

УСЕ,

ПРО

ЩО

Я
МОВЧАМА

КАЙЛІ
ФОРНАСЬЕР

Усе, про що я мовчала

КайліФорнасьєр

Пайпер Родс — дівчина-підліток із селективною німотою. Вона не може говорити, коли захоче. Після сварки з найкращою подругою Пайпер вирішує почати все спочатку та змінити не лише школу, але й себе. У новій школі в неї закохується зірковий хлопець на ім'я Вест.

Історія їхнього кохання сповнена сумнівів Пайпер, відданості Веста та надзвичайної романтики серед пишної австралійської природи.

Видання опубліковане за домовленістю з Penguin Random House Company Australia Pty Ltd. Уперше опубліковано 2016 року під назвою The things I didn't say.

Усі права застережено.

Форнасьєр Кайлі

Ф79 Усе, про що я мовчала/ Кайлі Форнасьєр; пер. з англ. Т. В. Маруніч. — Харків: Вид-во «Ранок», 2020. — 320 с.

ISBN 978-617-09-6463-2

Пайпер Родс — дівчина-підліток із селективною німотою. Вона не може говорити, коли захоче. Після сварки з найкращою подругою Пайпер вирішує почати все спочатку та змінити не лише школу, але й себе. У новій школі в неї закохується зірковий хлопець на ім'я Вест.

Історія їхнього кохання сповнена сумнівів Пайпер, відданості Веста та надзвичайної романтики серед пишної австралійської природи.

УДК 82-93

Стефанові, за те, що він моя нескінченність

1. Забуття

І ось я зараз тут, стою на верхівці Тихої гори й не зовсім розумію, що робити далі. Навкруги вирує вітер, жбурляє волосся мені в обличчя та брижить поверхню водойми внизу. Я опускаю погляд на зошит-який-став-щоденником у моїх руках. Я почала робити ці записи саме тут, тож доречно, що знищу я їх теж тут. Краще було б спалити, якби не заборона на вогонь у національному парку. Я можу його поховати, але хтось може його викопати. І ще один спосіб, який я змогла вигадати, — знищити, порвавши його на дрібні клапті. На щастя, сьогодні вітряно. Щоденник був ідеєю-психолога-номер-три. І проста правда полягає в тому, що я більше не хочу бути такою Пайпер Родс.

Я зіштовхую ногою паличку з краю скелі та спостерігаю, як вона кружляє в повітрі, а потім вривається в поверхню водойми. Сьогодні вода має колір світанку, той золотаво-блакитний відтінок, коли сонце щойно з'являється. Вона привітна на вигляд навіть із цими хмарами, які віщують літню зливу. Це довгі вихідні й останні дні свободи перед поверненням до школи. Оскільки ще дуже рано, я тут сама. Пізніше тут буде натовп людей, охочих стрибнути у воду з Тихої гори. Це схоже на рекламу безалкогольного напою. Раді довелося поставити один з отих жовтих знаків, де маленька людина пірнула у воду та вривалася головою в підводний об'єкт, але це не зупиняло народ. Я час від часу плавала від берега, але ніколи не стрибала. Я ніколи не стрибала. Я не боюся висоти чи забитися. Я часто стою тут, але не можу змусити себе ступити крок із краю.

Справжня назва цього місця була озеро Маккензі. Не знаю чому. Усі називали його Тиха гора через велике графіті на передній частині скелі. Оскільки напис розташовувався на рівні п'яти метрів над водою, це було доволі видатне досягнення. Не знаю, чи то графіті дало назву скелі, чи то назва скелі надихнула творця графіті. Чи, може, це сталося просто тому, що місце справді було дуже затишне.

Я вдихаю знайомі пахощі евкаліпту від рослинності довкола озера й заплющую очі, дослухаючись до звуків водоспаду. Інколи водоспад

шаленіє так, що не можливо почути власні думки. А іноді, як сьогодні, він просочується в басейн. Я можу сидіти тут годинами. Це єдине місце, де ніхто нічого від мене не вимагає, єдине місце, де я не можу нікого розчарувати.

Глибоко вдихнувши, я розгортаю щоденник і хапаю кілька перших сторінок. Кріплення дуже міцне, і я маю видирати їх. Справа пішла б легше, якби це був милий записничок на спіральному кріпленні замість звичайного зошита. Доктор Гейс сказала, що через його простоту мені буде легко писати в ньому і я не боятимусь помилитися. Звісно, вона не подумала, як у майбутньому її вибір вплине на оцей захід зі знищення щоденника.

Я була проти цієї ідеї з щоденником від самого початку, щось на кшталт «щоденники-ж-мали-вимерти». Це була найбільш неоригінальна ідея, яку я чула, не лише тому, що доктор Гейс вважалася експертом у когнітивно-поведінковій терапії — що особисто для мене звучало більше як назва експерименту Другої світової війни, — а ще й тому, що кожна година сеансу коштувала, як вечеря в тому дорогому ресторані, де в меню повно таких слів, як «жюс» і «фондан». Тож я погодилася лише заради батьків і жюсу та фондану, якими вони пожертвували.

Перші сторінки щоденника містили багато слів «трясця». Я рву їх навпіл і ще раз навпіл. Вітер вириває клапті паперу з моїх пальців, перш ніж я встигаю простягнути руку. Я спостерігаю, як ці тижні мого життя пролітають над водою та зникають у деревах.

Гортаю наступні кілька сторінок щоденника. Багато з них у плямах від сліз. Як на мене, сльози не потрібно витирати — треба дозволити їм упасти. Інакше в чому сенс плачу? Передивляючись сторінки, усвідомлюю, як багато я писала, хоча спочатку вважала, що щоденники-мали-вимерти. А насправді я писала майже щодня, здебільшого тут, на Тихій горі. Сторінки були заповнені не лише словами, а й моїми малюнками, фотографіями, дрібничками, які я знаходила та зберігала. Гарні, болісні та трагічні.

І ось тепер це все має піти.

Що б сказала доктор Гейс, якби побачила мене зараз? Вона б запитала, що я відчуваю. Такою ж мірою, як я люблю доктора Гейс, так само я ненавиджу це запитання. Усі психологи його ставлять. А відповідь ніколи не є такою простою, як вони вважають. Почуття

ніколи не шикуються охайними рядами, відсортовані, наче моя колекція взуття. Вони більше схожі на взуття моєї меншої сестри Іві — хаос і гармидер. Не можна пройти передпокоєм і не перечепитися через них.

Останнього разу я бачилася з доктором Гейс наприкінці року, а потім вона полетіла до Великої Британії навідати доньку та новонародженого онука. На час відсутності її заміщував колега, але я відмовилася зустрічатися з кимось іншим. Тож поки доктор Гейс не повернеться в листопаді, саме після мого сімнадцятого дня народження, я сама-одна. Коли я зайду до кабінету доктора Гейс, то хоч бути невпізнанною. Тож як я зараз почувуюся?

Я почувуюся менше схожою на колишню Пайпер Родс.

Мої зусилля знесилюють мене, тож я на мить зупиняюся. На деревах гучно викрикують птахи. Батьки вважають, що я ходжу на Тиху гору заради тиші, але буш^[1] ніколи не був тихим. Саме цей галас робить це місце таким затишним. Птахи, як і водоспад, ніколи не зупиняються. Коли я була меншою, дідусь брав мене на прогулянки та навчав розрізняти голоси птахів. Мої улюбленці — розкішні лірохвости, які можуть копіювати голоси різних птахів та інші звуки, навіть клацання камери. Вони мають дивовижні хвости з роз- двоєного пір'я, які вдвічі довші за їхнє тіло. Я їх чула, але насправді ніколи не бачила жодного. Майже всі літні канікули я блукала національним парком із камерою, але, як і я, вони добре ховалися.

Я знову повернулася до свого щоденника та продовжила видирати сторінки, поки не дійшла до фото. Отже, я дісталася «Сторінок Кессі». Її дружба звалилася на мене так несподівано, наче дощ посеред ясного неба. Я не усвідомлювала, наскільки самотньою була, поки вона не увійшла в моє життя й не стала моєю найкращою подругою. На одному фото ми одягнуті, як чірлідерки-зомбі для вечірки «Кінець світу» в домі Кессі. Це було одне з перших спільних фото. Перше з безлічі.

А потім я все зіпсувала.

Пальцями я хапаю повну жменю аркушів і щосили тягну їх. Хотіла б я просочитися на сторінки щоденника й переписати все, що сталося тієї ночі. Я завжди потребувала Кессі більше ніж вона мене, і зрештою, зрадила її. Пізніше я намагалася сказати їй, як мені

шкода, але вона не хотіла навіть слухати. Я намагалася розповісти, що за хлопець він був, але було надто пізно.

Пальці, що стискають щоденник, напружуються. Краще забути той період мого життя, вдати, що Кессі ніколи не була його частиною. Я шматую сторінки разом із фото на щонайменші клаптики. Вітер відносить їх, немов попіл. Спостерігаючи, як вони здіймаються дедалі вище, я згадую останні слова Кессі: «Я не хочу більше з тобою розмовляти». Після цього я нізащо не могла повернутися до старшої школи Спрінгвуд. Так краще для всіх — Кессі не бачитиме мене, а я не бачитимуся з Ліамом.

Умовити батьків дозволити мені змінити школу було не важко. Вистачило слів: «Мені потрібен новий початок». Вони плекали дуже багато сподівань, що цей рік у Сент-Марк буде іншим. І я мала стати іншою.

«Будь ласка, не дай мені розчарувати і їх», — прошепотіла я вітру.

Почувши сміх, я завмерла. Дивлюся на стежку в чагарнику, яка тягнеться від стоянки для автівок, але нікого не бачу. Я прислухаюся, але, не почувши жодного звуку, вирішую, що це, мабуть, птах. Зараздесь близько дев'ятої. Невдовзі почнуть під'їжджати люди з простирадлами для пікніків. Потрібно закінчувати справу. До корінця зошита чіпляються лише кілька сторінок. Кілька останніх розділів, які я написала під час літніх канікул, а за ними — декілька чистих розлінованих аркушів.

Цей рік може стати геть іншим. Має стати, бо якщо ні, яке майбутнє чекатиме на мене? Як я вступлю до універсу? Як шукатиму роботу? Я похитала головою. Не хочу думати про це саме зараз. Усе, про що я хочу думати, — це забути минуле й почати все спочатку.

Одним жмутком я вириваю ці останні сторінки, шматую їх, і, як і інші, вони летять геть, витанцьовуючи в повітрі.

Я маю щось сказати, щоб відзначити мить, але все, що я вигадую подумки, звучить по-дурному. Слово, яке виривається з мого рота, дивує мене.

— Стрибай.

Я підводжуся та йду, аж поки не торкаюся носками краю. Дивлюся вниз на спокійну воду.

— Не думай, просто стрибай, — кажу я.

Але не можу примусити ноги рухатися так само, як щойно змусила себе говорити.

2. Сумніви

Що я собі гадала? Чому вирішила, що впораюся із цим? Я витріщилася у стелю, серце в грудях калатало, я швидко дихала. Це був лише сон. Я це розуміла. Але страх був реальний. Уві сні мене переслідували не образи. А голоси. «Як тебе звуть? Звідки ти? Ти мене чуєш?» Скільки разів сьогодні мене запитуватимуть про це?

Я змусила себе зосередитися на диханні, виконуючи вправу, якої мене навчила доктор Гейс. Поволі моє серцебиття почало повертатися до норми, але я досі була вся вкрита потом. Я відкинула ногами ковдру. Усе буде добре. Має бути. Я сама вирішила змінити школу.

Що б я зараз робила, якби всього цього не сталося, якби Кессі та я досі були подругами? Мабуть, я зараз набирала б їй повідомлення, щоб дізнатися, чи ми маємо однаковий предмет першим уроком або чи може вона принести трохи дивовижного печива від її матері, щоб ми перекусили на перерві.

Я подивилася на нову форму, розкладену на стільці. Поряд стояв шкільний рюкзак, уже зібраний. Я не можу просто лежати, катувати себе одними й тими ж сумнівами та почуттям жалю. Важко зітхнувши, я змусила себе підвестися з ліжка й почати збиратися.

Ще однією перешкодою, окрім того, що треба було взагалі підвестися з ліжка, стала шкільна краватка. Я витратила десять хвилин, намагаючись подолати її за допомогою знань, здобутих протягом канікул у ютубі. Я не звикла носити шкільної краватки чи такої довгої спідниці. Я навіть не хотіла знати, скільки коштувала батькам уся ця форма. Я б залюбки перевелася в іншу державну школу, але єдина в горах, так щоб не їхати до Блукленду, була старша школа Катумба. Але у Катумбі не було всіх потрібних мені предметів. У цьому полягали всі складнощі зміни школи у дванадцятому класі.

У дверях з'явилася мати.

— Як ти, любя?

— Добре, — відповіла я.

Я зробила своє найкраще «я-крута-мов-бісів-огірок» обличчя. Я маю довести батькам, що це було правильне рішення і що я впораюся із цим.

— Я так тобою пишаюся, — промовила мама, зрадівши. — Ми невдовзі вирушаємо, тож, може, хочеш щось перекусити на сніданок?

— Так, — сказала я, хоча не здатна була проковтнути ані крихти.

Мати залишила мене закінчувати збори. Я опустила очі на комод, шукаючи стрічку для волосся. Перше, що я помітила: лак для нігтів стоїть нерівно й помада валяється на боку, — отже, Іві знову була в моїй кімнаті. Я взяла помаду. Вона в мене єдина. Бабуся подарувала її на моє шістнадцятиріччя. Не замислюючись, я зняла кришечку й написала великими малиновими літерами на дзеркалі: «Новий початок». Я усміхнулася своєму відображенню, розітнутому малиновими лініями. Я зможу це зробити. Мені потрібно це зробити.

Спустившись, я побачила, що ви досі не готові. Іві шукає свій щасливий браслет. Джексон за наказом матері стоїть на веранді, щоб вивітрити свій дезодорант, «бо ми всі вчадіємо в машині». Тілі ніде не видно. Чекаючи, я відчула, що серцебиття починає прискорюватися. Я не можу запізнитися. Я мушу дістатися до школи вчасно, щоб забрати розклад, знайти свою шафку, відшукати класні кімнати, зробити всі ті речі, які набагато складніші для таких людей, як я.

Двадцять хвилин по тому після великої кількості моїх і маминих вигуків ми всі майже повсідалися в машину.

— Нарешті, — сказала я, коли Іві втискувалася на заднє сидіння.

Вона простягнула руку між передніми сидіннями й віддала мені свій щасливий браслет.

— Ти можеш поносити його сьогодні.

Мене одразу ж охопило почуття провини за те, що я сердилася на неї.

— Дякую, Іві, — сказала я й наділа блискучий браслет на зап'ясток, усміхнувшись своїй шестирічній сестрі.

Я зніму його, коли заходитиму до класу, але, звісно, їй нічого про це не скажу.

Сподіваюся, за цей короткий проміжок часу він принесе мені удачу.

Мама вмикає радіо та здає назад, виїжджаючи на дорогу, починається нова пісня Тейлор Свіфт. Іві співає її на повну силу

легень.

— Замовкни, Іві! — вигукнув Джексон, штовхнувши її ліктем у бік.

Зазвичай у такі моменти я приєднувалася до неї, щоб подратувати Джексона, але наразі сумніваюся, що зможу набрати достатньо повітря в легені, щоб заспівати. Навіть нормальне дихання потребує від мене неабияких зусиль.

— Хоча б станцію зміни, — озвалася Тіллі знудженим голосом.

Останнім часом їй усе нудно. Не пригадую, щоб я хоч приблизно поводитися так, коли мені було одинадцять. Але ж я й не була нормальною одинадцятиліткою.

— Мені подобається ця пісня, — каже мати. — Знаєш, Тіллі, ми хотіли назвати тебе Тейлор.

— Це хлоп'яче ім'я, — сказала Тіллі.

— А Тіллі — собаче, — заявив Джексон.

Він на три роки старший за Тіллі, і ці двоє сваряться втричі більше ніж решта з нас.

— Чи можна нам завести собаку? — запитує Іві.

Мама зітхає.

— Тіллі — не собаче ім'я, і ми не заводитимемо собаки.

Я глянула на набурмосене обличчя Іві у дзеркало заднього виду.

— Чому ні? — запитала я.

— Бо собака може відлякувати моїх клієнтів.

Матуся перукарка. Її салон розташований у задній частині будинку, в гаражі. Раніше вона мала салон напроти вокзалу у Вентворс Фолс, але тепер вона може кричати нам, щоб ми робили домашнє завдання, поки зачісує чиєсь волосся.

— Ми можемо завести не страшного собаку, — запропонувала я, — наприклад, мопса.

— Мопси потворні, — сказала Тіллі.

Я вже хотіла кинутися захищати мопсів, коли усвідомила, що ми вже майже під'їхали до нової школи. Мене підвозять першою, бо я здійняла велику бучу, щоб опинитися тут раніше.

Коли ми минаємо шкільні ворота, серце знову починає шалено калатати. Я воліла б опинитися тут раніше. Тепер тут усюди люди. Я кинула погляд на годинник на панелі. Тридцять хвилин до класної години.

— Усе гаразд? — запитала мати.

Я кивнула.

Мама обернулася на заднє сидіння:

— Поводьтєся добре, поки я відведу Пайпер, — сказала вона.

Іві послала мені повітряний поцілунок, а Тіллі та Джексон сказали «бувай» нескладними байдужими голосами.

Ми вирушили до офісу, проходячи повз групи учнів, які ділилися одне з одним враженнями від канікул. Дехто кидав на мене погляд, а потім повертався до своїх розмов. Коли ми зупинилися біля будівлі, мама почала термосити мою краватку.

— Що ти зробила із цією річчю?

Я відштовхнула її.

— Вибач, — сказала вона. — Ти маєш чудовий вигляд. Хочеш, щоб я зайшла?

Я кивнула, бо хоча я здатна сама впоратися із краваткою, але для таких речей мені потрібна мама. Проте вона може супроводжувати мене лише до певної межі, а далі я сама. Із Кессі я ніколи не була сама. Вона заповнювала весь мій порожній простір.

Офіс був увесь у кахлях і склі — одне з тих місць, де завжди чути луноу. Повз нас прокрокував учитель, він пройшов у двері, які вели до приміщення за скляним вікном. Біля конторки юрмилася група дівчат десь сьомого чи восьмого року навчання, вони про щось розмовляли. Я тупцювала позаду, а мама підійшла до конторки й почала чекати, поки її обслуговують. Нарешті дівчата пішли, кинувши кілька швидких поглядів на мене, і настала черга матері. Я не чую, що вона каже до пані за конторкою, але жінка дивиться на мене й киває головою так, наче запам'ятовує моє обличчя. Насправді це добрий знак. Отже, директор розповів їй про мене. Сподіваюся, учителів теж попередили.

Жінка вийшла з-за стойки, і мама підійшла до мене.

— Вона роздрукує твій розклад і дізнається номер шафки. Я маю відвезти інших дітей, бо вони запізняться. Ти впораєшся?

Я кивнула. Часом я почуваюся тим маленьким собачкою, що сидить на панелі приладів машини й постійно киває головою. Зрідка я хитаю головою. Але переважно погоджуюся.

— Гарного дня. Пам'ятай, тут тебе ніхто не знає, — прошепотіла мама. — Тобі не потрібно бути дівчиною, яка не розмовляє.

Я відвела очі. Навіть після стількох років мої батьки не до кінця розуміли. Мама поцілувала мене в щоку й пішла. Секретарка повернулася кілька хвилин по тому. На її бейджі було написано «Анна». Чотири літери, два склади, які я навряд чи промовлю найближчим часом. Я проковтнула клубок у горлі.

— Ось ваш розклад і учнівський щоденник, — промовила вона, простягаючи мені аркуш паперу та щоденник формату А4.

— На п'ятій сторінці мапа школи. Номер шафки 148, вона розташована далі коридором ліворуч. Пані Діаз, ваша координаторка, сподівалася зустрітися з вами цього ранку, але затримується. Упевнена, що вона завітає до вас пізніше. Лабораторія 4 — це ваша класна кімната. Якщо знадобиться допомога, лише попросіть.

Вона залякла на мить, прикусивши губу, наче сказала щось недоречне. Люди завжди кажуть щось не те поряд зі мною, і найгірше відбувається, коли вони усвідомлюють свою помилку.

Мені їх шкода, справді. Упевнена, що сліпим повсякчас кажуть: «Подивися», а глухих запитують: «Чуєш?» Помилки можна пробачити. Єдиний спосіб, яким я можу запевнити Анну, що все гаразд — усміхнутися.

її обличчя розслабляється.

— Може, мені покликати учня, щоб він вас туди провів?

Я похитала головою й узяла свої речі. Я не хотіла здатися неввічливою, але все це сукупні прояви. Вона звикне до мене. Я ще раз злегка всміхнулася, а потім утекла.

Крокуючи коридором, я спостерігала, як учні вовтузяться біля своїх шафок чи проходять повз. І жоден, здається, не кинув на мене більш ніж побіжний погляд. Моє дихання спокійне та контрольоване. Я роблю це. Щойно я знайшла свою шафку, пролунав дзвоник. Я поклала сумку й замкнула шафку. Я досить добре розуміюся на мапах, але ця була більше схожа на погано намальоване креслення тематичного парку. Мені знадобилося п'ять хвилин, щоб знайти лабораторію, і я вирішила не заходити, бо тепер уже класна година могла закінчитися будь-якої миті.

Знайти клас німецької було так сам важко.

Я завмерла перед дверима та глибоко вдихнула. Коли я ступила крок усередину, першим бажанням було пройти одразу в кінець класу й сісти якнайближче до вікна, але я змусила себе наблизитися

до вчительки спереду. Вона була низенька, з яскравим рожевим волоссям, немов німецька поп-зірка, схожа на тих, що перемагають у Євробаченні.

— Привіт, — промовила вона з помітним німецьким акцентом, коли побачила мене.

Я опустила очі та простягнула їй своє учнівське посвідчення, звісно, не промовивши жодного слова. Вона подивилася на посвідчення і, на щастя, на її обличчі з'явився прихильний вираз.

— Вітаю, Пайпер. Я фрау Фортунат. Будь ласка, сідайте.

Я вдячно всміхнулася й вирушила до задньої частини кабінету, не дивлячись нікому в очі. Клас маленький, це добре.

— Nein, nein, nein, — почувся голос фрау Фортунат, не встигла я навіть покласти свої речі. — Ви не можете постійно сидіти позаду. Чому б вам не сісти разом із гером Кеннеді?

Не те щоб я була здатна на суперечку, але я кинула на фрау Фортунат благальний погляд. Проте вона лише з ентузіазмом кивнула й указала на стіл, де у другому ряду сидів юнак. Ну, принаймні він біля вікна.

— Привіт, — сказав юнак, коли я підійшла до столу.

Я кинула на нього швидкий погляд і усміхнулася, що здебільшого є досить адекватною відповіддю на «привіт». Моєю помилкою було те, що я подивилася на нього. Чи то через його очі, чи то через ямочки на щоках, але я геть забула, хто я така. Останнє, що мені потрібно із цим хом'ячим колесом тривоги всередині, — це ще й сісти поряд із юнаком із ямочками.

Відвернувши погляд, я сіла й почала розкладати підручники на столі та діставати всіляке письмове приладдя з пеналу. Якщо у тебе там багато чого, що потрібно дістати, це завжди допомагає, бо люди менше схильні до розмов, коли ти викладаєш шкільне приладдя. А ще корисно носити там нецікаві речі на кшталт нудних білих гумок замість тих, що скидаються на полунички, чи стандартну дерев'яну лінійку замість якоїсь розцяцькованої. Ніхто не розпитуватиме про білу гумку чи дерев'яну лінійку.

Але хлопець однаково спробував завести розмову.

— Я гер Кеннеді, — промовив він, — але зви мене Вест.

Я всміхнулася.

— Пайпер. Крутезне ім'я, — сказав він.

«Дякую, — хотіла промовити я. — Вест — теж нічогеньке. Це скорочення від чого? Вестон? Вестлі?» Мені ніколи не бракувало слів. Я завжди знала, що саме хочу сказати, але слова не виривалися назовні. Лише сама думка про те, щоб заговорити, спричиняла спазм горла й сухість у роті.

Вест вичікувально дивився на мене.

— Чудовий браслет, — додав він.

Я опустила погляд на блискучі зірочки навколо свого зап'ястка. Невже я забула його зняти?! Так просто сказати, що мені його дала молодша сестра, але ж ні. Це не просто. Я кинула погляд на Веста, намагаючись з'ясувати, чи він глузує, чи щирий. Його усмішка нічого мені не підказала. Я опустила руку під стіл, подалі з очей.

Фрау Фортунат гучно поплескала, і всі замовкли.

— Вітаю вас усіх з поверненням до школи. Сподіваюся, всі добре відпочили. Цього року у нас нова учениця.

Цієї миті рука фрау Фортунат змахнула в мій бік, і хом'як усередині почав бігти швидше.

— Усі разом, будь ласка. Guten Morgen, Пайпер!

— Guten Morgen, Пайпер! — усі повторили хором, наче були у другому класі, а не у дванадцятому.

Мені хотілося заповзти під стіл, вистрибнути з вікна — зробити будь-що, щоб зникнути. Натомість я змусила м'язи обличчя всміхатися, а потім опустила погляд на стіл. Фрау Фортунат знову привернула увагу до передньої частини кабінету, ще раз гучно поплескавши. Вона нагадала мені Мері Поппінс. Мері Поппінс у лівайсах і з рожевим волоссям.

— Якщо тебе не налякало це, зачекай, коли вони почнуть співати «З днем народження» німецькою, — прошепотів Вест.

Я тихо пирхнула. Сміх мимовільний, на відміну від слів.

Фрау Фортунат почала промову про те, що це наш останній рік у школі та як важливо докласти зусиль. Мені подобалося слухати лекції вчителів із певної теми. Але найменше мені подобалися вчителі, які ставлять запитання й очікують, що учень розмовлятиме більше за них.

Після промови фрау Фортунат поставила запис бесіди німецькою. Ми послушали й почали відповідати на запитання. Завдання здалося мені легким, і це було однією з причин, чому я обрала німецьку. Коли

тутешній директор побачив, що я обрала цю мову, він вирішив, що це жарт. Можливо, це дуже дивно, що я вивчаю предмет, який вимагає переважно розмов, хоча я здебільшого не розмовляю.

Коли мені було вісім, наша родина переїхала на рік до Німеччини через таткову роботу. Я відвідувала англomовну школу, але більшу частину оточення становили німецькомовні. У школі я розмовляла небагато, але вдома цілими ночами вправлялася в німецькій, поки не сідав голос. Я засвоювала мову швидко, ніби народилася для того, щоб говорити нею. Сумно, але я забула більшість, коли ми повернулися до Австралії. І лише минулого року я знову почала її вивчати. У восьмому та дев'ятому класі у старшій школі Спрігвуд єдиними мовами, які ти можеш обрати, є французька та японська. Початкову німецьку запропонували як випускний предмет у першому семестрі останнього року завдяки новому вчителю.

Щоб отримати оцінки за усні завдання, я запишу себе на відео в обід, коли залишуся сама в класі, — не лише з німецької, а й з решти предметів. Більшість із них, окрім математики, вимагають усних вправ. Мені досі важко говорити на камеру, важко, але не неможливо.

— Як ти впоралася? — запитав Вест, коли запис зупинився.

Я знизала плечима, не зводячи очей з фрау Фортунат. Хитрість полягала в тому, щоб завжди мати такий вигляд, ніби ти дуже зосереджена на чомусь іншому. Але, схоже, жоден із моїх вивертів не спрацював із Вестом. Він зазирнув у мій аркуш.

— А, он воно що. Я помилився. А я ще міркував, чого це чоловік запитує, скільки коштують ноги?

Я не зрозуміла, чи то він жартує, чи то насправді вирішив, що йдеться про ноги, але однаково засміялася.

— Гер Кеннеді та фроляйн Родс, я була б дуже вдячна, якби ви припинили розмовляти.

Таке сталося вперше. Раніше ніхто не просив мене припинити розмовляти.

Фрау Фортунат прочитала наші відповіді. Мої — всі правильні. Вест кивнув мені. Решту уроку ми провели, відмінюючи дієслова в таблиці на дошці. Фрау Фортунат помилилася в майбутньому часі дієслова «їсти», але, звісно, я не сказала ані слова.

Нарешті пролунав дзвоник на перерву. Коли ти маєш багато речей, які потрібно розкласти, виникає проблема з тим, що ти маєш багато

речей, які потрібно скласти в рюкзак наприкінці уроку. Я гадала, що Вест піде разом з іншими, але він чекав на мене.

— То з якої ти школи? — запитав він, спостерігаючи, як я складаю підручники у стос.

Саме такі запитання були в моїх жахах. Я вдала, що не розчула.

— А що, як я покажу тобі все? — запитав він.

Досі ретельно вкладаючи свої речі до рюкзака, я міркувала над відповіддю. Якщо я похитаю головою, він вирішить, що я невічлива, а це поганий початок, особливо після того, як я вдавала, що ігнорую його. Якщо я піду з ним, він, мабуть, знову намагатиметься завести розмову, і коли я не відповім, він вирішить, що я сором'язлива, принаймні зараз. Я відповіла Вестові легким кивком і подивилася на нього, щоб він показав шлях.

Коли ми вийшли з кабінету, коридор був майже порожній.

— А який урок у тебе після перерви?

Я розгорнула щоденник, дістала звідти розклад і простягнула йому.

— У тебе математика в кабінеті 30, — промовив він, вивчаючи аркуш.

Він зупинився біля вікна й указав на двоповерхову будівлю.

— Це там, нижній поверх. У тебе Фітці. Але не називай його так. Він погоджується тільки на пана Фітцджеральда. Хоча він хороший учитель. Він вів у мене природничі науки в дев'ятому класі.

Ми пішли далі.

— А ти не дуже говірка, еге ж? — промовив Вест, зиркаючи на мене краєм ока.

Я похитала головою.

— Це, мабуть, кепсько — міняти школу на останньому році. Я тут змалечку, хоча це теж кепсько. Мій колишній учитель із третього класу досі працює тут і щоразу, коли я проходжу повз, запитує, чи, бува, не забув я принести свою зубну щітку.

Я підняла брови.

— Це був дурний жарт моїх друзів, і пан Андерсон теж брав у ньому участь. Вони переконали мене, що у школі існує «День, коли всі приносять свої зубні щітки», тож я приніс свою. І пан Андерсон не дає мені про це забути.

Я засміялася.

Ми дійшли до кінця коридору й повернули просто до основного холу, де стояли шафки. Тут було стільки люду, що ми мусили обходити інших учнів. Усі помічали Веста. Хтось зупинявся привітатися, хтось розпитував його про літні канікули, інші «давали п'ять», коли він проходив повз. І навіть коли вся увага була прикута до нього, він однаково був зосереджений на мені. Він показав вхід до бібліотеки та класу біології. Мене розривало між прагненням опинитися десь в іншому місці й бути лише тут.

— Агов, Весте, — вигукнула висока дівчина з довгим каштановим волоссям, помахавши до нас.

Вона стояла з кількома дівчатами та хлопцями в кінці коридору. Я одразу ж зрозуміла, хто вони. Це Обрані — учні, які від народження благословенні зовнішністю й фізичними можливостями, саме вони керують школою. Звісно, Вест — Обраний. Лише погляньте на нього. Як я могла бути такою дурною, щоб не здогадатися про це? Така помилка, така велика помилка. Я залякла. Вест теж зупинився, і кілька Обраних підійшли до нас. Вони обмінялися з Вестом обіймами та рукостисканнями.

— Ось, люди, — сказав він. — Це Пайпер. Вона новенька.

Вони привіталися більш-менш одночасно, тож я не розуміла, на кого мені дивитися. Ось тепер я точно прагнула опинитися деінде. Вест по черзі назвав Обраних.

— Індіана, Чарлі, Тейлор і Марк. Чи Мейлор — так я називаю цих двох.

Тейлор обійняла рукою Марка й хихикнула.

— Не смішно, — промовив Марк, цілуючи Тейлор у чоло.

— Ти маєш рацію. Це не смішно. Це кумедно, — сказав Вест. — Чи ти надаєш перевагу Гарку?

— От зачекай, поки ти знайдеш дівчину, — промовив Марк, хитаючи головою. — Я дам тобі найгірше подвійне прізвисько. Так багато варіантів... Нест, Зест, Пест...

Індіана кашлянула, перериваючи.

— Весте, пані Діаз хотіла негайно побачитися з нами, щоб обговорити промову шкільного старости на п'ятничних зборах, — вона перекинула довге волосся через плече.

— Зараз? — сказав Вест. — Я збирався показати Пайпер їдальню.

Я глянула на нього й похитала головою, щоб сказати, що все гаразд, але він не помітив цього.

— Так, зараз, — сказала Індіана.

Вест зітхнув.

— Перекажи пані Діаз, що я буду за кілька хвилин. Лише метнуся до їдальні з Пайпер.

Він схопив мою руку й потягнув мене геть, перш ніж Індіана почала заперечувати.

— Побачимося ще, Пайпер, — озвався Марк.

Ми завернули за ріг і зникли з очей Обраних.

— Вибач за це, — промовив Вест.

Я не могла зрозуміти, чому він такий люб'язний зі мною. Тому що я новенька? Чи через те, що я маю такий вигляд, ніби потребую порятунку? Чи він намагається мене розкусити? Завжди є причина, особливо коли йдеться про Обраних — я знаю це краще за інших. І я не готова її дізнатися.

Попереду я побачила відчинені двері, які вели надвір.

Вест зупинився.

— Ось вона, їдальня, — промовив він, вказуючи на будівлю.

Перед нею з'юрмилися учні в якійсь подібі черги.

— Не дозволяй вигляду лазаньї обманути себе.

Він гадав, що я засміюся, але я не зробила цього. Не могла. Щоразу, коли я дивилася на нього, думала про Ліама. Вони не мали нічого спільного, але обидва були з тих хлопців — не просто Обраних, а найбільш Обраних. Вони були тими, про яких усі говорять і з якими всі прагнуть поговорити.

— Хай там як, я маю бігти, — промовив він. — Пані Діаз чекає на мене.

Ось тут я мала йому подякувати за те, що він показав мені школу, якби слова в моїй голові знайшли свій шлях назовні. Я зосередилася на напружених м'язах довкола щелепи та формах, які ті слова мали прийняти. Але слова так і залишилися глибоко всередині мене.

3. Прагнення

Повернувшись додому, я вже хотіла була зробити записи в щоденнику, але потім, звісно, згадала, що більше його не маю. І Кессі зателефонувати я теж не можу. Уже минуло майже три місяці, а я досі тягнуся до телефону, а потім згадую, що тепер це неможливо. Тож я лежала на ліжку й дивилася у стелю. Та й не знаю, що б я написала в щоденник чи що б сказала.

День вийшов геть розмитий. Я пам'ятаю, як кілька людей запитували моє ім'я. Я писала його на аркуші або вказувала на ім'я на одній із книг. Найчастіше учні швидко втрачали цікавість, виявивши, що я не хочу спілкуватися з ними. Одна дівчина запитала, чи я за обміном із Швейцарії. Я знала, що я білявка, але щоб аж настільки?

А ще був Вест. Йому знадобилося небагато часу, щоб помітити, що я мовчазна. Щось у ньому змушувало мене нервуватися. І я не могла второпати, чи це тому, що він нагадує мені Ліама, чи тому, що він не втратив інтересу до мене, навіть коли його запитання наштовхнулися на тишу.

Я замислилася над тим, скільки часу мине, поки вся школа не усвідомить, що я не розмовляю взагалі, поки я не стану тією самою дівчиною із селективною німотою. Я ненавиділа ярлик «селективна німота». Наче я сама вирішила не говорити, немов дитина, яка відмовляється їсти броколі. Я скористалася кожним бажанням над кульбабкою, відколи мені виповнилося десять, благаючи про здатність говорити, коли захочу. Я замислилася, чи вистачить мені кульбабок.

Вважається, що СН пов'язана із соціофобією. Як на мене, вони більше ніж пов'язані, вони нерозлучні. Єдиними людьми, з якими я могла розмовляти, були близькі родичі, доктор Гейс і Кессі, поки та ніч не розлучила нас. А коли мене вітав водій автобуса, запитував учитель або я стояла перед стойкою у «Макдональдс», слова «доброго ранку», «x = 14», «бігмак, будь ласка» завжди вертілися в мене на язичку, але там вони й залишалися.

— Пайпер! Вечеря готова! — прокричала Іві, вриваючись до моєї кімнати.

Вона почала походжати тут, роздивляючись дрібнички на моєму комоді й відкриваючи шухляди. Моя кімната була для неї постійним джерелом захвату.

— Чи можу я одягти це? — промовила вона, дістаючи мою улюблену зелену сукню-халат.

Я вихопила сукню з її рук, ретельно згорнула й поклала назад у шухляду.

— Ходімо вниз, — сказала я, розвертаючи Іві до дверей, — ти ж знаєш, тато ненавидить, коли вечеря холодна.

Ми були однією з тих родин, що сідають вечеряти разом за стіл. Нас шестеро, тож це був доволі великий стіл. Коли я зайшла до кухні, мене привітали пахощі смаженої курки та картоплі.

— А де мама? — запитала Тіллі, яка вже сиділа за столом.

— Вона досі з клієнткою, — відповів тато. — Ми можемо починати без неї.

— Чудово! Я помираю з голоду, — промовив Джексон із набитим картоплею ротом.

— Ось і я. Ось і я.

Мама жбурнула ключі від салону на лавку, вона мала втомлений вигляд.

— Як твої справи сьогодні? — запитала я.

— Прекрасно. У мене нова клієнтка. Вона хотіла повністю перефарбувати волосся, тож я зробила темно-коричневий з меліруванням кольору шампанського. Вона сказала, що це *magnifique*.

Тато поцілував маму в щоку.

— Це ти *magnifique*.

Вона засміялася й відштовхнула його.

— Як твій перший день, Пайпер?

— Добре, — відповіла я. — Учителі були люб'язні. Бібліотека величезна. Я вже взяла собі кілька книг.

Те саме я розповіла батькові дорогою додому.

— А учні?

— Теж милі, — сказала я.

— Добре, — сказала мама. — А ти з кимось заговорила?

Я відчула, як моє обличчя запашило.

— Чому ти завжди одразу переходиш до цього запитання? Чому б не запитати про харчі в їдальні або про те, чи має хтось з учителів закручені вуса?

— Закручені вуса? А їх щеносять? — запитав тато.

Мати налила собі склянку води.

— Пайпер, не напружуйся так. Я запитую лише тому, що доктор Гейс вважає, що все майже... добре. І я гадала, що в новій школі тобі буде легше змінити старі звички.

— Так от ні! І мені не майже добре, — сказала я, мало не скрикуючи.

Тато зазирнув мені в очі.

— Може, тобі варто почати відвідувати іншого психолога, поки доктора Гейс нема? Чи спробувати гіпноз. Я днями прочитав про це статтю.

Коли мені було вже дванадцять, лікарі нарешті встановили діагноз після кількох років блукання хибними шляхами. Тоді тато прочитав усе, що міг, про СН. Він навіть вірив у те, що в нього було те саме, коли йому виповнилося дванадцять. Його батьки розлучилися, й він переїхав до Канберри разом із мамою. Але коли він призвичаївся, завів друзів і усвідомив, що його мовчання не помирить батьків, він знову почав розмовляти. Але я не вважаю, що це одне й те саме. Він сам вирішив не розмовляти, бо гадав, що так доб'ється свого. А я нічого не намагаюся добитися своїм мовчанням.

Я зітхнула.

— Ні, все гаразд. Припинімо говорити про те, що я не розмовляю, гаразд?

Мама піднесла руку, погоджуючись.

— Гаразд. Вибач, люба. Нумо вечеряти.

— Чи хтось з учителів має закручені вуса? — запитав тато.

Я засміялася й похитала головою, мені стало соромно за свій спалах гніву. Останніми роками я й так вилила на батьків достатньо криків та істерик. Коли ти не розмовляєш увесь день у школі, проблема полягає в тому, що, повернувшись додому, весь гнів, відчай і напруження вибухають. І всі, хто опиняється поряд, потрапляють під вогонь. Тепер батьки мали опіки третього ступеня. В очах запекли сльози.

— Як гадаєш, мені відростити вуса? — запитав тато.

— Зараз ніхто не каже «вуса», — сказала Тіллі, закотивши очі.

— А як кажуть?

— Ву.

— А я можу відростити ву? — запитала Іві.

— Якщо ти принесеш чорний маркер, я їх тобі намалюю, — запропонував Джексон.

— Ніхто ні на кому не малюватиме, — втрутилася мама.

Тато потер щойно поголене обличчя.

— В універі я мав бороду.

— Навіть не думай, — сказала мама.

Тіллі скривилася.

— Я ніколи не поцілую хлопця з бородою.

— Ти взагалі ніколи не цілуватимеш хлопця, — пирхнув Джексон.

— Згоден, — сказав тато.

Тіллі склала руки на грудях.

— Цілуватиму, коли буду у старшій школі.

— А я цілувала хлопця, — сказала Іві.

— Тато не рахується, — сказав Джексон.

— Ні, рахується.

— Ні, не рахується.

Іноді в моїй родині дуже складно встромити хоч слово. Так продовжувалося решту вечері. А потім у нас був «вечір сімейних розваг». Суцільне божевілля. Ми по черзі обираємо настільну гру. Сьогодні була моя черга, і я обрала улюблених татових «Колонізаторів». То була єдина гра на чотирьох, а нас було шестеро, тож ми грали командами. Я об'єдналася з Іві, що, мабуть, було дурною ідеєю. Вона не хотіла міняти наших овець на дрова, тож ми застрягли без дров і з отарою овець. Якби хтось зараз зайшов до вітальні, він би побачив сімнадцятирічну дівчину, яка так теревенить і волає, що час від часу їй наказують замовкнути.

4. Утеча

Чому ти пішла?

У них не було кронатів.

Правильне рішення. Але не їж у їдальні яблучний пиріг.

Чому?

На смак він, як кора та крейда.

А ти куштував кору та крейду?

Так, я постійно їх їм. А ти хіба ні?
Я віддаю перевагу дієті з трави та олівців.

Я маю запросити тебе на вечерю. Знаю місце, де подають найкращі тако^[3] з олівцями.

О, проблема в тому, що в мене непереносимість кукурудзяних виробів.

Не хвилюйся. Певен, що вони мають тако зі зниженим вмістом тако.

Олівцеві тако, які не містять тако. Смакота.

А чому ти засмутилася?

Учитель поставив мені запитання й розлютився, коли я не відповіла.

Це якось стосується того, що ми пишемо, замість того, щоб розмовляти?

Наступного дня останнім уроком була сучасна історія. Було щось заспокійливе в тому, щоб закінчувати день уроком про минуле, яке не було твоїм. Коли я нарешті знайшла клас, учитель уже почав заспокоювати учнів.

— Доброго ранку, — привітно мовив учитель, коли я зайшла.

Я відчувала, що всі на мене витріщаються. Може, мені варто простягнути йому посвідчення, щоб він дізнався, хто я, і я могла швиденько сісти? Я ступила крок уперед і простягла йому посвідчення, бо вже тримала його в руці. Минуло кілька секунд, і лише потім він узяв посвідчення й подивився в нього.

— Гарзд, Пайпер, дякую, — промовив він, з усмішкою повертаючи посвідчення. — Можете сідати. Ми от-от почнемо.

Усі столи позаду були зайняті, тож мені довелося вмотитися в передньому ряду поряд із хлопцем, який увесь занурився у книгу манга. Він навіть не глянув на мене, коли я сідала, тож я зрозуміла, що зараз мені не потрібно викладати всі свої речі.

— Увага! — виголосив учитель.

Він написав своє ім'я — пан Гілл — на дошці й пояснив, що наш учитель сьогодні захворів, тож він викладатиме замість нього. Мої нутрощі стислися. Замінні вчителі були моїм нічним жахом. Їм ніколи не повідомляють про мене. Та що це за вчитель такий, що захворів другого дня навчання?

— Джеймс Болдвін якось сказав: «Люди замкнені в історії, а історія замкнена в людях».

Пан Гілл написав цитату на дошці та знову повернувся до класу.

— Як ви гадаєте, що він мав на увазі?

Ніхто не підніс руки. Пан Гілл трохи почекав. Він почав шукати очима по класу й зупинився на мені.

— Пайпер, — жваво промовив він, — скажіть, що, на вашу думку, означає ця цитата?

Я роззирнулася. Він же не може звертатися до мене, чи не так? Але вчитель дивився саме на мене. Він захочувально кивнув. Моє серце калатало так швидко, що його биття скидалося на суцільний гул. Я похитала головою.

— Не існує неправильних відповідей, — сказав пан Гілл.

Не розумію, чому вчителі завжди так кажуть. Вони мають казати, що є безліч правильних відповідей. Якщо я скажу, що Болдвін мав на увазі віслюків, які чудово готують, це ж буде цілковита маячня. Учителі сподіваються на певні відповіді так само, як сподіваються, що всі можуть говорити.

Пан Гілл підійшов до мого столу.

— Ну ж бо, — промовив він.

Він намагався говорити дружньо, але в його голосі чулися нотки роздратування.

«Запитайте когось іншого», — благала я очима. Горло стиснуло лещатами. Я вже майже не могла дихати, а говорити й поготів.

— Гадаєте, це смішно — ігнорувати мене, коли я до вас звертаюся?

Десь позаду почулося гиготіння. У моїх очах бриніли сльози. Я опустила погляд і почала кліпати, щоб їх позбутися. Кілька людей засміялося.

Я більше не могла там перебувати.

І хоча ноги стали гумовими, я спромоглася встати та згребти свої речі зі столу. Я втекла — так, втекла — повз пана Гілла геть із класу.

— Пайпер? — вигукнув він з-за дверей, але я вже була на середині коридору.

Я все бігла, не розуміючи, куди саме, поки книги з моїх рук не посипалися долу. Я зупинилася, відсапуючись, і впала навколішки, щоб усе позбирати.

— Усе гаразд? — я підвела голову.

Це був Вест, хлопець з уроку німецької.

Він нахилився й підняв підручник математики, що лежав біля його ноги. Я підвелася, тильною стороною долоні витерла сльози зі щік і кивнула.

Вест підійшов ближче.

— Ні, не гаразд. Що сталося?

Я гірко розсміялася. Господи, я б хотіла мати татування «Селективна німота» на чолі. Це б розв'язало безліч проблем. Гадаю,

невдовзі Вест дізнається. Мине якийсь час, і школою пошириться історія про дівчину, яка відмовилася розмовляти із замінним учителем, а потім утекла з класу, ридаючи. У горлі став клубок. Я розуміла, що мене рано чи пізно випадково викриють, але сподівалася, що не так скоро на мене повісять ярлик дівчини, яка мовчить.

— А ти куштувала кронат^[2]?

Я глянула на нього, трохи спантеличена запитанням, але похитала головою у відповідь. Я навіть не чула про ті кронати. І на слух це скидалося на щось, пов'язане з автомобільними шинами.

— Ну, час скуштувати. У мене додатковий урок.

Це не входило в мої плани.

Я мала б уникати Веста. Але ж пан Гілл теж не був частиною планів. А що ще мені робити, поки приїде шкільний автобус? І якщо я буду зі шкільним старостою, то мене менше запитуватимуть, чому я не на уроці. І може, кронат, чим би він не був, допоможе мені забути те, що відбулося щойно.

У коридорі було порожньо, лише з класів долинав гамір, коли ми проходили повз. Я зрозуміла, що нервово озираюся, досі хвилюючись, що нас спіймають. Ми вийшли надвір і перетнули шкільне подвір'я. Ми були самі. Я замислилася про решту старшокласників, які проводили додатковий урок у бібліотеці. Навіть у цьому тихому відкритому місці, далеко від пана Гілла, мої руки досі тремтіли. Клятві «бий-чи-тікай» відповіді. Клятий пан Гілл. Я розуміла, що він не винен. І я б мала відреагувати інакше. Мала б пояснити, написавши на аркуші чи ще якимось чином. Принаймні залишитися й опанувати себе.

Доктор Гейс подобалося пояснювати все графіками. Був один, який показував параболу рівнів тривожності під час стресів. Основна ідея графіків полягала у візуалізації піків тривожності в точці, де особа відчувається найбільш некомфортно, а потім заспокоюється. Ось наприклад, хтось боїться висоти. Лише погляд на балкон спричиняє легку тривогу. Якщо людина вийде на балкон, тривожність зросте. Що довше ця особа перебуватиме на балконі, то вищим стане рівень її тривоги. Але якщо їй вдасться залишитися на балконі достатньо довго, тривожність сягне піку, а потім поступово знижуватиметься, коли людина звикне й усвідомить, що насправді все гаразд. Складність полягає в тому, щоб дістатися піку й не піддатися спокусі втекти. Але

у випадку із балконом, той не стоїть перед тобою, щось вимагаючи від тебе, як той учитель.

Ми дійшли до їдальні, але ролет на дверях був опущений. Звісно, зачинено, бо вже майже кінець дня. Вест обійшов будівлю й постукав у скляні двері. Я почула якийсь рух усередині, а потім з'явилася пані, яка відчинила двері.

— Вітаю, пані Сміт, — промовив Вест. — Ви маєте чудовий вигляд сьогодні.

Жінка всміхнулася йому.

— Вітаю, пан Кеннеді, — відповіла вона.

— Це моя подруга, Пайпер. Вона новенька.

Я незграбно кивнула.

— Чи можна нам, якщо ваша ласка, два кронати? — запитав Вест.

Пані Сміт похитала головою.

— Вибачте, юначе, на сьогодні їдальня зачинена.

— Лише два кронати! Я ж бачу їх на столі позаду вас. Тільки сьогодні. Будь ласочка!

Вест розквітнув усмішкою, але це не подіяло.

— Якщо я зміню правила заради вас, то змушена буду міняти їх для всіх.

— А чи пам'ятаєте ви, як я врятував вам життя?

— Ні.

— Зовсім? — Вест похитав головою, наче був дуже розчарований.

— Це було минулого року. Ви несли ящик було-чок, і я помітив, що навколо вашої голови кружляє бджола. Я підбіг і відігнав її, перш ніж вона вжалила вас. А у вас могла виявитися алергія на бджіл, про яку ви не знаєте.

Пані Сміт розсміялася.

— Гарзд, лише тому, що ви скидаєтеся на мого онука. На жаль, він зараз живе в Америці. І я більше не можу бачитися з ним.

— Упевнений, що він теж сумує за вами. Я також не бачуся зі своїми дідусем і бабусею.

У голосі Веста щось промайнуло, і він сумно всміхнувся жінці.

Пані Сміт зникла в їдальні й повернулася за хвилину, тримаючи два білі паперові пакети. Вест потягнувся до кишені.

— Не треба, — промовила пані Сміт. — Розрахуєшся завтра. Я вже прибрала готівку в сейф.

— Дякую, пані Сміт. Купа вдячності за кронати.

— Вона чудова, — промовив Вест, коли ми пішли геть. — Працює в їдальні з часів мого дитинства.

Я пішла слідом за ним до столу під великим деревом, і ми сіли.

— Ось тобі.

Він віддав один паперовий пакет мені.

— Кронат. Щось середнє між круасаном і донатом.

Він був схожий на звичайний донат, але наче наївся стероїдів. Я піднесла його до рота й відкусила. Стогін. Солодкий і кислуватий, хрусткий і розсипчастий. Справжня заспокійлива їжа. Я майже забула про пана Гілла та філософію Джеймса Болдвіна.

Вест засміявся, коли я знову простогнала.

— Я не брехав, коли сказав, що вони чудові. Тож розповідай свою історію. З якої ти школи?

Не припиняючи жувати, я дістала ручку з кишені й підтягла до себе пакет з-під кроната. Вест, мабуть, вирішив, що я настільки захопилася ласощами, що неспроможна говорити.

«Старша школа Спрінгвуд», — написала я й підштовхнула пакет до нього.

Вест прочитав відповідь і забрав у мене ручку. Він нічого не сказав, просто написав. Усміхаючись, він знову штовхнув пакет до мене. Ось так почалося наше листування.

— Ось де ти, — почувся голос.

Я озирнулася. Одна з Обраних, як там її? Індіана, здається. Вона збрала волосся у вільний вузол на маківці.

— Я гадала, ми зустрінемося в бібліотеці, — звернулася вона до Веста.

— Вибач, Інді. Забув, — промовив він. — Я тут допомагав Пайпер. Вона нахилилася й поцілувала його в щоку.

— Тобі пробачили.

Вест зніяковіло глянув на мене.

— Я зараз іду туди, якщо хочеш, підемо разом, — сказала Індіана. — Ти обіцяв допомогти мені з домашкою з математики.

Вест подивився на Індіану, потім на мене. Чому він запитує мого дозволу піти з популярною дівчиною, яка може розмовляти?

Паперовий пакет був досі переді мною. Я взяла ручку й написала два коротких слова. Буде краще, якщо він піде з нею. На якусь коротку мить я забула, що Вест із тих хлопців, з якими я не маю спілкуватися, хоча він єдиний був такий люб'язний зі мною. Я посунула папір до нього. Вест прочитав написане й підвівся.

— Ти впораєшся сама?

Я кивнула й підняла кронат.

Вони були вже посеред подвір'я, коли Вест зупинився й помчав назад.

— Забув свою ручку, — вигукнув він через плече до Індіани.

Коли Вест дістався столу, він мовчки взяв ручку. Підтягнув до себе пакет і перегорнув його.

«Вибач», — написав він посередині.

Він довгу мить дивився на мене, а потім пішов геть із моєю ручкою.

5. Боязнь

Що мені робити? Залишитися вдома та збудувати фортецю? Надіти до школи перуку? Інші пропозиції вітаються!

Іди до школи й удавай, ніби нічого не сталося. Зі мною таке було торік. Зараз той учитель — мій улюблений.

Я прокинулася о четвертій ранку і більше не змогла заснути. Усі думки були лише про пана Гілла і про те, як я не хочу сьогодні йти до школи. А що, коли всі вже теревенять про цей випадок? Що, коли я нашттовхнуся на пана Гілла? Але що я можу вдіяти, окрім того, що залишитися вдома та звести фортецю, аби сховатися?

Я взяла телефон і відкрила контакти. Я мала телефон доктора Гейс на випадок термінової потреби. Гадаю, зараз у Великій Британії день. А це термінова потреба, чи не так? Я вже знала відповідь. Я маю впоратися із цим сама. Чи принаймні без міжнародних повідомлень своїй психологині. Може, я зможу піти до школи, змінивши зовнішність. У мами десь є коротка темноволоса перука. Буде кумедно. Хоча, впевнена, що перука у Сент-Марк вважатиметься порушенням форми одягу.

Може, хтось запропонує кращу ідею? Я відкрила фейсбук і натиснула на групу для людей із селективною німотою, у якій перебувала і я. Це група онлайн-підтримки, де люди мали змогу поділитися досвідом і попитати поради. У групі зараз двісті учасників, переважно мої ровесники або трохи молодші. Я лише продивляюся сторінку. Читаю всі пости, але ніколи нічого не рекомендую й не пощю. Я мала таку спокусу кілька разів, особливо після того, що сталося тієї ночі, але натомість зробила запис у щоденнику.

Я продивилася останні публікації, сподіваючись знайти щось, що може допомогти мені зрозуміти, як діяти. Натомість я захопилася, читаючи про чийсь відчай, коли люди постійно запитують одне й те саме: «Чому ти мовчиш?» Я-то знаю, як це дратує. Це або інше

запитання: «Що з тобою сталося?» Схоже, люди вважають, що має бути якась причина того, що ти не розмовляєш. Ти маєш бути травмованим, ображеним, звалтованим або бути свідком чогось жахливого. Інколи так і є, але здебільшого — ні.

Найчастіше це пов'язано з мозком і генетичною схильністю до тривожності. У мозку існує ділянка у формі мигдалю, яка називається мигдалеподібне тіло (я ніколи не можу вимовити цю назву правильно). Люди із селективною німотою мають «зменшений поріг збудливості». Якщо простіше, то їхня мигдалина чутливіша, ніж у решти людей, немов ота дратівлива автомобільна сигналізація, яка спрацьовує, коли на автомобіль падає листок. Мигдалина потрібна для того, щоб визначити потенційну небезпеку, запускаючи серію реакцій, і допомогти людині захиститися. Тож, наприклад, якщо ви зустрінетеся зі змією або вас переслідуватиме невідомий, ваше серце почне калатати, мозок накаже тікати, а ви почнете пітніти та тремтіти.

Так само, як на змію та загрозливого незнайомця, моя мигдалина реагує на звичайні речі, а в будь-якій ситуації, коли потрібно говорити, вона геть божеволіє. Я розумію, що боятися мовлення — ірраціонально, але нічого не можу із цим удіяти. Увесь задум когнітивної терапії, яку я проходжу разом із доктором Гейс, — це змінити нездорові навички мислення, почуттів і поведінки. Проблема в тому, що я боялася так довго, що виправити це стало майже так само важко, як змінити спосіб дихання.

Я ненавиділа своє мигдалеподібне тіло.

Я прокрутила сторінку й зупинилася на публікації, де нова учасниця розповідала про себе. Вона пише поезію й не зовсім певна, що в неї селективна німота. Вона побачила програму з СН, і їй здалося, що це про неї, але вона боїться розповісти про це батькам.

Вони вважають, що вона просто сором'язлива.

Оце і є проблема СН, її можуть дуже довго не діагностувати. Я завжди була сором'язлива й тиха. Коли пішла в дитячий садочок, то почала говорити менше, а у школі ще менше, поки зовсім не припинила розмовляти. Спочатку, коли вчителі привернули до цього увагу батьків, ті казали, що я просто сором'язлива й переросту. А коли я не переросла, усі вирішили, що я впираюся й невдовзі мені це набридне.

Аж поки, коли мені було вже дванадцять, мій перший психолог нарешті діагностував селективну німоту. Я часто розмірковувала, чи був би в мене досі цей розлад у сімнадцять років, якби його діагностували раніше. Я не звинувачую батьків. Селективна німота не є повсякденною. Вони раніше ніколи навіть не чули про неї. І також не могли вплинути на ситуацію. І щороку я маю казати батькам: «Я заговорю, коли мені виповниться вісім. Я заговорю, коли мені виповниться дев'ять. Я заговорю у Німеччині. Я заговорю, коли ми повернемося до Австралії». Я давала обіцянки, які не могла виконати, наче сама обрала не говорити.

Ситуації не допомагало те, що два перші психологи не мали досвіду в лікуванні селективної німоти. Я взагалі була їхньою першою пацієнткою із СН. З доктором Ренкмором я спілкувалася записками. З доктором Баширом я час від часу трохи говорила. І я провела з ними дуже багато часу, поки зрозуміла, що не роблю жодних успіхів. А потім ми знайшли доктора Гейс.

Виявилося, що багатьом людям із СН потрібні роки, щоб знайти правильного психолога. Принаймні такого висновку я дійшла, читаючи особисті розповіді на сторінці у фейсбуці.

Я досі не наблизилася до рішення, що мені сьогодні робити зі школою, тож зробила те, чого ніколи не робила — натиснула на кнопку «Пост». Я написала про вчорашній інцидент із паном Гіллом на уроці історії та закінчила публікацію запитанням:

Я натиснула «Надіслати» й кілька хвилин витріщалася на сторінку, чекаючи, коли почнуть з'являтися відповіді, але потім згадала, що казала бабуся, коли чайник довго не хотів закипати, тож я відкинула телефон й уляглася на ліжко. Варіант із фортецею здавався дедалі привабливішим. Може, передивлюся кілька епізодів «Милих брехух».

Коли була вже сьома, а я ще не встала, до кімнати зайшла мама.

— Час прокидатися, сонько.

Я натягнула на себе ковдру.

— Щось мені зле. Не знаю, чи здатна я сьогодні піти до школи.

Мама подивилася на мене зіщуленими очима, немов шукала в моєму тілі ознаки вигаданої хвороби. Цю навичку вона виробила за ті довгі роки, коли я вдавала хворобу, щоб не ходити до школи. Вона

нічого не знала про випадок із паном Гіллом, але, здається, все зрозуміла.

— Де болить?

— Живіт.

— Угорі чи внизу?

Угорі.

Мама підійшла й поклала руку мені на чоло.

— Жару нема.

— Я прокинулася посеред ночі, почувуючись зле.

З мамою завжди це спрацьовувало. Вона була переконана в необхідності десятигодинного сну.

— Мені теж зле, — промовила Іві, з'явившись у дверях.

— А оце вже ні, — сказала мама, вдаючи спокій.

— Так, — сказала Іві, вона забігла до кімнати й стрибнула до мене в ліжку. — Якщо Пайпер не йде до школи, я теж не піду.

— Ти підеш до школи і крапка.

Я не зрозуміла, кому вона це сказала, але знала, що якщо Іві залишиться вдома, ніяких «Миких брехух» не буде, а буде «Холодне серце» нескінченну кількість разів. Краще я спробую щастя у школі та врятую маму від головного болю.

Я сіла й натягнула на обличчя найбадьоріший вираз.

— Знаєш, здається, мені вже краще. Мабуть, піду до школи. Усі підемо.

— Ти впевнена? — запитала мати.

Я кивнула. Іві скорчила мені міну. Я лоскотала її, допоки вона не впала на спину, дригаючи ногами в повітрі. Оговтавшись від сміху, вона встала й вибігла з моєї кімнати.

— Ти впевнена? — повторила запитання мати.

— Так, усе буде гаразд. Схоже, я просто перехвилювалася. Кожен день, наче перший.

— Ти добре справляєшся, Пайпер. Ми так тобою пишаємося.

Я відвела очі. Зараз було б дуже доречно розповісти їй про вчорашнє. Я ненавиділа, коли батьки безпідставно пишалися мною. Розчарувати їх — найгірше для мене. Дивно, що їм не зателефонували зі школи.

— Можна я поїду автобусом? — мимохідь запитала я.

Мені було легше поїхати автобусом, ніж сидіти в машині поряд із мамою й удавати, що все гаразд. Я не заперечувала проти автобуса. Бо то було одне з місць, де від тебе не очікують розмов. Більшість людей слухає музику, грає або читає в телефоні. Зрештою, я збиралася їздити до школи автобусом, бо мамі дуже важко розвозити нас по трьох різних школах щоранку.

— Ти впораєшся? — запитала мама. — Я можу ще кілька днів повозити тебе. Мені не складно.

— Так, усе гаразд. Я хочу поїхати автобусом, — відповіла я.

— Принаймні я підкину тебе до автобусної зупинки. Маєш п'ятнадцять хвилин.

Більшу частину цього часу я витратила на вибір книги, щоб почитати в автобусі. Я зупинилася на «Великому Гетсбі». Цей примірник належав бабусі.

Вона привозила мені книгу щоразу, коли приїздила з Вікторії. Я вже хотіла спуститися, коли мій ноутбук пискнув повідомленням у фейсбуці. Дівчина з Великої Британії, яка була активним дописувачем групи, залишила коментар під моїм постом.

Сумніваюся, що пан Гілл колись стане моїм улюбленим учителем, але коментар трохи мене підбадьорив.

Автобус мав під'їхати о 7:36, але запізнився. Я прочитала вже майже розділ, коли 799 нарешті під'їхав. Я згорнула книгу й показала перепустку водієві. Не хочу, щоб він вирішив, що я невічлива, бо не розмовляю і вся занурена в книгу. А він лише кинув погляд на перепустку та щось промимрив. Яка іронія.

Моя зупинка була одна з початкових на маршруті, тож автобус був майже порожній. Я сіла попереду, бо сидіння позаду завжди належали Обраним, байдуже, у якому автобусі й у якій школі. Я уявила Ліама та решту Обраних у задньому ряду. І здригнулася.

Ми були вже на півдорозі до школи, і я вже майже дочитала розділ, коли поряд сіла дівчина.

— Привіт, — промовила вона.

Я швидко всміхнулася до неї й повернулася до книги.

— О, ти дівчина з мого класу сучасної історії, — сказала вона, повертаючись усім тілом до мене. — Я бачила вчора той інцидент із паном Гіллом. Він перетнув межу. Якщо тебе це втішить, він мав доволі винуватий вигляд, коли ти пішла.

Я кивнула.

— Мені подобається твоє волосся, — сказала дівчина. — Ти дуже вродлива.

Я всміхнулася й відчула, що печу раків. Як же мені хотілося мати змогу повернути комплімент. Доктор Ренкмор запропонував говорити приємні речі як спосіб щось сказати. Чого він ніколи не розумів — це те, що я завжди маю що сказати, але слова просто не виходять назовні. Я вигадала принаймні три компліменти цій дівчині: про її золотий ланцюжок, блискуче темне волосся та довгі вії. Я сконцентрувалася на словах, але в горлі знову був вузол. Що сильніше я старалася, то щільнішим ставав вузол. І відчай теж зростав.

— Мене звуть Танві, — сказала дівчина.

Оце було завжди найскладніше. Інколи мені здавалося, що простіше б було носити жетон з іменем. Я розгорнула «Великого Гетсбі» на першій сторінці й указала на надпис, зроблений бабусею.

— Пайпер, — прочитала дівчина. — Ти не розмовляєш, так?

Я похитала головою.

— Я маю кузена, йому п'ять, і він не розмовляє. Він може, але з небагатьма людьми. З тобою те саме?

Я кивнула, раптом почувуючись спокійніше тепер, коли правда стала відома. Вона почала розповідати про кузена і про те, як вправно той грає на піаніно. Мабуть, я маю дати Танві контакти доктора Гейс. Якщо її кузен вчасно отримає допомогу, сподіваюся, що він не закінчить так, як я. Коли автобус дістався школи, я навіть відчула легке розчарування, що поїздка закінчилася. Я гадала, що Танві піде, коли я вийду з автобуса, але вона чекала на мене на стежці.

— Ходімо, я познайомлю тебе зі своїми друзями.

До дзвінка залишалось більше тридцяти хвилин. Я розмірковувала. Я можу піти до бібліотеки і там почитати ще кілька розділів або можу прийняти запрошення Танві. Вона не Кессі, але я не хочу іншу Кессі. Я не хочу знову мати найкращу подругу, яку ображу чи розчарую, але, можливо, непогано мати взагалі подругу.

Я кивнула. Так, я із цим впораюся. Я пішла за Танві до тихої галявини за класом природничих наук. Три її подруги сиділи на землі.

— Усі, це Пайпер, — промовила Танві. — Це Джесіка, Селія та Вей.

Я піднесла руку й помахала кожній, вітаючи. Ми сіли поряд, і вони заговорили про останню серію «Бакалавра», завдання з англійської та про випускний наприкінці року. Я слухала та сміялася. Вони теревенили так багато, що я б не спромоглася вставити хоч слово, навіть якби могла. Вони час від часу щось запитували в мене, як-от: хто, на мою думку, переможе, — але я відповідала лише жестами. Напевно, Танві потім їм розповідь.

А от коли вони почали говорити про університетські предмети, які вони вирішили обрати, я почувалася незатишно. Не тому, що я ще не вирішила, що вивчатиму. Я завжди знала, що хочу стати журналістом у виданні на кшталт *National Geographic*.

Я створювала власні журнали, коли мені було одинадцять-дванадцять. Я писала статті й робила фото до них, використовуючи все чорнило в картриджах принтера. Я роздавала примірники всьому класу. Це був мій спосіб подавати голос, коли я ще не знала, що зі мною.

Я б могла вивчати журналістику в Технологічному університеті Сіднея, напевно, я зможу отримати ATAR^[4], потрібний для курсу, але все це не матиме значення, якщо я не зможу розмовляти з лекторами й виголошувати доповіді. Можливо, в університеті існують якісь особливі умови для таких, як я, але річ у тому, що я не зможу завжди жити ось так — постійно потребуючи особливих умов.

— Часу ще вдосталь, — сказала Вей Танві, яка хвилювалася, чи має вона достатньо позакласної діяльності, щоб подаватися на стипендію.

Я повторила це для себе: «Часу ще вдосталь».

Багато чого може статися.

Пролунав дзвоник, і всі похапали свої речі.

— Ми тут на перервах і в обід, — сказала Танві. — Ти можеш приєднуватися до нас будь-коли, Пайпер.

Я вдячно всміхнулася й кивнула.

Крокуючи до шафки, я приготувалася до поглядів і перешіптування, але, здається, мене ніхто не помічав, окрім хлопця біля моєї шафки — він усміхнувся і привітався. Ніхто не говорив про випадок на історії й не дивився на мене скоса. Може, доктор Гейс мала рацію. Я все перебільшую.

Пізніше моя координаторка витягла мене з математики.

— Пайпер, я пані Діаз. Рада вітати, — сказала вона в коридорі. — Поговорімо в моєму кабінеті.

Вона навіть не соромилася своїх різких слів.

її кабінет був чимось схожий на неї — охайний та невиразний. Жодних дивакуватих скріпок для паперу чи горщика з квітами. Ми сіли.

— Я знаю про вчорашній випадок на історії, — почала вона, поправляючи свій сірий жакет. — Пан Гілл переказує найщиріші вибачення. Так сталося, що його не повідомили про ваш розлад.

Я кивнула й опустила погляд на коліна. Я вже здогадалася.

— Спочатку поговорімо про ваш прогул. Я не знаю, як було заведено у вашій попередній школі, але тут ви не можете ось так просто піти з класу.

Я правильно розчула? Я ще й винна? Якби школа виконала свою роботу правильно і пана Гілла проінформували, то цього інциденту можна було б уникнути. Як же мені хотілося мати змогу говорити, щоб усе пояснити. Я не пішла з класу, а втекла. Я насправді пропустила лише одну з трьох частин уроку. І залишалася на території школи, що важко назвати прогулом.

— Наша школа велика, і тих учителів, які з якихось причин відсутні, ми замінюємо іншими вчителями, — вела далі пані Діаз. — Обговорімо певну стратегію, яка допоможе вам впоратися з проблемою краще, якщо вона знову виникне в майбутньому.

Я зітхнула. Я хотіла сказати: «Будь ласка, продовжуйте і просвітіть мене».

— Можливо, ви знайдете собі друга в кожному класі, який стане вашим голосом, когось, хто розмовлятиме з учителями й пояснюватиме ситуацію, щоб уникнути непорозуміння, — запропонувала вона. — Ви можете спробувати невербальні засоби спілкування, як-от мова знаків чи писати вчителю записку.

Я здивувалася: чого це вона ще не запропонувала попросити морську відьму^[5] повернути мені голос. Було помітно, що вона дуже пишалася тим, що вважала розв'язанням проблеми. Мені було цікаво, чи вона це прочитала у книзі з психології, чи сама додумалася.

— Як гадаєте, ви з цим упораєтесь? — запитала вона, схрестивши руки на грудях.

Я закотила очі.

— Пайпер?

Я кивнула.

— От і добре. Дякую за ваш час. Ви можете повернутися до класу.

Я підвелася.

— О, майже забула. Я також домовилася, щоб ви зустрілися з психологом наступного тижня.

Чудово. Шкільні психологи зазвичай геть нічого не знають про селективну німоту. Вони всі починають зі слів: «Ти можеш розповісти мені про все». Вони майже завжди вважають, що я щось приховую. Може, цього разу я вдаю, що мене викрадали прибульці.

6. Припущення

У мене селективна німота. Я вмію говорити, але в соціумі не здатна на це. Повний відстій.

А в мене безсоння. Я можу спати, але більшість ночей не здатен на це. Теж відстій.

Який у тебе наступний урок?

Чому ти не попросиш когось іншого з однокласників?

А чому не звернешся до професійного репетитора?

Але я не розмовляю, ти забув? Як я зможу з тобою займатися?

Вибач, я не можу.

— **G**uten Morgen, Пайпер, — привіталася фрау Фортунат, коли я зайшла до класу у вівторок уранці.

Було в її голосі щось дуже заспокійливе, і я зрозуміла, що всміхаюся. Усі столи другого ряду були вільні. Веста не було. І хоча я знову дуже хотіла сісти за найближчий до вікна стіл, я обрала парту на протилежному боці кімнати, подалі від парти Веста. Хвилину по тому до класу зайшов і він сам. «Сядь біля вікна, сядь біля вікна», — благала я подумки. Але ні. Він підійшов одразу до столу, де сиділа я.

— Агов, кронатна дівчино, — промовив він, сідаючи.

Я не втрималася й зашарілася.

Мене ніколи не називали «кронатною дівчиною», лише німою. Це нове прізвисько було набагато краще за те, ким я є насправді. Саме

тоді я вирішила, що маю розповісти йому про свій стан. Мабуть, він уже здогадується, а коли дізнається всю правду, упевнена, повернеться за парту біля вікна.

Фрау Фортунат почала урок, але я не звернула на це уваги. Я розмірковувала над тим, як же йому все викласти. Можна було почати: «Знаєш, як ти помітив, я не говірка, ну... але це не все».

Зрештою, я вирішила перейти до клінічного визначення й написала:

Я штовхала записку через парту, поки вона не опинилася перед Вестом, а потім приклеїла свій погляд до передньої частини кімнати. Я не хотіла спостерігати за його реакцією. І хоча я не дивилася, але відчувала, що Вест читає записку. Минула хвилина, й вона повернулася на мій бік столу. Я опустила очі. Під моїм написом було:

Я не розуміла. Він не мав сприйняти це так. У нього не може бути своїх проблем. Він же Обраний. Я досі намагалася перетравити сенс його слів, коли Вест простягнув руку та щось дописав.

— Гер Кеннеді, — промовила фрау Фортунат, — будь ласка, зверніть свою увагу на мене!

— Вибачте, пані, — сказав Вест.

Я б теж хотіла вибачитися, але не могла, тож натомість зосередилася на тому, що вчителька пише на дошці, а перед цим схопила записку та сховала її в підручнику німецької.

Фрау Фортунат написала певний словник, потім роздала кожному мапу й попросила написати вказівку, як дістатися від пекарні до залізничного вокзалу. Мені вистачило п'яти хвилин, хоча фрау Фортунат дала класові тридцять.

— Хто хоче прочитати свою роботу? — сказала вона, нарешті зупиняючи учнів.

Піднялося кілька рук у передньому ряду. Вони по черзі прочитали. Жодна з указівок не була бездоганною, але, зрештою, вони б направили вас до залізничного вокзалу.

Фрау Фортунат подивилася на другий ряд.

— А ви, гер Кеннеді?

Вест знітився, так само, як я, коли вчителі називали моє ім'я. Він прочитав свою роботу. Було боляче слухати. Вимова була неправильною та й указівка завела б вас до бібліотеки, яка була хтозна де від вокзалу. Схоже, фрау Фортунат навіть не знала, що й сказати.

— Danke, Весте. Повторімо ще раз усі разом.

— Це було жахливо, так? — прошепотів він мені.

Я кивнула та співчутливо всміхнулася. Під кінець уроку нам роздали тести. Після цього фрау Фортунат підійшла до Веста й допомогла виправити його вказівку, а я поклала свою роботу так, щоб він зміг підглядати в неї.

Мені стало цікаво, чому він не спить, і я одразу ж усвідомила, що поведжуся так само, як решта, коли дізнається, що у мене СН.

Я почала збиратися ще до дзвоника, тож, коли нас відпустили, я встигла втекти й уникнути подальших незручних бесід із Вестом. Я вже майже дійшла до кінця коридору, коли почула своє ім'я.

— Пайпер, зачекай! — гукнув він.

Я повільно розвернулася. Він жваво крокував до мене.

— Ти вже, мабуть, помітила, що я геть нічого не розумію в німецькій, а ти в цьому геній. Як гадаєш, зможеш позайматися зі мною?

Я вважала, що вже чула всі можливі дурні жарти: «Може, приєднаєшся до шкільного хору?», «Може, знайдеш групу психологічної підтримки й поговориш про це?», «Скажи щось, Пайпер». Але це було щось новеньке. Чи його напоумив хтось із Обраних? Я дивилася на Веста. Жодної веселої усмішки на обличчі, ані сміху в очах. Він здавався щирим.

Я розгорнула підручник німецької й написала.

— Я просив, — сказав він, прочитавши. — Вони кажуть, що їм бракує часу. Мені дійсно потрібна твоя допомога. Якщо оцінки з німецької цього року будуть погані, я не вступлю на право, і батьки мене вб'ють.

— Я намагався, але це було безнадійно. Вона так швидко говорила, що я її не розумів, і в неї росло волосся на підборідді. Я витримав

кілька тижнів, а потім кинув. Батьки досі вважають, що вона приходить по обіді щочетверга, поки вони на роботі. Вони навіть залишають гроші для занять, а я купляю на них їжу й готую вечерю. Вони ще нічого не второпали. Але зрозуміють, якщо я отримаю погані оцінки.

Швидко рухаючи ручкою, я написала.

Він глянув на записку.

— Не знаю. Я мав правильного репетитора, й нічого не вийшло, тож, може, варто спробувати інший підхід. Я не тупий. На інших уроках я найкращий. Я лише не можу впоратися з німецькою.

Я подивилася на нього. Інший підхід — це переглядати подкасти й фільми німецькою, а не просити дівчину, яка не розмовляє, навчати тебе.

— Пайпер, благаю. Нумо спробуймо. Якщо не вийде, ми припинимо.

Було схоже, що йому справді потрібна допомога. Але навіть якби я могла допомогти йому, то не розуміла як, якщо я не говорю. Проводити час із Вестом — дуже погана ідея. Я нізащо не хотіла знов опинитися там, де я опинилася з Ліамом. Коли він поцілував мене, я гадала, що це сталося, бо я подобаюся йому. Він здавався таким щирим, та це було не так. Я не довірюся ще одному Обраному. Хтось інший має допомогти Вестові.

Він спостерігав, як я пишу.

— Гаразд, — промовив він, киваючи. — Зрозумів. Побачимося. Потім він розвернувся й пішов геть.

7. Розмивання меж

По обіді п'ятниці я сиділа під деревом і читала, чекаючи на свій автобус. Насправді всі мали чекати на автобус на критому майданчику перед офісом. Хоча я навчалася тут лише три тижні, було очевидно, що так ніхто не робив. Черговий учитель був більше зайнятий групою хлопців, яка грала у футбол дезодорантом, ніж мовчазною дівчиною, яка трималася осторонь.

Танві сьогодні автобусом не поїхала, і коли я випадково підняла очі від книги, то зрозуміла, що залишилася в школі мало не остання. Я подивилася на телефоні, котра година. Була майже 15:30. Я схопилася, кинувши речі, підбігла до дошки, де вчитель написав час прибуття автобусів.

Лайно. Я пропустила автобус. Згідно з розкладом, 799 приїздив майже першим. Повірити не можу, що я не почула оголошення.

Я написала повідомлення мамі, прохаючи заїхати по мене. Я знала, що вона має відвезти Іві та Тіллі на балет, тож сказала їй не квапитися. Бібліотека працювала до п'ятої, а мені ще робити домашку. У будь-якому разі зробити її там буде спокійніше, ніж удома. Територія школи була майже порожня. Я вирушила до бібліотеки.

Перед тим як зайти всередину, я сунула у вуха навушники. Я не ввімкнула музики. Це лише про людське око. Люди не сподіваються, що ти з ними розмовлятимеш, якщо ти слухаєш музику. Із кожним днем я покращувала своє вміння уникати розмов. Хоча мала б докладати більше зусиль, спонукаючи себе до одужання. Такий був план на цей рік, але слушний час чомусь не наставав.

Я показала перепустку бібліотекареві за стойкою й зазирнула в перелік зайнятих кабінок. Він роздратовано глянув на мене, але однаково взяв перепустку та відсканував її.

— Можете сісти в кабінці номер чотири.

Він підняв чотири пальці.

Я всміхнулася, дякуючи. Перш ніж я почала відвідувати доктора Гейс, навіть такі речі, як зоровий контакт і жести, давалися мені важко. Гадаю, саме це вона мала на увазі, коли сказала, що у мене прогрес.

Найбільша відмінність занять із доктором Гейс від занять із двома попередніми психологами полягала в тому, що вона рідко проводила зустрічі у своєму кабінеті. Наші заняття відбувалися переважно в кав'ярні в Леурі. Основний задум полягав у тому, що моя поведінка може поступово змінитися через контрольовані ризики. Якби я була меншою, можливо, доктор Гейс приходила б до школи й сідала поряд зі мною, поки я гралася б із рештою дітей у пісочниці. Але коли ти підліток, приводити із собою до школи психолога відстійно. Я й не скаржилася, адже перепробувала майже всі молочні коктейлі та охолоджувальні напої в кав'ярні.

Бібліотекар залишив моє посвідчення на стойці й пішов. Грубість провокує на грубість. Кабінки розташовувалися вздовж задньої стіни бібліотеки. Місця вистачало лише для однієї парти, але коли ти перебуваєш усередині, то здається, що ти десь далеко від інших. Я дістала завдання з математики й почала з квадратних рівнянь, які не встигла розв'язати в класі. Мені подобалися математичні завдання. Цифри такі привітні.

Десь годину по тому бібліотекар постукав по кабінці, сповіщаючи, що бібліотека невдовзі зачиниться. Я перевірила телефон. Там було повідомлення від мами: «Буду за десять хвилин». Я збрала речі й вийшла.

Завернувши за ріг і проходячи повз учительську для фізруків, я почула суперечку. Я зупинилася, побачивши Веста та двох старших людей, які, мабуть, були його батьками. Мама Веста була справжньою красунею, але мала красу лихої королеви, батько скидався на колишнього футболіста. Я не бачила Веста відтоді, як ми «поговорили» після німецької. На вигляд він був якийсь похмурий. Я швиденько відступила за ріг, щоб вони мене не побачили, й залякла, тож могла чути всю їхню розмову.

— Ми дуже розчаровані тобою, Весте, — казала його мама. — Ти не був на жодному тренуванні цього семестру.

— Не можу повірити, що ви приїхали аж сюди, щоб поговорити про це, — відповів Вест. — Можна було поговорити вдома.

— Ми не мали вибору. Твій тренер запросив нас на зустріч. Ми всі дуже стурбовані.

— Дайте мені перепочинок. Я повернувся до школи лише кілька тижнів тому. Я був зайнятий іншими справами. Ви ж самі хотіли, щоб

я став старостою школи. Окрім того, це ж лише футбол.

— Не лише футбол, — промовив його батько, різко й загрозливо. — Ти найкращий гравець у цій школі та навіть у всьому округу. Ми не дозволимо тобі змарнувати твій талант.

— Я маю й інші таланти, — пробурмотів Вест. — Я добре готую. Я знайшов собі курси TAFE^[6] щовихідних.

— Ми вже про це розмовляли, — сказав батько. — Ти не працюватимеш у сфері обслуговування.

— Чому?

— Бо станеш адвокатом. Усі в нашій родині були адвокатами.

— Та це геть не аргумент.

— Поговорімо про це потім. Зараз ідеться про футбол, — втрутилася мати. — Щосуботи, відколи тобі виповнилося чотири, ми возили тебе на тренування. Ти хочеш, щоб увесь цей час і гроші пішли на марно?

— Ні, — сказав Вест.

— Твоя команда покладається на тебе. Ти хочеш підвести свою команду?

— Я зрозумів. Досить. Не треба розмовляти зі мною, наче з дитиною.

— Тож, може, припиниш поводитися, як дитина, й виконуватимеш свої обов'язки? Ти отримав розклад тренувань від свого тренера?

— Ага.

— Добре. Тоді я маю повернутися до свого офісу, — сказав батько.

— Я теж, — додала мати. — Ти на машині?

— Так.

— То побачимося ввечері.

Я визирнула з-за рогу, саме коли його батьки вийшли в коридор. Вест теж за ними спостерігав.

Мама вже чекала на мене перед школою, коли я вийшла.

— Вибач, — сказала я, сідаючи в машину. — Я прогавила автобус.

— Та нічого, — сказала мама. — Як минув день?

— Добре.

Усі мої думки зосередилися на Весті, тож я ледь могла пригадати, що робила сьогодні у школі. Я не могла стримати жалість до нього, хоча він і був Обраний. Це як із зірками кіно. Ми вважаємо, що вони мають бездоганні життя.

— Дякую, — сказала я мамі.

— За що, люба?

— Не знаю. За все.

Мама потяглася й попестила мою долоню.

— За хвилину ти мені не дякуватимеш.

— Чого це?

— Джексон привів зі школи приятеля.

— О. Кого?

— Ендрю. Ти вже якось із ним зустрічалася.

— І він залишиться на вечерю?

— Так. Він узагалі залишиться. У його матері пологи. Вона зараз у лікарні народжує. Але не хвилюйся. Він із Джексоном майже весь час проводитимуть у Джексона в кімнаті, граючи на комп'ютері.

— Гарзд. Можеш висадити мене біля вокзалу?

— Пайпер.

— Я жартую.

Нібито.

Мама мала рацію: Ендрю та Джексона ніде не було видно. Коли я проходила повз кімнату Джексона, почула шалене клацання клавіатури й вигуки чотирнадцятирічних хлопців до комп'ютера: «Помри». І хоча для мене це було дуже некомфортно, я рада, що брат привів сюди друга. Зазвичай брат і сестри вирушали до домівок своїх друзів, а не приводили їх сюди, і я знала, що це через мене.

Опинившись у своїй кімнаті, я дістала незакінчену домашку з математики, але не змогла на ній зосередитися. Я могла думати лише про те, як боюся вечері. Я вже хотіла її пропустити, але ж надто зголодніла. Коли мені було чотири, я відмовлялася їсти більшість із того, що готувала мати. І можливо, саме ця впертість, коли вчителі розповіли батькам, що я не розмовляю у школі, дала батькам привід вважати, що це минеться. Я хотіла піти вниз і попросити маму залишити мені тарілку з їжею, щоб я могла попоїсти пізніше, коли всі закінчать вечерю. Але передумала. На сьогодні було досить технік уникання.

Мати покликала мене вечеряти раніше, ніж я гадала. Ендрю та Джексон зайшли до їдальні, коли я сідала за стіл. Я підняла руку й помахала.

— Привіт, Пайпер, — відповів Ендрю, і його щоки зашарілися.

Мені здається, чи він справді почервонів?

— Дякую за вечерю, пані Родс, — промовив Ендрю, накладаючи собі рибу й картоплю, вони досі були на тому папері, на якому їх принесли.

Зворотним боком того, що Ендрю залишився на ніч, було те, що у нас сьогодні їжа на виніс. А мати дуже рідко замовляла рибу з картоплею.

— Ти радий появи малюка? — запитала мама.

— Так, — сказав Ендрю, — але підгузків я не мінятиму.

Мама розсміялася.

— Їхній батько теж не міняв. Він насправді зеленів, коли наближався до брудного підгузка.

— А ти знаєш, це хлопчик чи дівчинка? — запитала Тіллі.

— Ні. Мама й тато хочуть, щоб це був сюрприз.

— А я хочу, щоб у мене були лише дівчата, коли я матиму дітей, — сказала Тіллі.

— Ти можеш їх назвати Ніллі, Піллі та Міллі, — промовив Джексон.

Тіллі жбурнула в нього шматок картоплі.

— Ха-ха-ха, дуже смішно.

Джексон підібрав картоплю, яка відскочила від його чола, й запхав до рота, усміхаючись Ендрю.

— Я хочу лише кошенят, — сказала Іві. — П'ять, а може, шість.

Я мимоволі пирхнула. Ендрю подивився на мене й усміхнувся.

Далі розмова пішла про кошенят. Я захотіла томатний соус, який стояв біля матері і був надто далеко від мене, тож я не могла дістати його. Потрібно було лише попросити маму передати мені соус. Слова крутилися в моїй голові, але перш ніж я розтулила рота, навколо грудей виникла мотузка, яка затягувалася дедалі щільніше. Я ж звертаюся до мами, не до Ендрю, але різниця була дуже невелика. Тож довелося їсти картоплю без соусу. Найбільш паскудним було те, що я мала б заговорити, не з Ендрю, а біля Ендрю.

Це було однією з цілей занять доктора Гейс у кав'ярні — говорити з тим, з ким тобі комфортно спілкуватися, коли тебе можуть почути інші. Коли ми почали, я не могла навіть пошепки спілкуватися, бо знала, що хтось може побачити, як мої губи ворухнуться. За допомогою доктора Гейс я, зрештою, змогла розмовляти з нею, поки

офіціантка розставляла перед нами їжу, цілком усвідомлюючи, що та може почути, як я говорю. Саме цього я досягла, але відтоді, як я припинила бачитися з доктором, далі не просунулася. СН — такий розлад: один-крок-уперед, два-кроки-назад.

Я глипнула на Ендрю через стіл. Я хвилювалася, що, якщо заговорю при ньому, він піде до старшої школи Спрігвуд і розповість, що чув, як я говорю. Хтось із тих людей може знати учнів із Сент-Марк, і чутки, що я говорю, розповзуться повсюди. Навіть під час відвідування кав'ярні, де майже ніколи не було моїх знайомих, я непокоїлася, що хтось із моєї школи побачить, як я розмовляю. Отакий безлад відбувався у моїй голові.

Іві, як завжди, не замовкала. Коли в домі були гості, вона ставала ще балакучіша. Я сиділа, копирсалася в рибі, ледь слухаючи розмову, коли Іві постукала мене по плечу.

— Як її звали, Пайпер? — запитала вона.

Для неї це була звичайна родинна вечерея. Вона була надто мала, щоб розуміти, чого я мовчу, коли в домі гості чи коли ми робимо звичайні справи на кшталт походів до крамниць або басейну.

— Ту кумедну бегемотиху, яка товаришувала з гігантською морською черепахою в кіно, яке ми дивилися.

Я второпала, про що йдеться. То був документальний фільм, а не художнє кіно, і то була гігантська сухопутна черепаха, але нічого з цього я не могла промовити вголос.

— Здається, я бачила ту частину, — сказала мама. — Її звали Мейсі, так, Пайпер?

Я напружено кивнула. Чому я не можу?

Розмова про Мейсі продовжилася, але я не слухала. Щойно мама й Тіллі почали прибирати зі столу, я підвелася й кинулася до ванної. Я замкнула двері. Притулившись спиною до стіни, сповзла на холодну підлогу. І поклавши голову на руки, заплакала.

8. Мандрівка

Якщо досі хочеш займатися, зустрінемося на Тихій горі в понеділок о четвертій.

Я прокинулася від того, що внизу кричала мама. Це був я-зараз-тебе-вб'ю крик, а не той, що люди-допоможіть-мене-вбивають, тож я перевернулася та спробувала знову заснути. Хвилиною пізніше почала вити Іві, й не було жодного шансу заснути знову, навіть із подушкою на голові. Я виповзла з ліжка й попленталася вниз, щоб дізнатися, хто кого вбиває.

Зайшовши до кухні, я побачила таке: Іві сиділа за столом, загорнута у блакитне картате простираadlo, та хлипала; Тіллі стояла позаду неї, стискаючи ножиці; біляве волосся Іві було розкидане по всій підлозі; мати досі кричала:

— Що ти накоїла?

Джексон стояв поряд із холодильником з навушниками навколо шиї і, здається, потішався; татові, мабуть, було трохи весело, трохи лячно; Ендрю незграбно застиг у дверях.

Як я зрозуміла, Іві захотіла підстригтися та змусила старшу сестру це зробити. Вони не знайшли ключі від салону, тож узяли на кухні якісь ножиці й старе простираadlo в коморі.

— А мені здається, що це круто, — промовив Джексон. — Ти тепер схожа на Майлі Сайрус.

— Чудово, моя шестирічна донька схожа на Майлі Сайрус, — заволатала мама, змахнувши руками.

— Воно відросте, — зауважив тато.

— Хай там як, але я не винна, — сказала Тіллі. — Вона сама попросила.

— Це мама винна, — сказав Джексон.

— Я?

— Ну, Іві просила підстригти її вже кілька місяців, а ти не погоджувалася.

— Я робила їй послугу. У неї чудове довге волосся. А тепер подивіться на неї.

Іві заридала ще дужче. Я підійшла й обійняла її, вистріливши в мати очима.

Та спала з лиця.

— Пішли до салону, я приведу це до ладу, — промовила вона, знімаючи з Іві простираadlo. — Я можу зробити так, щоб ти була менше схожа на Майлі Сайрус, а більше на Емму Вотсон.

— А музику ввімкнеш? — запитала Іві.

— Звісно. Я вмикаю музику для всіх своїх клієнток. Яку пісню хочеш послухати?

— Як щодо «Wrecking Ball»^[Z]? — запропонував Джексон.

Тато ляснув його по руці.

— Ой.

Я не стримала сміху. Мати хижо подивилася на всіх присутніх і вивела Іві з кухні.

Я почалапала нагору, досі сміючись. У цій оселі ніколи не було сумно. Я хотіла знову лягти спати, але натомість схопила ноутбук і вмостилася на ліжку. Я перевірила свою пошту, а потім зайшла у фейсбук. І одразу ж помітила, що в мене новий запит на дружбу. Я одразу ж подумала про Кессі. Вона пробачила мені? Вона знову хоче дружити? Серце сіпалося, коли я натискала на іконку «Запит на додавання в друзі». Але ім'я та фото, які з'явилися, належали не Кессі. А останньому, на кого я сподівалася, — Вестові. Було не відомо, коли саме він надіслав запит, але, мабуть, раніше, ще до того, як я відмовилася займатися з ним.

Щиро кажучи, я так і не припинила думати про нього відтоді, як учора підслухала його розмову з батьками. Може, я зробила надто різкі висновки щодо нього. Я вважала, що Вест — один із титулованих Обраних, які роблять усе, що хочуть і як хочуть. Але, судячи з усього, Вест не мав права голосу в тому, що стосується його майбутнього та вільного часу. Він робив те, що хотіли батьки. Можливо, це вони змусили його вивчати німецьку. Я майже впевнена в цьому. І я знала, як воно, коли тобі потрібна допомога, а ти не можеш її отримати, хоча б просто *правильну* допомогу. Може, я й не найкраща людина для того, щоб допомогти йому, але наразі найбільш доступна.

Як сказати йому, що я змінила свою думку? Я можу написати записку на німецькій у вівторок або надіслати повідомлення у фейсбуці просто зараз. Не дивно, що я обрала простіший варіант. Курсор закружляв над кнопкою «Прийняти». Я натиснула — і ось з'явилася його сторінка. На фото профілю він був на фінішній прямій «Кольорового пробігу», вкритого найрізноманітнішими барвами. На вигляд він був щасливий і впевнений, як і належить Обраному.

Я прокрутила його сторінку. Там були фотографії Веста разом із рештою Обраних на пляжі та всіляких вечірках. А ще доволі багато фото з футболу, на яких Вест був позначений.

Щоб не встигнути передумати, я написала:

Щойно я натиснула «Надіслати», одразу ж пошкодувала про вибір місця. Але проблема полягала в тому, що вибір був невеликий. Це має бути таке місце, де нас ніхто не побачить. Я не хочу, щоб почалися плітки про нас або жарти, тому школа й бібліотека виключалися. Мій дім — теж не варіант, бо я не хотіла, щоб батьки сприйняли все неправильно. Отже, єдине місце, яке спало мені на думку, — Тиха гора.

— Та розслабся, — промовила я вголос.

Може, він і не захоче моєї допомоги після того, як я відшила його. Може, він узагалі не відповість.

Я закрила ноут. Поки я вирішувала, з чого почати виконувати домашнє завдання — з німецької чи історії, — погляд упав на фотокамеру. Я її не чіпала відтоді, як почалися заняття в школі. На канікулах я витрчала по касеті плівки що кілька днів. А досі я використала лише половину рулону, який почала в січні. Він починався з фото Тіллі та Іві, які гралися в саду, я хотіла роздрукувати їх до дня народження мами за кілька тижнів. Я взяла камеру. Домашнє завдання почекає.

Коли я вийшла надвір, на мене обрушилася суха спека — досить дивно для ранку та ще й початку осені. Я кілька хвилин ішла, а потім почала розмірковувати, чи не повернутися додому по капелюх або принаймні по щось, що прикриє плечі, але натомість вирушила далі. Я вийшла ненадовго. Закінчу плівку й одразу повернуся.

Я крокувала в протилежний бік від Тихої гори, бо знала, що зараз там буде купа народу через спеку. Я йшла між деревами, під ногами тріщала трава. Повітря було нерухоме та сповнене пахоццями

евкаліпта. Я не зробила жодного фото, поки не досягла мети. Коли маєш справу з плівкою, кожен кадр лічений. Не можна наклацати двадцять випадкових зображень, а потім просто видалити ті, які не сподобалися. Ти маєш обирати мить.

Камеру мені подарували на чотирнадцятий день народження. Я хотіла цифрову камеру, але щойно побачила цю стару річ на гаражному розпродажі, то зрозуміла, що повинна її отримати. Мені подобалася таємниця, що супроводжувала використання плівки. Ти ніколи не знаєш, які фото у тебе вийшли, поки не проявиш їх. Зараз більшість людей нічого не знає про плівку. Коли Кессі вперше побачила мою темну кімнату, вона вирішила, що це нарколабораторія. Тато зробив її для мене, щоб я могла сама проявляти плівку, а я придбала в інтернеті купу вживаного устаткування. Знадобилося передивитися чимало навчальних відео в ютубі, поки я навчилася правильно проявляти та друкувати.

Цей оглядовий майданчик був наступним моїм улюбленим місцем після Тихої гори. Тут був довгий підйом крутою вузькою стежиною, тож відвідувачів було небагато. Я вже раніше зробила безліч фото з цього місця, але буш постійно мінявся, тож не існувало однакових фото. Саме це в цьому місці мені подобалося найбільше. Щось у цій плинності мене заспокоювало. Ніщо не вічне. Звучить похмуро, але залежить від ситуації. Якщо сказати якомусь закоханому, що ніщо не вічне, то ти будеш тим занудою-який-зіпсував-усім-вечірку, але якщо сказати самотній людині, що ніщо не вічне, це втішить її. Такий самий підхід, якщо ти маєш селективну німоту.

Я повільно йшла до оглядового майданчика, одне око я заплющила, а інше притиснула до видошукача моєї камери. Мою увагу привернуло шурхотіння листя праворуч. Я розвернулася туди й натиснула затвор. Я й гадки не мала, чи захопила хоч щось. Коли я опустила камеру та вдивилася в буш, що б там не було, воно зникло. На щастя, доказ буде на моїй плівці, коли я проявлю її.

Діставшись майданчика, я зробила ще кілька фото, експериментуючи з різними кутами й налаштуваннями діафрагми. Хмари були важкі й темні, тож я зробила їх своїм об'єктом і зосередилася на перехрещенні неба та землі.

Я зупинилася та вдихнула, обводячи поглядом високі гори. Вони були такі величні й чудові. Я була тут одна-однісінька. І мені

здавалося, що зараз я єдина людина на землі.

— Приві-і-і-і-т, — вигукнула я на повну силу легень.

Мій голос полетів над деревами. Я почувалася сильною, могутньою, немов могла зробити будь-що, сказати будь-що.

Здавалося, мій крик мав би налякати птахів, але натомість на перила просто на відстані руки сів прекрасний розписний малюр, ніби прилетів привітатися. Я знала, що чудовий синій птах був «він», бо, як і в більшості птахів, самиці були коричневі. Він дивився на мене, схиливши голову набік. Я свиснула йому, і він почав стрибати по перилах до мене. Я намагалася сама не наближатися до птахів, це лише відлякувало їх. Краще дозволити їм самим наблизитися до мене. Я навела об'єктив на малюра й налаштувала діафрагму так, щоб фон розмився. Його голівка була чудового блакитного кольору. Шкода, що я користуюся чорно-білою плівкою. Я натиснула затвор, і камера клацнула. Коли я опустила її, малюр зник. Я перевірила лічильник камери. Ось і все, плівка закінчилася.

Коли я повернулася додому, Тіллі сиділа на східцях веранди, опустивши голову на руки.

— Що таке, пташеня? — запитала я.

Тіллі підвела голову.

— Нічого, — сказала вона.

Схоже, вона не плакала, але щось, вочевидь, було не так.

— Та не хвилюйся ти через волосся Іві, — сказала я. — Усе не так погано. Мама надмірно відреагувала. Може, колись я дозволю тобі підстригти своє волосся.

— Це не через волосся Іві.

— А через що?

Тіллі зітхнула.

— Мені подобається один хлопець у школі. Його звать Ізраел.

— О, — промовила я, відкидаючи волосся Тіллі з її обличчя.

У неї було темне волосся, як у батька та Джексона.

— Ну, не думаю, що я найкращий поради́ник у справах із хлопцями.

Власне, я найгірший фахівець із тих, хто має ділитися мудрістю на цю тему. Єдиний мій досвід був із Ліамом, і то була жахлива помилка, яка коштувала мені подруги. А я ж навіть не хотіла йти на ту кляту вечірку. І пішла лише тому, що Кессі благала мене. Вона хотіла піти, бо там мав бути Ліам.

— А як дізнатися, що ти подобаєшся хлопцеві? — запитала Тіллі, широко розплющивши очі.

— Ну, він тобі всміхається?

— Іноді.

— А шукає можливості опинитися поряд?

— Він завжди хоче бути моїм напарником під час групових завдань.

— Тоді скидається на те, що ти теж йому подобаєшся.

До речі, Ліам нічого такого не робив. Сумніваюся, що до тієї ночі він узагалі знав про моє існування.

Щоки Тіллі зробилися малиновими.

— І що мені робити? Дозволити поцілувати себе?

Я розсміялася.

— Тобі лише одинадцять. Гадаю, зараз ти маєш насолоджуватися дружбою з ним.

Мій сміх розчинився в деревах навколо дому.

Тіллі обійняла мене за плечі.

— Дякую, Пайпер.

Вона підвелася й пішла всередину, але я залишилася на веранді. Я не хотіла заходити всередину з думкою про Ліама в собі. Я щосили намагалася забути той вечір. І не лише розмова з Тіллі змусила мене думати про нього.

Щоразу, коли я думала про Веста, я згадувала Ліама. А тепер узяла й погодилася займатися з ним, хоча усвідомлювала, що це погана ідея.

Але Вест — не Ліам, тож, може, це й не помилка.

9. Слухання

Guten Tag. Ich heisse West Kennedy. Wie heisst du?

Перед тим як ти навчишся говорити, тобі потрібно навчитися слухати.

Час по обіді понеділка минув у боротьбі: «Я піду. Ні, не піду. Піду. Ні, не піду». Я поводитися, як тато, коли він планував придбати річ, дорожчу за 100 доларів. Але я втрачала набагато більше.

Вест відповів на пропозицію повчитися в суботу ввечері. «Я прийду», — він написав лише це. А я сподівалася на трохи більше, принаймні він міг подякувати.

Я не зустріла його сьогодні в школі, тож що ближче було до четвертої, то більше я сумнівалася у своєму здоровому глузді. Та чому я взагалі надіслала те повідомлення Вестові? Зрештою, з дверей мене виштовхала згадка про те, як батьки сварили його — ось чому я погодилася допомогти йому.

Я вийшла з задніх дверей нашого дому й попрямувала до національного парку, до Тихої гори. Наближаючись, я побачила Веста саме там, де сказала зустріти мене. Він жбурляв камінці в озеро. Я вибралася на найменший пагорб, що вів до гори.

Я була вже майже на горі, коли Вест простягнув мені руку, щоб допомогти подолати решту шляху. Я прийняла її, і його дотик спричинив пощипування, немов на шкірі вибухали крихітні бульбашки, посилаючи крізь мене струм. Вибравшись на скелю, я відпустила його руку.

— Дякую, що прийшла. Я не знав, чи ти не передумаєш, — сказав Вест.

Він перевдягнувся зі шкільної форми в шорти та блакитну футболку.

Я знизала плечима, почувуючись ніяково, бо досі була у формі.

— Я справді вдячний тобі за допомогу, Пайпер. Можливо, я можу допомогти тобі з чимось іншим на знак подяки. Як щодо математики?

Я похитала головою.

— Фізика?

Та я навіть не обирала фізики.

— Жонглювання?

Мої брови підскочили.

— Тут ти мала відмовитися, бо я вмію вправлятися лише з двома кульками, та й те не дуже добре.

Я засміялася й сіла на краю скелі. Сьогодні озеро було аквамаринове й відлунювало чимось дуже далеким. Лише сам його вигляд заспокоював мене. Вест сів поряд, простягнувши ноги й невимушено відкинувшись на лікті. Я б усе віддала, щоб весь час почуватися так невимушено. Я схрестила ноги й дістала з рюкзака новий зошит.

— А тут усе геть по-іншому без натовпу. Затишніше, — сказав Вест.

Я кивнула, погоджуючись, водночас роблячи запис на сторінці зошита.

Я розуміла, що це лише ази німецької, але ми мали почати з них.

Вест повернув зошит до себе і прочитав речення німецькою.

— Guten Tag, це — привіт.

Я кивнула.

— Ich heisse West Kennedy. Моє ім'я Вест Кеннеді?

Майже. Я написала «Мене звуть» над першими двома словами, але це було майже те саме. А от його вимова турбувала мене найбільше. Він промовляв Вест Кеннеді, наче йому свербіло. Але сама я його виправити не зможу. Однак для цього я завантажила додаток — перекладач. Не встигла я його відкрити, як Вест почав читати наступне речення.

— Wie heisst du? Ти даси свій номер?

Я кинула на нього кислий погляд. «А тебе як звуть?» — написала я вгорі.

— Он воно що, — промовив Вест.

Я постукала по сторінці, й він прочитав усе разом німецькою. Вимова була навіть близько не такою, як мала б. Я ввімкнула речення

німецькою вголос у додатку. Вест уважно прослухав і зробив ще одну спробу, але вона геть не відрізнялася від першої. Схоже, він не прислухається до того, як вимовляються слова. А може, просто не чує. Ми повторили вправу ще три рази, а потім я зрозуміла, що потрібен інший підхід. Я відклала телефон і підвелася.

— Усе? — запитав Вест. — Ти відмовляєшся від мене.

Кумедно. Зазвичай усі відмовляються від мене: вчителі, однокласники. І зазвичай я рада цьому, але завжди є потаємна частина мене, яка прагне, щоб від мене не відмовлялися так легко, щоб мені було набагато складніше відштовхнути людей. Я похитала головою й дала знак Вестові йти слідом.

Залишивши речі на скелі, ми спустилися. Я проклала стежку між деревами, вбік від гори, а Вест крокував позаду. Кілька хвилин по тому я зупинилася та знову написала в зошиті.

Я передала зошит Вестові. Коли він підвів очі від надпису, я вказала на дерева, а потім торкнулася свого вуха. Природно, що тут було чути різноманітний пташиний гомін, але поміж решти один виділявся. Зелений котячий наметник із роду альтаночницевих. Він видавав звуки, схожі на плач дитини.

Я поглядом пошукала птаха між деревами, але він добре ховався. Я забрала зошит і написала назву птаха. Наступним рядком я написала, як я фонетично чую клич цього птаха. Коли я віддала зошит Вестові, він прочитав і потім застиг, прислухаючись. Я ж вдивлялася у вираз глибокої зосередженості й цікавості на його обличчі.

Я відвернулася, щоб він не помітив моєї усмішки, й рушила далі. За мить я почула позаду себе його кроки. Ми кілька хвилин ішли мовчки. Та зручна тиша, рідкі миті, коли нікому не потрібно говорити. Ще трохи, і я зупинилася, знову торкнулася вуха, прислухаючись до рудого жайворонка. Вест насупив брови, а потім кутики його губ смикнулися в усмішці.

— Отой металевий звук?

Я кивнула і вдивилася в дерева, сподіваючись побачити його, але маленький жовто-коричневий птах теж, мабуть, ховався. Ми ще двічі зупинялися. Першого разу, щоб послухати солодке «ві-чідалі-далі» червоної вільшанки, а потім гучне насвистування «ф'ють-ф'ють-

ф'ють» щетинистої зозулі. І щоразу я писала в зошиті назву птаха та звуки, які він видає.

— А оця автомобільна сигналізація?

Я нахилила голову на один бік, потім на інший, прислухаючись.

— Ось знову, — сказав Вест.

А потім я почула це, але то була не сигналізація, а лише дуже добра імітація. Я оглядала буш у пошуках невловимого птаха, який не літає. За мить галас припинився, але я однаково всміхалася. Щоб відповісти Вестові на запитання, я написала в зошиті: «Лірохвіст».

Вест усміхнувся у відповідь, і я знову відчула оті бульбашки.

Я відвела його назад до Тихої гори, щоб забрати наші рюкзаки. Уже минула п'ята година. Вест узяв зошит. Я не сподівалася, що він його забере, але що я мала сказати?

Я ввімкнула переклад початку нашого уроку. Вест прочистив горло, і цього разу його вимова була доволі непоганою. Я радісно закивала.

— Невже? — запитав він.

Я далі кивала.

Вест накинув свій рюкзак на плече.

— Я знав: ти — те, що треба, Пайпер Родс.

Навіть якби я могла говорити, я б не знайшла, що відповісти. Раніше я не була комусь потрібною.

— Тебе провести додому?

Я похитала головою.

— Гарзд, вельми вдячний тобі за сьогодні. Побачимося завтра у школі.

Крокуючи геть, Вест розкинув руки.

— Ich heisse West, — вигукував він знову і знову.

Я не стримала сміху.

10. Експериментування

Пайпер Родс
Селективна німота

У середу ввечері я спустилася на кухню перекусити трохи раніше, ніж зазвичай. Джексон уже стояв перед відчиненим холодильником і пив помаранчевий сік просто з пляшки.

— Тебе шукає мати, — каже він. — Я чув, як вона казала татові про якийсь центр чи щось таке.

Я взяла банан із кухонної стойки. Торік доктор Гейс призначила мені на короткий термін «Прозак»^[8], щоб подивитися, чи допоможе він від моєї соціофобії. Коли я його приймала, у мене порушився апетит. Я не хотіла їсти за вечерю, але потім завжди щось перекушувала о восьмій. І навіть тепер, коли я вже не приймаю ліків, однаково відчуваю, що маю щось з'їсти в цей час.

— Дякую за попередження, — сказала я, очищуючи банан. — Де ти бачив її востаннє?

— Ішла нагору, але, здається, її відволікла Іві. Та загубила ногу від ляльки чи щось таке.

— Ногу від ляльки?

— Чи щось таке.

— Гадаю, мені краще трохи посидіти в темній кімнаті.

— Якщо мати запитає, я перекажу, що ти пішла кататися на водних лижах.

— Це має геть збити її зі сліду. Дякую, бро.

— На здоров'я. До речі, має прийти посилка на твоє ім'я. Там лише нові деталі для мого комп'ютера, які я замовив в інтернеті. Ти ж знаєш, як сердяться батьки, коли я витрачаю свої гроші на деталі для комп'ютера. Скажи, що це щось для твоєї фотокамери.

Я підняла брову.

— Гарзд. Я пильнуватиму. І не питатиму, де ти взяв кредитку.

— От і добре.

— А можна запитати дещо?

Я розуміла, що марную безцінні хвилини. Мама могла будь-якої миті знайти ногу ляльки, і тоді вона почне полювання на мене. Але мені потрібно дещо знати, а Джексон не так часто виповзає зі своєї кімнати, лише на прийоми їжі та «вечори сімейних розваг».

— Звісно.

— Ти бачиш Кессі у школі?

— Так, інколи.

— А вона... — я не змогла дібрати слова. — Вона не змінилася?

— Вона підстригла волосся й постійно вештається біля того дурня Ліама Бакстера.

— Що? Вони зустрічаються?

— Не знаю. Гадаю, що так.

Джексон зачинив двері холодильника.

— Що сталося між тобою та Кессі?

— Нічого, — пробурмотіла я. — Краще піду, поки мама не знайшла мене.

Я вже майже зайшла до темної кімнати, моя долоня вже майже торкнулася дверної ручки, коли мати зупинила мене.

— Пайпер, ось де ти, — сказала вона. — Ми можемо поговорити у вітальні?

Я зітхнула. Джексон мав рацію.

— Я можу спочатку піти нагору й узяти кардиган? Трохи прохолодно.

— Звісно.

Я піднялася сходами, міркуючи про те, що тепер вигадали мої батьки. Раніше для лікування СН вони пропонували все — від терапії кришталевою кулею до медитації, і щоразу це закінчувалося суперечками. Я розуміла, що вони лише намагаються компенсувати всі ті роки, коли вони були необізнані про мою справжню проблему. Вони навіть звинувачували себе в тому, що згаяли час на перших двох психологів, але ж то була не їхня провина.

А тепер вони перетворилися на суперборців із СН, які раз у раз допомагали своєму первісткові якоюсь альтернативною терапією. Гадаю, що Джексона дуже тішить те, що вони вкладають стільки енергії в мене. Це відволікає увагу від нього та його справ. Він може проводити щодня по вісім годин за комп'ютером, але це пусте

порівняно з моїми проблемами. Я б воліла, щоб батьки залишили цю роботу докторові Гейс. Я відчинила шафу й дістала перший-ліпший кардиган. Коли я закривала шухляду, мені в око впала кофта кольору темного бургунді. Це був подарунок на день народження від Кессі в десятому класі. Я побачила цю річ у *Sportsgirl* і мріяла про неї досить довго, але вона була надто дорога. Я дуже здивувалася, коли Кессі подарувала її мені.

Я не могла повірити в те, що вона зустрічається із Ліамом. Уявляю, на що це було схоже, коли вона зайшла того вечора. Я була геть п'яна, і коли Ліам поцілував мене, мені сподобалося.

Я вирішила, що справді подобаюся йому. Це дозволило мені відчувати себе іншою людиною, і я поцілувала його у відповідь. Я була така дурна. Я ж знала, що Кессі закохана в нього з сьомого класу, і однаково поцілувала його. Я розуміла, чому вона зненавиділа мене, я сама себе ненавиділа за це. Але тепер частина мене питала, що вона за людина. Бо тієї ночі образили не лише її. Виявилося, що Ліам поцілував мене лише через огидне парі, яке він уклав зі своїми друзями. Парі, що секс зруйнує моє мовчання. Я підслухала, як Ліам говорив із друзями про це, поки чекала на батька. Я вибігла назовні, й мене знудило на галявину перед будинком.

Наступного дня я намагалася розповісти Кессі про парі не заради прощення, а щоб захистити її від Ліама. Вона не повірила та, вочевидь, і досі не вірила. Я схопила кофту та жбурнула її на підлогу. Потім викину її у смітник. Але, виходячи з кімнати, я глянула ще раз на кофту. Підбрала її, склала й залишила на столі, досі рішуче налаштована її викинути.

Коли я зайшла до вітальні, батьки вже чекали.

— Я оце розповідала татові про кумедний випадок, що стався зі мною сьогодні, — промовила мама. — Я підмітала в салоні, коли в двері залетів кукабара. Я спробувала все, щоб вигнати його. Намагалася спіймати баком для сміття. Намагалася налякати його. Навіть заманити до дверей: стала там і сміялася, як кукабара^[9], але він відмовлявся йти. Навіть нагидив у раковину.

Тато сміявся, аж почервонів, що означало: він нервується щодо теми розмови зі мною.

— Хай там як, — продовжила мама, змахнувши рукою, — зрештою, я викликала людину з WIRES^[10]. Я сказала, що мені

здається, ніби у птаха зламане крило, тож вони мали приїхати до нас додому. Працівник служби спіймав птаха менше ніж за хвилину. Коли він виніс його назовні, той полетів геть. Тож я помилилася щодо зламаного крила, — засміялася мати. — Я розговорилася зі співробітником WIRES, і він розповів мені про свою дочку, яка відвідує групу підтримки для підлітків із тривожними розладами.

Я схрестила руки. Аж смішно, до чого повернула тема розмови. Гадаю, що кукабари та чоловіка з WIRES навіть не існувало.

— Ну, тато і я подумали, що буде непогано, якщо ти приєднаєшся до такої групи.

Я так і знала, що ця розмова не просто так.

— Ні.

Я відповіла спокійно, але рішуче.

— Але ж ти нічогосінько не знаєш про це. Там ти будеш разом із іншими підлітками...

— Групи підтримки для людей, хворих на рак, чи наркоманів, — перервала її я.

— Пайпер, ти кажеш жахливі речі! — промовив тато.

— Але ж це правда! Ти хоч уявляєш групу підтримки з людей, у яких СН? Ти зараз кажеш про найбільш незручну тишу у всесвіті. Як ми можемо підтримати одне одного? Сидіти в тиші та заспокійливо ляскати одне одного по плечах?

— Вони не лише для людей із СН, — пояснила мама, — існує багато тривожних розладів.

— Я учасник групи у фейсбуці, до якої мене привела доктор Гейс. І ця група лише для людей із СН, чи так не краще?

— Але ви не зустрічаєтеся особисто, — сказала мама. — Ти якось взаємодієш із рештою?

— Я читаю публікації та час від часу щось пишу.

— Тож це не справжня група підтримки, чи не так? Ти можеш потоваришувати з кимось. І це лише раз на місяць.

— Я заводжу друзів. Одна дівчина з автобуса — Танві та її подруги Джесіка, Селія та Вей. Я сиджу з ними під час обіду й на перервах.

— Ти розмовляєш із ними?

— Я знаю їх недостатньо довго.

Я схопила диванну подушку й заволатала в неї.

— Ти можеш вести машину дорогою на зустріч, щоб повправлятися перед іспитами з водіння, — сказав тато. — Зустріч у Парраматті. Подумай про ці додаткові години водіння для свого водійського журналу.

Мама зітхнула.

— Ми лише хочемо, щоб ти завела друзів свого віку, з якими зможеш розмовляти. Що сталося з Кессі? Я днями бачила її у крамниці. Ти ж, здається, казала, що вона переїхала до Вуллонгонга до батька.

— Ти розмовляла з нею?

— Не було нагоди. Але я хочу знати, чому ти з нею не спілкуєшся. Що сталося між вами? Це якось стосується того вечора, коли батько забрав тебе з тієї вечірки?

Я зіщулилася в клубок від спогадів про той вечір і ніякові тижні по тому, коли батьки не могли дивитися на мене, як раніше.

Єдиний раз я випила, і їм довелося спостерігати, як я блюю на газон, а потім іще кілька годин у туалеті. Їм якось вдалося втримати брата й сестер подалі, щоб вони не побачили.

— Я вже казала тобі. Усе гаразд. Нічого не сталося. Ми просто припинили спілкуватися. Я не знала, що вона повернулася з Вуллонгонга. Ми можемо припинити розмову про Кессі?

Я опустила обличчя в долоні.

— Пайпер, будь ласка, не ображайся на нас. Ми лише хочемо допомогти. Поки доктора Гейс немає, ми хочемо пошукати інших способів, щоб тебе підтримати. Подумай про це як про експеримент. Це твій останній рік у школі, і ми хочемо, щоб наступного року ти отримала вибір. Ти ж така розумна дівчинка.

— Ви гадаєте, я не думаю про це повсякчас? Це не йде в мене з голови.

Мій відчай вилився у сльози.

— Я не хочу бути Пайпер Родс, але знаєте що? Я не можу заборонити собі бути собою.

Я підвелася й вибігла геть. Батьки кинулися за мною, але що б вони не намагалися сказати, я не хотіла цього чути. У своїй кімнаті я наділа навушники та ввімкнула гучність на ноутбучі, і зрештою вони пішли.

Десь годину по тому я почувалася такою винною за суперечку, що погодилася відвідувати групу підтримки. Я не просила собі СН,

але ж і батьки не просили доньку із СН. Упевнена, що останнє місце, де вони хотіли би провести вечір п'ятниці, — це подвір'я молодіжного центру, під яким вони чекали на мене. Почуття провини було огидне.

Так сталося, що цього місяця зустріч групи відбувалася цього тижня. Тож у п'ятницю ввечері тато дозволив мені сісти за кермо машини на шляху до молодіжного центру, де відбувалася зустріч. Я уявляла, що це одне з тих місць, де пропонують настільний теніс, настільний футбол та Xbox у марній спробі подолати підліткові алкоголізм і вагітності. Я була впевнена, що нашим стривоженим душам не дозволять скористатися жодною із цих забав. Можливо, змусять усіх усістися колом і говорити про свої страхи, поки настільний футбол вабитиме нас.

Оскільки зустріч мала тривати лише годину, тато сказав, що почекає в машині. Він хотів провести мене, але я відмовилася. Перед тим як вийти з автівки, я зробила останню спробу викрутитися.

— Ми можемо сказати мамі, що я там була, а натомість десь попоїмо морозива, — з надією промовила я.

— Гарна спроба, — сказав тато. — Але ми можемо попоїсти морозива після зустрічі.

— Морозиво — це намагання підкупити тебе. Якщо хочеш підкупити мене, для цього потрібні кронати.

— Кронати?

— Ага, от зачекай, коли ти їх скуштуєш.

— І де ти купиш ці кронати?

— Не знаю. Ми кружлятимемо вулицями, поки не знайдемо їх.

Я піднялася сходами до дверей молодіжного центру.

Моє серце шалено калатало, і я відчувала, що мене от-от знудить. Доктор Гейс сказала б, що це нормальне відчуття. Вона б зраділа, що я тут, якби дізналася. Вона якось запропонувала групу підтримки, і я відповіла, що поміркую над цим, але насправді навіть

не намагалася. Я лише маю подолати першу частину, і щойно всі дізнаються про мене, усе буде гаразд.

Я йшла крізь цілковитий гармидер. Я мала рацію щодо настільних тенісу, футболу та відеоігор. Повз мене пролітали кульки для пінг-понгу. Гадаю, у центрі було близько дюжини людей. Я не знала, чи були вони з групи підтримки, чи просто місцеві, які тут тусили. А що, коли сьогодні взагалі не той день? Мама казала, що зателефонувала сюди й поговорила з керівником групи, але що, коли вона неправильно все розчула? Я ступила лише кілька кроків у приміщенні, коли до мене жваво наблизився чоловік років за двадцять з білявим волоссям до плечей.

— Агов, ти, мабуть... Пайпер! Я Фін. Радий вітати.

Я злегка всміхнулася до нього.

— Ми от-от почнемо. Я відрекомендую тебе групі.

Він сказав присутнім зайняти місця в колі стільців посеред кімнати. Тож я мала рацію вже двічі. Коли всі повсідалися, Фін нахилився вперед й оперся ліктями на коліна.

— Привіт, усі. Радий вас бачити.

Усі вголос відповіли «привіт», тож я второпала, що єдина тут із СН. Просто чудово.

— Сьогодні до нас приєднався дехто новенький. Усі, привітаймо Пайпер.

Я розгублено подивилася навколо й помахала рукою.

— Може, відрекомендуємося одне одному? Я Фін. У мене клаустрофобія.

Я намагалася бути толерантною, але серйозно? Упевнена: якщо ти маєш користуватися сходами замість ліфту, тобі не потрібна група підтримки. Дівчина поряд із Фіном продовжила. Її звали Медісон, і в неї були часті панічні атаки. Поряд сидів Гіт, він мав ОКР^[11]. І ще дев'ять підлітків зі станами від генералізованого тривожного розладу до пост-травматичного синдрому. І всі здавалися милими людьми.

— Тож, Пайпер, — промовив Фін, — ти розповіси нам про себе?

Я витріщилася на Фіна. До когось не дійшло. Він кинув мені маркер для дошки так несподівано, що мені довелося його спіймати. Він указав на дошку.

— Розкажи нам про себе.

Так, немов на плечах сидів слон, я підвелася і пройшла до дошки.

Зняла ковпачок із маркера та написала:

Я повернулася й подивилася на Фіна, питаючи дозволу сісти.

— Добре. А тепер розповіси нам трохи про те, що визначить для нас, ким ти насправді є.

Зітхнувши, я повернулася до дошки. Щось, що визначить, ким я насправді є? Хто я є? Я так зосередилася на тому, щоб не бути тією дівчиною, яка мовчить, що ніколи не думала про те, що ж залишиться, якщо це прибрати. Нарешті я намалювала фотокамеру й розвернулася до решти.

— Дуже добре, — сказав Фін. — Наступного разу захопи, будь ласка, кілька фото, щоб ми подивилися.

Я кивнула, хоча знала, що навряд чи зроблю це. Я не показую фотографій нікому, окрім родини. Щойно починаєш ділитися своєю творчістю з людьми, як вони одразу починають казати тобі, добре це чи погано. Вони пропонують «конструктивну критику». А я краще робитиму те, що мені подобається, й залишу це для себе. Власне, тому я не обрала мистецтво чи фотографію як шкільні предмети. Коли тебе оцінюють і судять, зникає любов і залишається лише процес.

— Дякую, Пайпер.

Я сіла, і Фін почав обговорення прочитаної ним статті, де йшлося про певну їжу, яка знижує тривожність, а потім попросив кожного поділитися своїми почуттями. Почав Емануель, він розповів групі, що його нічні жахи повернулися.

— Вони такі реалістичні: я чую крики мами, як тієї ночі, коли її вбили.

Він давиться словами, і я хочу його обійняти, але сиджу дуже далеко. Двоє людей поряд обіймали його, поки він плакав.

— Спробуй перепрограмування, — сказав Фін. — Перед тим як лягаєш спати, кажи собі, як сильно ти прагнеш, щоб жахи зникли. Поверни матері життя, яке в неї забрали. Ти п'єш ромашковий чай перед сном? Він має допомогти спати спокійніше.

Емануель кивнув і припинив плакати. Я знаю, що почута моторошна історія мала змусити мене подивитися на все з іншого боку. Але його розповідь змусила мене почуватися ще більш безнадійно. Він

бачив такий жах, але однаково міг про нього говорити. Де він бере сили бути таким мужнім і сильним?

Фін узяв порожню банку й постукав по ній ручкою.

— Уже минув деякий час відтоді, як ми записували свої страхи, тож зробімо це зараз.

Він передав стос папірців та олівці.

— Я хочу, щоб ви подумали про свої страхи, великі та малі, і записали кожен на окремому папірці. Коли закінчите, зібгайте їх і покладіть до банки, щоб показати, що наші страхи не можуть зашкодити нам. Ніхто їх не читатиме, тож не бійтеся написати будь-що.

Усі навколо почали писати. Я витріщилася на порожній папірець. Чого я боюся? Очевидна відповідь була — говорити, але ще чого? Я подумала про батьків, Кессі та Веста. Найбільшим страхом було їх підвести.

11. Відчуження

Коли я зайшла на німецьку, фрау Фортунат стояла у дверях дуже радісна.
— Сідай, Пайпер, але не розкладай речей, — наказала вона з таємничою усмішкою.

Вест уже сидів за нашою партою. Я здивувалася, як швидко вона стала «нашою». Це єдиний урок, на якому я сиділа не біля вікна. Вест одягнув сьогодні синій светр, який був частиною шкільної форми. Сьогодні перший прохолодний день осені. Вранці я теж одягла свій светр, але зняла його після другого уроку, бо він був дуже кусючий. Гадаю, потрібно його прокрутити у пральній машині ще кілька циклів. Сівши біля Веста, якому дуже пасував шкільний светр, я зрозуміла, що вся вкрилася пухирчиками, схожими на шкіру обскубанної курки, і дуже пошкодувала, що залишила светр у шафці. На перерві Танві навіть запропонувала мені свій запасний, але я здуру відмовилася.

— Ти знаєш, що відбувається? — запитав Вест, озирнувшись на інших учнів, які були теж спантеличені.

Я знизала плечима. З поведінки фрау Фортунат можна було подумати, що до нас завітає німецька кінозірка. Я не дуже люблю сюрпризи, але відчула якесь нервово піднесення. Мої батьки були повні сюрпризів: «Ми ведемо тебе до психолога — сюрприз! Ми переїжджаємо до Німеччини — сюрприз!»

— Гаразд, — промовила фрау Фортунат, розвертаючись до класу.
— Я сказала вам не розкладатися, бо сьогодні урок проходитиме не тут. Цього тижня ми розширюємо наш словник їжі, вчимося замовляти їжу німецькою, тож я вирішила, що буде весело, якщо ми почнемо з уроку куховарства. Тож ми вирушаємо до кабінету праці та приготуємо kartoffelpuffer, картопляні млинці!

Я нахилилася над столом, немов хотіла стрибнути над ним і обійняти фрау Фортунат, забувши, що я сімнадцятирічна дівчина, яка не повинна шаленіти через таку дурню, як картопляні млинці.

Вест це помітив.

— Вони смачні, еге ж?

Я жваво закивала.

Коли ми жили в Німеччині, це була моя улюблена страва. Вони називаються млинцями, але зроблені переважно з тертої картоплі, і це не схоже на рідку суміш, як для млинців. Наша сусідка готувала їх нам щовечора, коли ми поверталися зі школи. Вона навіть робила до них яблучний соус з нічого. Мені подобалося жити в Німеччині. Мені подобалася їжа, люди, сам дух. Усі психологи, навіть доктор Гейс, запитували мене, чи переїзд до Німеччини зашкодив мені. Але насправді все було навпаки. Того року я розмовляла з однокласниками та вчителями більше, ніж за два роки в школі до від'їзду з Австралії. Не набагато, але більше. Я могла пошепки спілкуватися з учителем і мала двох друзів з Америки, з якими говорила нормально. Саме повернення до Австралії стало для мене складним і погіршило мою СН.

З першого ряду почувся радісний гомін, коли фрау Фортунат почала роздавати рецепт. З одного боку він був написаний англійською, з іншого — німецькою.

— Kartoffelpuffer не буде kartoffelpuffer без яблучного соусу, тож ми зробимо і його.

Саме тоді ми помітили десятикілограмовий мішок із картоплею біля учительського столу та кілька пакетів з бакалією. Я відчула тепло і вдячність до фрау Фортунат. Я вирішила зробити їй найсмачніші kartoffelpuffer, які вона куштувала.

— Почнемо? — запитала фрау Фортунат. Клас відповів тим, що підвівся й кинувся до дверей. Вест і два інших хлопця віднесли торби з продуктами до кабінету праці. Не чекаючи, поки вчителька призначить напарників, клас сам розділився на пари, зайнявши робочі місця. Вест і я без жодного слова стали в пару.

Вест почав відкривати шухляди й шафи, діставати все — від сковорідок до лопаток — і викладати їх на робочий стіл. Я почувалася некомфортно, просто стоячи та спостерігаючи, тож узяла в передній частині кімнати потрібні інгредієнти. Коли я повернулася до столу, Вест уже зав'язував мотузки свого фартуха.

— Фрау Фортунат сказала, що ми маємо їх надіти.

Я побачила на столі фартух і наділа його.

— Ого, ти маєш чудовий вигляд, — усміхаючись, промовив Вест.

Я жбурнула в нього кухонну рукавичку, але він ухилився.

— Полегше, Гленне МакГрате^[12], — промовив він, сміючись.

Вест дав мені овочечистку.

— Картопля чи яблука?

Я вказала на коренеплід, і Вест заходився над яблуками. Ми чистили їх близько хвилини в цілковитій тиші. Вест уже майже впорався з двома яблуками, а я ще не здолала навіть половини картоплі.

— Буде легше чистити від себе.

Він продемонстрував це на яблуку.

Я спробувала, і дійсно так було легше. Я згадала, як підслухала, що він казав батькам про курси кухарства на вихідних. Він мав рацію — він дуже вправний у цьому.

Ми поставили яблука на плиту й почали готувати їх із цукром, сумішшю спецій і лимонним соком. Поки я терла картоплю, Вест нарізав цибулю й навіть не заплакав, через що я замислилася, чи він узагалі людина. Оскільки я геть не мала навичок, то відступила й дозволила Вестові змішати тісто на млинці. Він кинув побіжний погляд на рецепт, але майже не слідував за ним.

Я дуже зрідка готувала щось на кухні, може, торт на день народження Кессі чи щось таке, і завжди точно відміряла інгредієнти. Якщо було потрібно сорок грамів муки, я брала ваги та зважувала точну кількість. А Вест просто насипав муку з торбинки в миску з картоплею й цибулею. Його метод дратував мене і вражав одночасно. Може, це пояснювало те, чому йому не давалася німецька. Мови були дещо схожі на рецепти: існували правила, за якими потрібно було йти, наче сходами. Не можна просто вкинути трохи того і трохи іншого.

Вест помітив вираз мого обличчя або те, як я стискаю рецепт.

— Довірся мені, — сказав він. — Ти можеш розігріти трохи олії на сковороді?

Я кивнула й узялася до цього. За столом поряд Еймі та Джош сперечалися, хто перегортатиме перший млинець. Було доволі смішно слухати. Принаймні я і Вест так не звучали.

Через те що суміш складалася переважно з тертої картоплі, млинцям потрібно було надати форми. Вест набрав повну ложку суміші, зліпив тоненький млинець і помістив на сковороду. Я похитала головою й забрала в нього ложку. Коли вони тоненькі, то стають дуже сухими, але млинці кращі, коли всередині м'якші. Я додала ще ложку

суміші до другого млинця, лише трохи притиснувши його, і зробила чотири таких млинці.

— Гарзд, тепер яблучний соус, — промовив Вест.

Соус був готовий за кілька хвилин — гладенький, шовковистий яблучний соус. Skorиставшись ложкою, Вест набрав трохи й передав мені. Опустивши очі, я піднесла ложку до рота. І мимоволі промовила тихе «м-м-м-м-м-м».

— Добре смакує?

Я звела погляд і кивнула. На смак, немов осінь.

Усміхаючись, Вест повернувся до сковороди й перегорнув млинці. Я дивувалася його швидким рухам. Як він міг бути такий упевнений, що маленькі млинці не згорять, коли він на них не дивиться? Жодних ознак того, що вони недосмажені чи пересмажені, вони були бездоганно золотаво-коричневі. Вест виклав млинці та соус на тарілку.

— Як сказати німецькою «смачного»?

Я бачила, як змінилося його обличчя, щойно слова вирвалися з його рота. Він не просто зблід, він заляк.

— От лайно, вибач, — промовив він, пробігаючись пальцями по волоссю. — Я забув. Просто... Мені здається, що ти говориш, хоча насправді ні, якщо розумієш, про що я. Вибач.

Мені скрутило живіт. Я схопила рецепт і ручку та написала в кутку.

— Guten Appetit.

Вест прочитав слова через моє плече. Я повернула голову й усміхнулася. Ми стояли так близько, що я могла розгледіти блідий шрам над його бровою. Навіть без дотику я відчула слабке шкварчання всередині. Цього не мало статися. Вест із Обраних, і навіть якби він не був ним, цього однаково не мало статися.

Злякавшись, я відступила. Тієї миті до нашого столу підійшла фрау Фортунат.

— Ці млинці чудові на вигляд, — сказала вона, роздивляючись нашу тарілку з kartoffelpuffe. — Можна? — запитала вона.

— Пригощайтеся, — сказав Вест.

— М-м-м, вони фантастичні, — сказала вчителька, щойно відкусила. — Я не знаю, що такого ви двоє зробили з ними, але вони чудові.

Фрау Фортунат поклала до рота ще один шматок млинця з яблучним соусом і заплющила очі, на її обличчі з'явився мрійливий

спокійний вираз. Вона рушила далі з тим виразом на обличчі.

Вест усміхнувся мені.

— Guten Appetit, — сказав він.

12. Прийняття

— Пайпер!

Коридором до мене квапився пан Гілл, він вийшов із кабінету природничих наук. Я не бачила його з того першого уроку сучасної історії на початку семестру. Я гадала, що він злякався й більше не викладає у Сент-Марк.

Я залякла. Що йому потрібно? Він знову намагатиметься змусити мене говорити? У голові пролунав голос пані Рейх, моєї вчительки з шостого класу. Вона насолоджувалася тим, що ставила запитання класові, а потім викликала мене, хоча я не підносила руки, і щонайважливіше, не могла відповісти. Вона погрожувала затримати весь клас в обідній час, поки я не відповім на запитання. Немає нічого гіршого за той жах, який виникає, коли хтось змушує тебе говорити: ти почувашся так, ніби перебуваєш під водою й намагаєшся виплисти на поверхню, а в легенях закінчується повітря.

Пан Гілл наздогнав мене.

— Пайпер, ми можемо переговорити з вами?

Я напружено кивнула, й ми відійшли вбік. Я намагалася триматися спокійно й безтурботно. Не було схоже, що пан Гілл збирається припнути мене до стіни та змусити говорити. Власне, на вигляд він був такий само знервований, як і я, і постійно смикав мочку вуха.

— Я дуже жахливо почувуюся через те, що так розмовляв з вами минулого разу, коли я був тут, — почав пан Гілл. — Я викладаю перший рік і дуже нервувався того дня. Але це не виправдання. Я мав помітити, як вам незручно.

Я кілька разів блимнула. Пані Рейх ніколи не вибачалася за свою поведінку, а вона точно знала про мій розлад.

— Коли я був школярем, я заїкався й ненавидів, коли вчителі викликали мене перед усім класом. Сподіваюся, ви вибачите мені.

Я зустріла погляд пана Гілла й усміхнулася, намагаючись сказати «без образ».

— Я радий, що поговорив з вами. Наступного семестру я викладатиму тут курс. Але не хвилюйтеся, не з історії,

а з природничих наук. Ну, хай там як, дякую за бесіду, Пайпер.

Пан Гілл пішов, а я попрямувала в інший бік на географію, а потім почула, що мене знову хтось кличе. Цього разу то був Вест. Він підбіг до мене.

— Я хотів пересвідчитися, чи ми досі зустрічаємося по обіді? О четвертій на Тихій горі?

Я кивнула.

— Чудово, маю бігти. Не можу знову запізнитися на англійську, — додав він, відступаючи спиною, і це розсмішило мене.

Удома я переодягнулася в жовту літню сукню й попрямувала до виходу. У кухні мене перехопила мати, вона хотіла почути мою думку щодо зразків кольорів фарби для її салону. Я сказала те, що вона хотіла почути, щоб не вступати в довгі дискусії. Але щойно я зачинила за собою двері, то відчула провину за те, що не висловила насправді своєї думки. Мабуть, увечері скажу їй, що яскраво-рожевого дещо забагато для кольору стін.

Коли я прийшла до Тихої гори, Веста там не було. Ще не було четвертої, тож я сіла почекаати. Після вчорашнього дощу рівень води в озері піднявся. А вода набула кольору капучино, з якого щойно зібрали пінку. Ось цей колір чудово пасував би для стін маминого салону. Я знову перевірила час на телефоні. 16:06. Мабуть, Вест трохи запізнюється.

Я дістала свій підручник з німецької, і звідти випав коричневий паперовий пакет. У пакеті був ромашковий чай. Увесь тиждень я думала про Емануеля з групи підтримки та його жахливий стан, і зазвичай ці думки приводили до Веста та його проблем зі сном. Мабуть, це жахливо — не мати змоги добре виспатися? Чи не спати взагалі? Я пригадала, як Фін казав, що ромашковий чай допомагає заснути, тож минулого вечора перед сном я поцупила з кухні кілька пакетиків для Веста. Не знаю, як він дістається сюди, але гадаю,

що залишає машину на дорозі та йде сюди стежиною в буші. Можливо, його затримали у школі. Може, у нього захворів кіт. У нього хоч є той кіт? Його батьки не схожі на любителів котів. А може, це план Обраних, щоб принизити мене. Я роззирнулася довкола, майже впевнена, що побачу їх поміж деревами, як вони гигочуть і закладаються, як довго я чекатиму.

Єдине, що я зрозуміла напевне.

Він не прийде.

Не знаю звідки, але я це знала. Я схопила свої речі й побігла додому.

— Я буду в темній кімнаті, — вигукнула я, заходячи в передні двері.

Насправді темна кімната — це просто перероблена вбудована шафа. Тато зробив її для мене. Він змайстрував стіл, встановив кран і маленьку раковину, натягнув кілька мотузок і приладнав червоне світло. А ще був замок зсередини, щоб я могла завадити родичам зайти в неслухний час. Плівка зіпсується, якщо опиниться на світлі до проявлення. Ще в темній кімнаті було добре сидіти, коли я хотіла, щоб мені дали спокій.

Я зачинила двері й замкнула їх, поки ніхто нічого не встиг запитати. У червоному світлі, що наповнювало кімнату, я опустилася на підлогу.

Даючи Вестові ще один шанс, я знову подивилася на телефон. Жодного повідомлення. Він дійсно просто кинув мене там. Я мусила б зрадіти, що мала рацію щодо того, що займатися з ним було поганою ідеєю. Тепер усе скінчено, і я можу повернутися до свого плану не мати нічого спільного з Вестом Кеннеді та зосередитися на своїх справах. Але я не могла нічого вдіяти з собою і почувалася геть розбитою.

Кліпаючи, щоб стримати сльози, я подивилася на ряд чорних касет з непроявленими плівками. Не можна просто сидіти й жаліти себе. Потрібно щось робити, щоб не думати про Веста.

Кожна касета була підписана датою зйомки. Тут були дюжини плівок. Більшість із них була відкладена навіки. На них не було важливих фото, лише купа випадкових кадрів, які я зробила в національному парку.

Я взяла касету з останньою відзнятою плівкою, ту, на якій були фото Тіллі та Іві і які потрібно було роздрукувати до дня народження мами наступного тижня. Я вимкнула червоне світло, й кімната провалилася в цілковиту темряву. За допомогою ножиць я відкрила корпус і дістала плівку. Помацала на полицях, шукаючи бачок для проявлення. Відкрила кришку й дістала катушку. Спочатку, коли я ще тільки починала працювати в темній кімнаті, було важко закріпляти плівку в катушці, але тепер я легко впоралася. Коли плівка опинилася на місці, я відрізала касету, помістила катушку в бачок і закріпила кришку. Бачок був світлонепроникний, і мені більше не потрібно було вовтузитися в темряві.

Першим реагентом був проявник. В окремій пластиковій посудині я відміряла, скільки мені потрібно, й додала воду, перевіривши термометром, щоб вона була правильної температури. Дуже важливо все ретельно відміряти згідно з інструкцією. Не можна кинути трохи того і трохи цього, як Вест на кухні. Я відіграла думки про Веста й вилила розчин проявника в бачок. Потім швидко ввімкнула таймер. Бачок потрібно збовтувати через певні проміжки часу, і хоча я пильнувала час, думки знову повернулися до Веста. Якщо він більше не хотів, щоб я з ним займалася, чому він не сказав про це прямо? Бо він Обраний, вони беруть те, що захочуть, і викидають, коли їм стає це не потрібно.

Спрацював таймер. Якусь мить я не рухалася. Мене паралізувало хвилиною болу та люті. Якщо я зараз не виллю проявник, плівка зіпсується. Я не збираюся давати Вестові таку силу. Я змусила себе відкрити бачок і вилити проявник у велику пляшку з-під молока, я зможу утилізувати його належним чином пізніше. Потім я наповнила бачок проточною водою, щоб зупинити процес проявлення.

Я відміряла закріплювач і вилила його в бачок. За три хвилини я перелила його назад до пляшки, перевіряючи колір. Зараз він був

жовтий: це означало, що він ще згодиться. Коли він стане фіолетовим, його потрібно буде викинути. Якби ж то людей можна було так само легко прочитати.

Я промила плівку у проточній воді, а потім дістала катушку з бачка. Знявши плівку з катушки, я перевірила її на тлі червоної лампи. Фотографії Тіллі та Іві були чудові. Їхні усмішки були такі щирі, що я теж усміхнулася.

За допомогою затискачів я припнула негативи на мотузку над столом, а знизу також повісила на них затискачі, щоб плівка не скрутилася, висихаючи.

Складаючи речі, я помітила, що закріплювач у пляшці на столі вже не жовтий, він став світло-фіолетовим.

Гадаю, час його викинути й відкрити новий.

13. Бачення

Що саме?

Світ можна поділити на два типи людей: ті, хто любить змагання з плавання, і ті, хто ні. Танві, Джесіка, Селія і Вей належали до другого типу. Вони не лише мали відразу до змагальних видів спорту, а навіть приготували те, що Джесіка назвала «Набір для виживання на змаганнях із плавання», який складався з кількох пакетів чипсів, річного запасу журналів *Costo* й такої кількості лаку для нігтів, що нам вистачило б «скаженого червоного», щоб фарбувати нігті до вісімдесяти років. І на мою думку, кращого способу провести день не існувало.

У старшій школі Спінгвуд Кессі брала участь у кожному змаганні з плавання та інших видів спорту, і через це я теж мала їх відвідувати. А мені не потрібні змагання. Мені не потрібно змагатися, коли сама лише думка про те, щоб заговорити на людях, спричиняє прискорене серцебиття й позбавляє повітря.

Я лежала на животі поряд із Танві, ми гортали один журнал на двох, а теми розмов у нашій компанії змінювалися так швидко, як мій тато перемикав канали радіостанцій. Якось розмова перейшла від цільних купальників до Веста.

— Погляньте на нього, він такий гарячий, — сказала Селія, спостерігаючи, як Вест вибирається з басейну. Він зробив оту штуку з лясканням долонями з кількома хлопцями.

Я не бачила, як він плив, але, мабуть, це було чудове видовище.

— Зі мною він може робити що завгодно, — промовила Селія.

Решта дівчат вибухнули сміхом.

— Він дивиться сюди, — сказала Вей.

Танві підморгнула мені.

— Він дивиться на Пайпер.

Мої щоки спалахнули. Я похитала головою.

— До речі, а що між вами відбувається? — запитала Джесіка. — Учора в туалеті я чула, як Індіана й Тейлор говорили про тебе.

Я взяла нотатник.

— Щось про те, що ти вдаєш, ніби не говориш. Вони вважають, що ти намагаєшся здаватися загадковою й хитруєш, щоб привернути увагу Веста.

У голові одразу ж вибухнула безліч думок. Неосвічені покидьки. Уже не вперше мені кажуть, що я вдаю, але цього разу почути це було для мене найбільш образливо. Це ж якою відчайдушною потрібно бути, щоб таким чином привертати увагу хлопця?

— Він іде до нас, — прошепотіла Вей.

«Будь ласка, не підходь. Будь ласка, не підходь». Але молитися було вже пізно.

— Привіт, — промовив Вест.

Він витерся й одягнув шкільну сорочку, але його волосся досі було вологе. Він подивися на присутніх, а потім його погляд зупинився на мені.

— Пайпер, можеш приділити мені хвилину?

Я похитала головою й потяглася за іншим журналом.

— Будь ласка, — промовив він, — лише хвилину.

Я кинула на Танві благальний погляд, сподіваючись, що вона второпає та позбудеться Веста замість мене. Але натомість вона підштовхнула мене.

— Гаразд, — сказав Вест, сідаючи між мною та Джесікою, — я поговорю з тобою тут.

Джесіку, задавалося, от-от розірве від захвату та сексуальних фантазій.

Я зітхнула. Він загнав мене в кут. Я не хотіла, щоб подруги знали, що я з ним займаюся.

Я підвелася, і Вест пішов слідом за мною.

— Бувайте, дівчата, — сказав він, коли ми йшли геть.

Я не знала, куди саме йду, але подалі від подруг і решти, хто міг би підслухати нас... його.

— Послухай. Мені справді шкода за вчорашнє, — почав Вест. — Я мав залишитися в школі на тренування. Зазвичай воно проходить

щочетверга, але тренер чомусь змінив розклад. А я не знав, і вже пішов був зі школи. Тренер забрав мій телефон, перш ніж я встиг написати тобі повідомлення, і не повертав до закінчення тренування. А потім уже було пізно, і я хотів вибачитися особисто. Мені справді шкода, Пайпер.

Вест дивився на мене, поки я не підняла очі й не кивнула. Він не винен. Я зрозуміла. А тепер мені можна повернутися до подруг?

— Ми можемо знову почати займатися? Я відчуваю, що в мене вже краще виходить.

Я глибоко вдихнула й заплющила очі, видихаючи. Чому він усе так ускладнює? Я не можу приймати рішення та стримуватися, коли справа стосується Веста. Учора я поставила крапку, а тепер він хоче, щоб я знову змінила думку. Індіана й Тейлор уже кажуть про мене такі огидні речі, а що вони патякатимуть далі? Вони ж можуть просто зараз спостерігати за нами.

Вест наблизився до мене. Я відчувала запах хлору від його шкіри.

— Чи можна тобі дещо показати?

Я знизала плечима, збентежена своїми почуттями.

— Воно там, поміж деревами, — сказав Вест.

Я пішла за ним від басейну до місця, яке було більше схоже на галявину для пікніків у національному парку, ніж на громадський басейн. Тут було кілька старих дерев'яних столів поміж евкалиптами. Учням не дозволяли сидіти тут, бо столи розташовувалися задалеко від басейну і вчителі не могли наглядати за дітьми. Сухе гілляччя тріщало під ногами, поки ми рухалися між деревами. Пролунав стартовий постріл, і почулися радісні вигуки. Моє серце почало калатати. А що, коли вчителі помітять, і нам влетить?

— Воно десь тут, — сказав Вест, озируючись. — Я трохи вправлявся на вихідних і почув цей дивний пташиний спів, пішов за ним і потім... упевнений, воно було тут.

Він покрутився.

Я схилила голову набік, прислухаючись.

— Стривай, ось воно! — промовив Вест, указуючи на гілку. — Бачиш гніздо?

Мені знадобилося трохи часу, щоб відшукати його очима. Я тихо ахнула. Звідси я не могла розгледіти пташенят, але коли відкинула гамір змагань і прислухалася, то почула їхній писк. Я озирнулася

в пошуках батьків і побачила трохи далі на гілці димчастого жаборота. Він здавався частиною дерева через своє приземкувате тіло та строкате срібне пір'я.

Вест усміхнувся мені.

— Я гадав, тобі сподобається.

Я подивилася на Веста, по-справжньому подивилася, так, як боялася це зробити. Його очі були не просто карі. Навколо зіниць були зелені цятки й жовті крапки. І в них можна було розгледіти сум.

Я вирішила дати йому ще один шанс. Якійсь частині мене подобалося товариство Веста, але тепер ми маємо тримати все в секреті. Жодних кронатів. Жодних зустрічей у коридорі.

— Тож увечері понеділка на тому самому місці в той са- мий час?

Я покусала губу, вдаючи, що розмірковую, а потім кивнула.

14. Випробування

У німецькій мові найбільше мені подобалося те, що вона містить слова, яких не знайдеш у англійській. Ось, наприклад, слово *verschlimmbessern*. Воно означає, що ти робиш щось гіршим щоразу, коли намагаєшся все виправити. От як я, коли користуюся підводкою для очей, або намагаюся зробити сухарики, або пояснити все Кессі. Наступного дня я їй телефонувала, писала, сиділа під її будинком, але вона ставала дедалі лютішою.

Що більше я про це думала, то більше усвідомлювала, як часто я все погіршую, намагаючись усе виправити. Я не впевнена, що Фін мав на увазі саме це, коли попросив нас описати себе одним словом. Я постукала ручкою по стосу папірців, які лежали в мене на колінах. Щодо себе він обрав слово «турботливий». Гадаю, воно дуже влучне. Його б тут не було, якби йому було байдуже до наших змучених душ. Але якби я могла обрати єдине слово, яке б його описувало, я б обрала «наполегливий». Минулого разу він покликав мою маму і сказав, що він дуже сподівається, що я відвідаю зустріч цього місяця. Наполегливий.

Ми знову сиділи колом на стільцях. Так вийшло, що я опинилася біля тієї ж дівчини, що й минулого разу. Здається, її звать Меддісон. Вона привіталася зі мною, коли я сіла. Фін обвів поглядом присутніх, щоб перевірити, чи всі закінчили писати.

— Ще хвилину, — промовив він.

Я хотіла підглядіти, яке слово написала Меддісон, але літери на її аркуші були надто дрібні, щоб їх роздивитися. Фін сказав написати слово. Він не сказав, що воно має бути англійською. Я могла написати: «*Waldeinsamkeit*». Це означає «сам-один у лісах», чи більш точно: відчуття, ніби ти один у лісі. Хто б не вигадав це слово, він і гадки не мав про справжню самотність. Відчуття самотності в лісі не таке вже жахливе, а от почуватися самотнім у кімнаті, повній людей, — набагато гірше. Упевнена, в німецькій теж є своє слово для такого.

Останньої миті я написала єдине слово, яке змогла придумати: «Мовчання». Щойно я дописала, одразу ж захотіла написати щось

інше, щось гарненьке, таке, що не спричинить обговорення. Я знала, що Фін мені скаже. Що мій розлад не повинен мене визначати, що я — більше, ніж мовчання, бла-бла-бла. Сьогодні я була не в гуморі для цього.

Урок водіння на шляху сюди геть провалився. Машина двічі глухнула, і я не поступилася дорогою на кільцевій, про що інший водій дав мені знати прокльонами й сигналами. Тож усе, чого я хотіла, — це повернутися додому й подивитися *Netflix* у своїй спальні.

— Гаразд, увага, — сказав Фін. — Я хочу, щоб наступного тижня ви запитали у п'яťох людей про слово, яке, на їхню думку, характеризує вас, а потім ми скористаємося всіма цими словами для вправи під час нашої наступної зустрічі. А зараз у нас буде змагання.

Фін указав на стіл у колі, де стояло дев'ять однакових склянок із водою. Ми використовуватимемо їх як музичні інструменти? Чи змагатимемося, хто швидше вип'є воду?

Фін узяв одну склянку.

— Як гадаєте, скільки вона важить?

Усі, окрім мене, почали вигукувати припущення. Емануель схопив склянку та зважив її в руці.

— 321 грам, бро.

— Ти жартуєш? — запитав Хіт. — Швидше, сто.

Фін підніс долоню.

— Вона доволі легка, гадаю, всі погодяться із цим.

Усі погодилися.

— Гаразд, я хочу, щоб ви обрали по склянці і тримали їх ось так.

Він показав, витягнувши вперед руку. Змагання просте. Тримайте склянку, скільки зможете. Останній, хто втримає, виграє.

— Та ми тут пробудемо всю ніч, — промовив хтось.

— Може, й так, — сказав Фін, знизавши плечима.

Я зрозуміла, що він щось має на меті з цим завданням, але ще не розуміла, що саме. Я взяла склянку та приєдналася до решти. Фін поставив нас у лінію, немов «уцілілих», коли вони мають щонайдовше балансувати на палі.

Татові подобалося дивитися «Уцілілих»^[13]. Я завжди вважала, що буду вправна у тих випробуваннях, де потрібно протриматися найдовше.

Перші хвилини було багато сміху й жартів. Емануель зробив кілька танцювальних па, а дівчина з тунелями у вухах відтворила бітбокс. Вона була дуже вправна в цьому, а Емануель... ну, можна сказати, що він не дуже добре старався. Але через десять хвилин настрої змінилися. Розмови майже припинилися, на обличчях з'явився напружений вираз. Дехто намагався підтримати простягнуту руку іншою рукою. Я відчувала біль, але чомусь була рішуче налаштована перемогти.

— Я все, — промовила дівчина-бітбоксерка.

Вона відійшла до стіни й опустила долу, спостерігаючи.

— Хіт шахраює! — вигукнув хтось. — Він відпиває воду.

— Ти вибуваєш, — сказав Фін.

Хіт виплюнув воду назад до склянки.

— Ти однаково вибуваєш, — сказав Фін.

— От лайно! — сказав Хіт.

Він приєднався до дівчини-бітбоксерки.

— Тримай руку, Ханно, — вигукнув він.

— Але склянка важить тонну, — простогнала та.

Я намагалася втримати концентрацію, але з тим, що відбувалося довкола, це було нелегко, особливо тому, що я відчувала, що моя рука от-от опуститься.

За тридцять хвилин решта почали вибувати, як дохлі мухи. Спроб шахраювати не бракувало, але Хіт був на сторожі, і коли Ханна спробувала перекласти склянку в іншу руку, він перший вигукнув до неї. Я приязно глянула на неї, коли вона відходила. Залишилися Емануель та я.

— А ти дивилася «Голодні ігри»? — запитав він.

Я кивнула.

— Ти і я, наче Піта та Катніс. Ми можемо обоє опустити руки одночасно і здатися разом. Що скажеш, красуне?

Я криво всміхнулася й похитала головою. Я зможу протриматися ще принаймні десять хвилин, але мені було зрозуміло, що Емануель уже на межі. За хвилину він гучно застогнав і опустив руку. Фін підскочив до мене.

— Пайпер перемогла! — вигукнув він, піднімаючи мою руку.

— Усі славимо Пайпер!

Усі плескали й вітали мене. Емануель постукав мене по спині. Я засміялася й уклонилася.

Ми знову сіли в коло. Фін відкинувся на спинку пластикового стільця.

— Тож скільки важить склянка води?

— До біса, якщо ти триматимеш її вічно, — промовив Емануель.

— А що б сталося, якби Пайпер тримала її всю ніч?

— У неї б віднялася рука.

Фін усміхнувся.

— Точно. Наші тривоги та страхи схожі на цю склянку води. Якщо думати про них протягом нетривалого часу, то все гаразд. Якщо думати про них довше, вони спричиняють біль. Якщо ми думатимемо про них постійно, нас паралізує.

— Не забувайте опускати склянку.

15. Стрибок

Я без купальника.

Я ніколи раніше не стрибала зі скелі.

У понеділок стояла спека. Це була та спека, коли водій автобуса тримає кермо одним пальцем, а вінілові сидіння прилипають до ніг. Останні два дні у нас була «великодня спека», хоча до свята було ще кілька тижнів. Повернувшись зі школи додому, я побачила Тіллі та Іві, які лежали на підлозі вітальні під кондиціонером. Вони були схожі на дві морські зірки. Коли я ввійшла до кімнати, Іві підвела голову.

— Я тану, — простогнала вона.

— Це тому, що ти чиниш неправильно. Тобі потрібен лід, — сказала я, а потім пішла до кухні й наповнила два пакетики кубиками льоду й водою з-під крану.

— Ось, — промовила я й сунула їх Тіллі та Іві.

— І що нам із цим робити? — запитала Тіллі, витріщившись на пакетик.

— Приклади до голови, дурненька.

Я вийшла з кімнати й почула полегшене зітхання за спиною. Я забігла сходами нагору й переодяглася у джинсові шорти й мереживну футболку. Ідучи надвір, я взяла з кімнати Іві старий капелюх від сонця. Це мій капелюх, але Іві завжди надіває його, хоча він їй завеликий. Вона вважає, що схожа в ньому на дівчину-ковбоя.

Я прослизнула крізь задні двері, бо мати не випустить мене гуляти в таку спеку, тож краще взагалі не питати дозволу. Я прийму покарання, коли повернуся.

Коли я прийшла, Вест уже чекав на Тихій горі. Він сидів спокійно й нерухомо. Я вибралася на скелю й сіла поряд.

— Агов, — сказав він. — Чуєш?

Я прислухалася.

— Це пересмішник.

Він мав рацію. Я кивнула, погоджуючись.

— Про решту не питай. Бо я знаю лише пересмішника.

Я засміялася.

— Мені подобається твій сміх. Наче спів усіх птахів на світі.

Я знову розсміялася, але тепер пронизливим хрипким сміхом. Вест затулив вуха, вдаючи біль.

— Я забираю слова назад, — сказав він.

На мить я застигла геть приголомшена. З рештою світу я відчувала потребу говорити. Без слів вони не розуміли мене чи не намагалися зрозуміти. Але з Вестом усе було геть інакше. Я не відчувала потреби говорити. Немов усі слова світу вже були тут, хоча я й не промовляю їх уголос.

— Як ти впоралася з домашкою з німецької? — запитав Вест.

Я дістала її з рюкзака. Вест глянув на неї й похитав головою.

— Здається, все дуже легко.

Він віддав мені сторінку зі своїм домашнім завданням.

— Ось скільки я встиг зробити.

Аркуш був порожній. Дивно, адже ми займалися вже кілька тижнів, і він досягнув непоганого прогресу. Хоча це було не найлегше домашнє завдання.

По одному я вказую на слова, які ми маємо вставити в питальні речення, і Вест читає їх. Потім ми працюємо над перекладом німецьких речень англійською. Вест почав із визначення знайомих йому слів: собака, сестра, автобус. Сенс слів, які він не знає, я малюю. Схоже на гру *Pictionary*. Дуже весело, але повільно.

Я намалювала жирафу й вежу з годинником.

— Жирафа запізнилася?

Я засміялася й написала на папері слово «високий».

— Це, мабуть, «якого ти зросту»?

Він написав відповідь: «190 см». Сподіваюся, фрау Фортунат потішать його відповіді.

— Гадаю, наступне я розумію.

Вест узяв аркуш і підніс до носа.

— Хочеш поплавати? — прочитав він.

Я вихопила в нього аркуш. Там нічого такого немає. Там було запитання, о котрій починається вистава в цирку, і жодного слова про

плавання.

— Гадаю, було б добре поплавати зараз.

Вест підвівся і зняв сорочку, залишившись у пляжних шортах.

— Нам потрібно охолодитися, — сказав він.

Я похитала головою, намагаючись зосередитися на книзі у своїх руках. Дивно було б заперечувати, що він безсоромно привабливий, але трохи легше про це не думати, якщо не дивитися на нього. Я написала дещо в зошиті та простягнула Вестові, щоб він прочитав.

— Ти швидко висохнеш. Та я й не скажитимусь, якщо ти знімеш одяг, — сказав він і підморгнув.

Я жбурнула в нього ручкою. Я боялася не намокнути, а опинитися у воді. Я намагалася примусити себе стрибнути так багато разів, але так і не наснілилася переступити через край. Я, звісно, можу спуститися з гори й зайти у воду з берега, але сумніваюся, що Вест має на увазі саме це. Він уже стояв над обривом.

— Справді?

Я кивнула.

Вест опустився біля мене.

— Гаразд, уторопав. До п'яти років я боявся темряви, — промовив він. — Я просив, щоб на ніч завжди залишали світло ввімкнутим. Однієї ночі я ночував у бабусі. Тоді в неї ще була маленька біла мальтійська болонка на ім'я Пушок. Бабуся сказала, що Пушок боїться темряви, й попросила мене допомогти йому бути мужнім. Я вирішив принаймні спробувати. Пушок згорнувся на ліжку біля мене, бабуся вимкнула світло, і ми обоє ось так заснули. Щоб подолати мій страх темряви, знадобився лише Пушок... Тож дозволь мені стати твоїм Пушком.

Я розсміялася, бо це було цілковите безглуздя.

— Ми можемо стрибнути разом, — запропонував він.

Глибоко вдихнувши, я підвелася та зняла мереживну футболку, залишаючись лише в білій майці. Я ретельно згорнула футболку й поклала її в рюкзак разом із капелюхом. Це була моя улюблена футболка, і я ридатиму кілька днів, якщо вона зіпсується, але частина мене просто відтягувала час.

Я відступила від краю скелі. Якщо я не стрибну зараз, то вже ніколи не стрибну. А якщо стрибну, то є надія, що я говоритиму. Пальці Веста переплелися з моїми, і я ступила крок уперед, тепер ми стояли пліч-о-пліч на самому краю. Вода внизу переливалася золотим і зеленим, але якою б привабливою вона не була, мої ноги приросли до землі.

Вест стиснув мою руку.

— Ти готова?

Я подивилася вперед і нерішуче кивнула.

— Гарзд. Один, два, три.

Міцно вчепившись у долоню Веста, я стрибнула зі скелі. Спочатку промайнула думка, що я ніколи не долечу до води. Тут було лише п'ять метрів, але мені здавалося, що я падаю вже цілу вічність. Мілісекунди тягнулися, немов хвилини. Може, люди стрибають зі скелі саме для цього: щоб дізнатися, на що схожа вічність. Аж тут, посеред цієї думки, я впала у воду, й удар затягнув мене глибоко під поверхню. Вода оточила мене зусібч, і я почала прокладати собі шлях нагору. Виринаючи на поверхню, я глибоко вдихнула й зі сміхом видихнула, то був сміх пере- можливі.

Я це зробила. Я стрибнула.

Це було геть жахливо, і я б не сказала, що це весело, але зараз всередині мене відбувалося щось майже приємне.

Вест плавав у воді за кілька метрів від мене.

— Готова повторити?

Я хлюпнула на нього водою.

— Агов, — вигукнув він і хлюпнув у відповідь.

За секунду вода летіла в усіх напрямках. Я заплющила очі, відвернувши голову, поки руки шалено ляскали по воді. І раптом ми обоє припинили бризкатися і, усміхаючись, подивилися одне на одного. Ми лежали на воді, все навкруги було таке спокійне й тихе, окрім пташиного співу. Я зосередилася на одному — чарівній мелодії з низьких і високих нот, пов'язаних між собою свистом. Я не знаю, що то був за птах.

Вест посвистів, намагаючись відтворити звук. Доволі вдало. Якщо заплющити очі, майже воно.

— Ти вмієш свистіти? — запитав Вест.

Я не вмiла, але однаково спробувала. Але змогла лише з шипiнням видмухнути повітря з-мiж губ.

Вест загиготiв.

— Спробуй заокруглити язика.

Я опустила очi на свiй язик i спробувала його скрутити, а потiм раптом усвiдомила, який дурний вигляд маю. Я зареготала. Це був той смiх, який стає дедалi дужчим, i ти не можеш уже зупинитися й навіть пригадати, чому почав смiятися.

Вест похитав головою iз здивованою усмiшкою.

— Можна менi називати тебе Пi?

Я нахилила голову й насупила брови. Це скорочено вiд Пайпер? Не дуже вдале прiзвисько. Тато називав мене Пайп кiлька рокiв тому, i я ненавидiла це.

— Ну, як у математицi: π -i, пi, — сказав Вест. — Щось на кшталт числа 3,14, яке використовується для обчислення окружностi кiл. Його точне значення невідоме i прагне безкiнечностi. Це число є у рiчках, пiрамідах. Це досить захопливо, якщо подумати.

Вест усмiхнувся менi, на щоках з'явилися отi його привабливi ямочки.

— Пайпер Родс, гадаю, що зватиму тебе Пi.

Навіть, якби я могла вiдповiсти, я б не знала, що й сказати.

16. Прогул

Розмовляй, потворо.
Ми знаємо, що ти можеш.

Як справи з тим учителем?

Усе гаразд. Ми мали розмову і все владнали. Він — не постійний учитель, тож я бачу його рідко.

Чудово. Я вірила, що все владнається.

Дякую.

Отаке сталося сьогодні. Навіщо люди роблять таке одне одному?

Я помітила яскраво-рожевий папірець на шафці, ще коли йшла коридором. Спочатку я навіть не була впевнена, що то моя шафка, але наблизившись, переконалася в цьому. Я ще не знала, що написано на папірці, але його вигляд сповнив мене жахом. Такі папірці на шафці рідко містили побажання доброго дня. Я прискорила кроки. Стало видно слова.

Я залякла. Ні, такого не може бути. Хтось штовхнув мене.
— З дороги, — пробурмотіли.

Я, затинаючись, підійшла до шафки, зірвала папірець і зібгала його. Я шукала очима довкола, дихання прискорювалося. Дехто кидав на мене здивовані погляди, проходячи повз. Скільки людей устигли прочитати записку? Як довго вона висіла на моїй шафці? Мабуть, недовго, бо хтось з учителів уже зняв би її. Хоча більшість учителів

були такі заклопотані, що могли б не зупинитися й не звернути увагу на таке.

Я вдивлялася в кожного, хто йшов коридором, чекаючи, що хтось із них вигукне: «Потвора».

Притискаючи до себе папірець, я розгорнула його, щоб упевнитися, що мені не привиділося. Слова немов палали на ньому. Я відчувала, що мене от-от знудить. Я помчала до вбиральні, забігла до кабінки та схилилася над унітазом, але нічого не відбулося. Важко дихаючи, я опустила кришку й сіла.

Я не можу піти на урок, а на німецьку й поготів. Вест не повинен бачити мене в такому стані. Він одразу зрозуміє, що щось сталося. Я можу піти в офіс й удати хворобу — насправді навіть не потрібно буде вдавати, — але вони наполягатимуть на тому, що потрібно зателефонувати одному з батьків, щоб мене забрали. Сховатися в бібліотеці я теж не могла. Пані Діаз учора виголосила довгу промову про те, що вчителі обшукуватимуть бібліотеку та майданчик під час кожного уроку, будуть перевіряти розклади, щоб упевнитися, що жоден учень не прогулює.

Вийти звідси теж було нелегко. Шкільні ворота під час навчання були зачинені. Але ж звідси має бути вихід. Потрібно запитати у Танві, вона, здається, ще та прогульниця. Хоча, може, це не така вже таємниця. Я поквапилася до її шафки. Побачила темне волосся в кінці коридору. Вона зачинила шафку й уже збиралася йти. Я підбігла та схопила її за руку, бо не могла просто погукати: «Агов, стривай!»

— З тобою все гаразд, Пайпер? — запитала вона.

Отже, вона не бачила тієї записки й нічого не чула про неї. Я розгорнула підручник англійської ззаду й надряпала повідомлення.

Танві покусала губу.

— Є хвіртка у задній частині подвір'я біля баскетбольного майданчика, — прошепотіла вона. — Її відчиняють уранці для учнів, які йдуть від станції. Іноді наглядач забуває зачинити її. Вона може бути зараз відчинена, але я не впевнена.

Я обійняла Танві. Гадаю, це її здивувало, але за мить вона обійняла мене у відповідь.

— Але пильнуй, щоб тебе не спіймали, — застережливо мовила вона.

Я зрозуміла, що попастися може бути дуже легко. Щоб дістатися виходу, мені, власне, довелося рухатися у протилежному від решти учнів напрямку. Я нашттовхнулася на декілька здивованих поглядів від учителів, які проходили повз, але переважна більшість із них тепер знала, що я дівчина, яка не розмовляє, тож вони навіть не намагалися запитати, куди я прямую.

Задній двір був порожній, коли я до нього дісталася. Як і казала Танві, в огорожі була хвіртка, і вона була трохи прочинена. Я шттовхнула її й вийшла на алею між двома будинками.

Свіже повітря й тиша не покращили мій стан. Хто міг таке написати? І навіщо? Що вони хочуть, щоб я сказала? І яке їм діло до цього? Єдина, про кого я могла подумати, — це Індіана, бо Вест проводить час зі мною. Можливо, Вест їй розповів про наші заняття. А може, це зовсім випадкова людина?

Здавалося, цькування мало лишитися позаду, лише болісні спогади про перші роки у старшій школі. Я гадала, що вони подорослішають.

За довгі роки мовчання я добре навчилася справлятися з жахливими словами, які казали мені люди. Я могла розсміятися, піти геть, закотити очі. Але коли це кажуть за спиною, коли це анонімна погроза на клапті паперу, це інше.

Я дісталася до залізничної станції та придбала квиток до Пенріта. Разом зі мною на платформі чекала лише жінка з немовлям, яке ридало. Плач дитини завжди здавався мені заспокійливим. Він нагадував мені ті часи, коли народилася Іві. Та багато плакала. Мама казала, що я була спокійною дитиною, що не дивно.

Під'їхав потяг, і я сіла в останній вагон. Станція Пенріт була за добру годину від Вентворт Фолз, тож я сіла й притулилася головою до прохолодного, імовірно, вкритого мікробами скла. Я дивилася, як у вікні повз пролітають дерева й будинки. А що буде, якщо я не вийду з поїзда? Що, коли я сидітиму тут до кінця лінії? Я доїду лише до Центрального вокзалу, ось що. Це ж не кіно, де людина засинає і прокидається вже в іншому штаті, де на неї чекає зовсім інше життя.

Протягом усієї подорожі я думала лише про папірець. Я так занурилася в думки, що не одразу помітила, що потяг уже прибув на станцію Пенріт, лише коли люди почали заходити у вагон — гірський потяг був загальнодоступним способом швидко дістатися до Сіднея. Я схопилася й помчала до виходу.

Вестфілд Пенріт розташовувався навпроти станції. Я не бувала тут уже деякий час. Кессі та я приходили сюди після школи щочетверга, як і решта учнів старшої школи Спінгвуд і кожної іншої школи в Пенріті й підгір'ях Блакитних гір. Я не зовсім розуміла, навіщо я тут, окрім того, щоб згаяти час. Я не могла повернутися додому, бо там мама, а я не готова до розмов. Можна було піти на Тиху гору, але в паніці я про це не подумала. Тепер, коли я проводила там час із Вестом, це місце набуло іншого значення.

Я пройшла повз фудкорт, і хоча вже була обідня година, я не мала апетиту. Я трохи поблукала торговим центром. Але жодна з крамниць не цікавила мене, тож я вирушила до бібліотеки.

Зараз середина дня, тож тут були переважно матусі з малечею. Я переглянула кожний ряд. Єдина секція, яку я минаю, — це секція самопомоги. За годину я зі стосом книг у руках знайшла крісло у віддаленому куточку. Я гортала книгу про фотографа, який фотографував дику природу, коли мій телефон запищав повідомленням у фейсбуці. Якась дівчина прокоментувала мій пост про вчителя з початку семестру.

Я додала коментар.

Одразу ж прийшло нове повідомлення від тієї ж дівчини.

Я відповіла.

Не можу передати, як мені полегшало від турботи однієї-єдиної дівчини після всього того, що відбулося сьогодні.

Протягом наступної години я читала публікації на сторінці у фейсбуці, коментувала там, де мала сказати щось корисне або висловити підтримку. Уперше я усвідомила, які мужні ці люди, що поділилися своїми проблемами з рештою.

Я маю бути сміливіша.

Покопирсавшись у кишені, я знайшла записку. Через слова на ній моє серцебиття прискорилося, але я не зібгала папірець знову, а навпаки розгладила. Я зробила фото на телефон. А потім почала нову публікацію. Я завантажила фото й написала:

Побачивши, котра година, я схопила рюкзак, узяла книгу про фотографа й попрямувала до станції. Я чула, що телефон пищить знову і знову, але я не читатиму повідомлення просто зараз.

Найкоротший шлях до станції йшов через Вестфілд. Коли я крокувала туди, центр уже почали заповнювати учні. Я побачила

кількох людей зі школи Спрінгвуд, але жодного не знала особисто.

Аж раптом я побачила Кессі.

Вона дещо змінилася. Як і казав Джексон, вона підстриглася зовсім коротко, як піксі. Їй дуже личило: мило і круто водночас. Я завжди заздрила здатності Кессі легко експериментувати зі своєю зовнішністю. Я ж ризикнула лише раз, коли зробила філірування, а потім відрощувала його пів року. Змінилося ще щось, але я не могла вловити, що саме.

Вона дивилася в телефон і ще мене не помітила. Я залякла. Мені йти далі чи розвернутися й піти іншим шляхом? Не встигла я вирішити, як Кессі підняла очі й помітила мене. Вона дивилася майже хвилину, її обличчя нічого не виражало. А потім вона рушила до мене. Я затамувала дихання, сподіваючись, що голос мені не відмовить, коли вона підійде.

Але вона не зупинилася. Кессі рішуче покрокувала повз і кинула на мене погляд, на який я ніколи не сподівалася від неї. Вона глянула на мене так, наче я потвора.

Я заплющила очі й уявила, як беру свої почуття й відкладаю їх у коробку на потім. Будь-що, щоб тільки зібратися до купи. Але на сьогодні коробка була вже переповнена.

17. Довіра

Тебе не було на німецькій і не було видно у школі весь день. Усе гаразд?

Зі мною все гаразд. Я пішла додому, бо трохи нездужала. Я щось пропустила?

Та ні. А зараз з тобою все гаразд?

Так.

Я не хотів говорити тобі, але почуваюся недобре, вдаючи, що нічого не знаю. Індіана розповіла мені про записку на шафці. Вона дуже розлютилася через це. Я теж. Хто б це не написав, він ідіот. Не зважай.

Чому ні? Вони мають рацію.

Це найдурніше з того, що я будь-коли чув.

Я сьогодні зустрілася з колишньою подругою, і вона подивилася на мене так, наче я потвора.

Зустрінемося перед твоїм домом за десять хвилин.

Що? Навіщо?

Я хочу дещо тобі показати.

Але вже пізно.

Це ж найкращий час. І ліхтар захопи.

А звідки ти знаєш, де я живу?

Я ніколи не розкриваю своїх таємниць. Зустрінемося за десять хвилин.

Дивно, коли тебе будить щось невловиме. Ось ти спиш, і раптом прокидаєшся — усе.

Так само з тим, коли все минає добре, і за мить відбувається щось погане. На мене звалилося все одразу: записка, прогул школи, зустріч із Кессі. Я стиснула повіки, прагнучи все забути, але це було неможливо. Я навіть не могла знову заснути.

Я сіла та зрозуміла, що досі у шкільній формі. Я навіть не пам'ятаю, як заснула, лише як повернулася додому й одразу пройшла до кімнати. Телефон показував, що вже майже північ. Як довго я проспала? Цікаво, чи мама зазирала перед вечерею.

У темряві я відкрила фейсбук, сподіваючись, що про записку не написав хтось із школи.

Здається, нічого. Таке полегшення, але воно тривало недовго, бо я побачила непрочитані повідомлення від Веста.

Воно було надіслане кілька годин тому. Я вивчала список друзів, поки не побачила Веста. Навпроти його імені була зелена крапка. Північ, а він не спить. Мабуть, у нього досі безсоння.

Вискочила іконка, яка повідомляла, що Вест набирає текст, і за кілька секунд з'явилася відповідь.

Я скотилася з ліжка й переодягнулася у джинси й футболку. Я не знала, де тато зберігає ліхтарі, тож підійде мій телефон. Хвилина — і я внизу, крадуся до дверей. Що я роблю? Це божевілля. Не можна ось так іти посеред ночі з Вестом. Але я йду.

Машини Веста перед домом не було, тож я присіла на сходи й почала чекати. Небо геть темне — хмари повністю затулили зірки. Чомусь мені здалося це дуже невтішним.

Що більше я думала про записку, то більше переконувалася, що її написала Індіана. Вона впевнилася, що Вест дізнався про неї, і вдала, наче хвилюється за мене. Хоча Вест, можливо, не повірить їй. Не знаю, чому це так мене турбувало. Мені мало бути байдуже, що Вест думає про мене та що він думає про Індіану.

За кілька хвилин під'їхала машина. Я швидко підійшла до дороги, сподіваючись, що фари не розбудять батьків. Перше, що я побачила, сівши в машину, — усмішка Веста. І вперше цього дня я розслабилася.

Я хотіла запитати, куди ми їдемо, але натомість вмостилася на сидіння та спостерігала, як Вест кермує. Невдовзі він звернув з основної до непозначеної дороги, оточеної кущами й деревами. Я подивилася на нього і схилила голову.

— Довірся, — сказав він.

Він проїхав ще трохи й зупинився.

— Решту шляху потрібно пройти. Ти взяла ліхтар?

Я підняла телефон. Вест похитав головою.

— На щастя, я маю ще один.

Він вручив мені маленький чорний ліхтарик.

Я відчула спалах збудження, наче може статися щось неймовірне. Ми вийшли з машини й увімкнули ліхтарі. Я освітила променем землю навпроти, а потім високий евкالیпт.

— Сюди, — сказав Вест, він узяв мене за руку.

Я дозволила йому вести себе крізь дерева в буш. Мені було цікаво, у якій частині національного парку ми перебуваємо зараз. У мене завжди було так багато запитань, які я не могла промовити. Хоча я не знала, де саме перебуваю зараз, я почувалася напрочуд спокійною. Раніше я б навіть уявити не могла, що почуватимуся так спокійно посеред невідомого місця в темряві, але усвідомила, що я довіряю Вестові.

Уночі буш ставав іншим: повітря наповнювалося криками кажанів, а дерева шурхотіли від рухів прихованих створінь. Уночі буш дійсно оживав. І цієї ночі я почувалася справді живою.

— Ще трохи, — промовив Вест.

Не було жодної стежини чи чогось такого, але, здається, він знав, куди йде. Коли ми дісталися величезної скелі, Вест зупинився. Я направила ліхтар на скелю й побачила вузький отвір. Я подивилася на вхід до печери, а потім на Веста. Це сюди він хоче мене повести? Чи він божевільний?

Вест стиснув мою долоню.

— Довірся.

Сяйво ліхтаря напрочуд добре освітлювало нутроці печери. Десь три метри завширшки і вперед, скільки сягало око. Стіни були з каменю, землею бігли цівки води. Загалом, у ній не було нічого особливого. Вест повів мене вглиб печери. Каміння було слизьке від води, тож я міцніше стиснула долоню Веста, сподіваючись, що не послизнуся.

— Гарзд, уже достатньо далеко. Вимкни ліхтар.

У печері стало геть темно, я навіть не уявляла, що десь може бути так темно. Те, що Вест досі тут, я знала лише тому, що відчувала тепло його долоні.

— Зачекай.

І раптом у темряві над нами нізвідки почали з'являтися крихітні цяточки світла. Цяточки ставали дедалі яскравішими, поки не перетворилися на зеленкуваті зірки. Але це були не зірки. Це світляки, сотні світляків. Я ніколи не бачила нічого такого. Якби ж Вест міг зараз побачити моє обличчя.

— Іноді, коли я не можу заснути, я приходжу сюди, — сказав Вест.
— Це допомагає думати або не думати.

Він мав рацію. Тут усі мої проблеми здавалися дуже далекими. А Вест — таким близьким. Хоча я не могла бачити його, моє тіло горнулося до нього, наче він був океанською течією, а я розбитою раковиною.

— Ти не схожа на жодну людину, яку я зустрічав. Але мені здається, ніби я знаю тебе все життя.

Зараз я не хотіла мати змогу щось сказати, натомість хотіла, щоб Вест поцілував мене. Я навіть не уявляла, що може існувати бажання, сильніше за бажання говорити. Вест відпустив мою долоню, а потім я відчула, як його руки обережно торкаються моїх плечей і нарешті піднімаються вгору по обличчю. Його пальці пройшлися по моїх рисах, немов вивчали моє обличчя в темряві. А потім його губи торкнулися моїх. Легкі, наче пір'я, й теплі. Поцілунок був лагіднішим, ніж я уявляла, але потім мене підхопила потужна хвиля. Спалах. Напруга. Серце шалено калатало.

Я поцілувала Веста у відповідь. Він простягнув обидві долоні й заплутав пальці в моєму волоссі. Ми цілувалися, вчепившись одне в одного. Не знаю, як довго це тривало, але відчувалося, немов секунда і вічність одночасно.

Коли ми розступилися, нам обом трохи бракувало повітря.

— Мабуть, мені варто повернути тебе додому.

Він не міг бачити мене в темряві, але я кивнула, погоджуючись, хоча могла ось так цілуватися з ним до самого ранку.

Вест увімкнув свій ліхтар, і світляки зникли, але решта не змінилася. Ми стояли, притулившись чолами одне до одного, і я відчувала його тепле дихання.

— Ти така вродлива, — промовив він.

Я зашарілася, прагнучи мати змогу подякувати йому за те, що привів сюди і показав це місце. Натомість я знову його поцілувала.

18. Каяття

Іди до біса

Лайно.
Я проспала.
Сьогодні шкільний день. Це означає зустріч із Вестом.

Лайно.

Що мені робити, коли я побачу його? Ми справді цілувалися минулої ночі? І що тепер? Ми тепер разом? Я не знаю, як воно — бути дівчиною, яку цілують на прощання біля шафки і яка проводить перерви разом із хлопцем.

Я встала з ліжка й почала збиратися, але не могла знайти те, що мені потрібно: чисті шкарпетки, спідницю, навіть бісову шпильку.

Гірше, ніж перший день у школі. Принаймні тоді я була готова, бо подумки прокручувала той день безліч разів. Повернувшись додому минулої ночі, я заснула, перш ніж змогла обміркувати, що це все означає. Може, поцілунок був помилкою? Що коли Вест тепер шкодує про це? Я ж не можу сидіти вдома вся в сумнівах. Я схопила вчорашню спідницю з кошика для прання й забила на шпильку, залишивши волосся розпущеним.

Щойно завернувши за ріг, я побачила, що автобус уже під'їжджає. Я побігла, бо знала, що цей водій нікого не чекатиме, особливо дівчину, яка не може вигукнути «заядїть». Я встигла останньої миті. Водій кинув на мене роздратований погляд, яким стежив за мною далі у дзеркалі заднього виду, поки я не бебехнулася на сидіння поруч із Танві.

— Ти сьогодні якась інша, — сказала Танві, зіщуливши очі.

Невже і справді мій вигляд змінився через минулу ніч? Це ж не те саме, що втратити цноту чи щось таке. Я знизала плечима, намагаючись не зашарітися.

— Як ти вчора вибралася? Хвіртка була відчинена?

Я кивнула.

— Тебе помітили?

Я похитала головою.

Танві почала розповідати мені про драму з батьками, які не хочуть, щоб вона їхала до університету Мельбурна, але я майже не слухала. Я все думала про Веста і про те, що буде, коли ми зустрінемося.

Який є шанс, що з автобусом станеться незначна аварія й ми запізнаємося до школи?

Ми встигли до школи вчасно, навіть на кілька хвилин раніше, а Вест чекав на мою появу біля моєї шафки.

— Агов, — сказав він, стаючи впритул до мене.

Я запросто могла потягнутися й поцілувати його, але не зробила цього. Натомість лише всміхнулася. Коли я на нього дивилася, десь усередині мене підіймалися спокій і почуття з минулої ночі.

Вест термосив ремінець рюкзака.

— Усе було гаразд після того, як я минулого вечора тебе відвіз? Тебе не застудили?

Я похитала головою у відповідь на останнє запитання.

— Це добре.

Вест опустил очі.

— Слухай, я хотів сказати тобі, що минулої ночі це було не просто так. Я хочу, щоб це було початком чогось. А ти хочеш?

Я покусала губу. Як завжди, запитання полягало не в тому, чого я хочу. Я хочу мати змогу сказати «привіт» йому, будь-кому, але цього не трапляється не лише через бажання чи небажання. Звісно, я хочу, щоб це стало початком чогось. Але що скажуть усі? Як це буде? Чи варте воно майже стовідсотково розбитого серця в майбутньому?

Я подивилася Вестові в очі. Тепер я зрозуміла, на що вони скидаються. Вони мають колір неглибокого струмка: коричневий, зелений і жовтий, як каміння під прозорою водою. Я кивнула у відповідь на його запитання. Безумовно, я геть втратила глузд.

— На перерві мені потрібно зустрітися з пані Едвардс щодо завдання з англійської, — сказав Вест, — але, можливо, ми могли б пообідати разом?

Оцього я й боялася. Авжеж, я не хотіла обідати з Вестом та Обраними, але обідати наодинці з Вестом буде так само погано. Я уявила незграбну тишу, хвилини, які тягнуться вічно. Звучить виснажливо. А що, коли я помиляюся. Можливо, все буде не так

погано, як я гадаю. Заняття ж спрацювали певною мірою, а я навіть не сподівалася, що так буде.

Я знову кивнула.

Вест усміхнувся. Мені здалося, чи в його усмішці промайнула дрібка вагань?

— Тож зустрінемося за столом у задній частині? Знаєш, де це?

Обрані там не сідають, тож я не знаю, як це розуміти. Може, він також не хотів, щоб я сіла з Обраними, або він розумів, що я не хочу обідати з ними, й захищав мене. Мій мозок ледь не вибухнув від усіх цих бурхливих думок.

Поцілунок у щоку став для мене несподіванкою.

— Побачимося пізніше, — сказав Вест. І пішов.

На перший урок я прийшла трохи запаморочена. Я мала б бути щасливою. Принаймні я знала, що відчуває Вест, або гадала, що знаю. Схоже, він не певен у цьому задумі з обідом. Він справді хотів пообідати зі мною чи запропонував це тільки тому, що мав так зробити?

Пролунав дзвоник, але перш ніж вирушити до наукової лабораторії, я заскочила до вбиральні і зросила обличчя холодною водою. Я подивилася на своє відображення в дзеркалі. Я гарна. Не те щоб я постійно про це думала, але це правда. Я не з тих симпатичних дівчат, які шукають безглузді недоліки у своїй зовнішності. У мене є більші проблеми, ніж розмір пор. Питання в тому, чи вподобав би мене Вест, якби я не була такою гарненькою? Що ще йому подобалося в мені? Безумовно, не мої дотепні зауваження чи глибокі розмови, які ми вели.

Я заплющила очі й подумала, що б на це сказав Фін. Мені потрібно опустити склянку. Річ у тому, що я завжди тримаю не одну склянку. Я баланую з купою склянок.

Двері відчинилися, і до вбиральні зайшла Індіана.

— Привіт, Пайпер, — привітно сказала вона.

Я вичавила усмішку та схопила паперовий рушник, щоб витерти обличчя.

— Знаєш, в одинадцятому класі є хлопець, якому ти подобаєшся, — промовила Індіана, фарбуючись помадою перед дзеркалом.

Я не знала, що у школі дозволено користуватися помадою.

— Я чула, як він розмовляв зі своїми друзями біля його шафки. Не можу пригадати його ім'я. Хлопець, який носить окуляри, як у Гаррі Поттера. Його всі кличуть Потвора Поттер.

Я глянула на Індіану. З того, як вона вимовила слово «потвора», я зрозуміла, що це вона написала ту записку. Хотіла б я мати змогу послати її подалі. Слова кипіли всередині мене.

— Ви пасуєте одне одному. Ви станете гарною парою.

Індіана обернулася обличчям до мене, її рожеві губи склалися в ідеальну усмішку.

Я ступила крок уперед, вихопила помаду з її пальців і написала великими літерами на дзеркалі:

А потім, жбурнувши помаду в раковину, вийшла.

Увесь ранок мені було шкода прибиральниці, якій доведеться змивати помаду з дзеркала. Попри відчуття провини, частина мене відчувала задоволення, що я показала Індіані, що не буду просто мовчки стояти й терпіти все її лайно.

Коли пролунав дзвоник на обід, я вирушила до залу й сіла за стіл, який був частково затінений і стояв подалі від решти столів. Це тихе місце, і тут лише одна група, схоже, семикласники.

Вест підбіг за кілька хвилин.

— Вибач, я запізнився, — сказав він, сідаючи навпроти. — Мав захопити свій обід у їдальні.

Він зняв пластикову кришку з м'ясного пирога.

Я розгорнула сандвіч, який мені зробила мама.

— Тож як останній урок? Усе гаразд?

Я кивнула.

— У мене була географія. Вона простенька. А ти на географії в іншому класі, так?

Він завжди запитував так, щоб я могла відповісти «так» чи «ні», щоб мені легше було відповідати. Я подумала була, чи не дістати мені блокнот, але це здавалося таким неприродним. На Тихій горі ми могли добре спілкуватися без потреби писати. А зараз усе було по-іншому, неприродно й незручно, саме так, як я й гадала.

Я кивнула. Вест і далі роззирався. Звісно, йому нудно. Мені нудно. Ми ж не можемо проходити через це щодня. Чи можемо? До свят ще приблизно тиждень. Я так і знала, що це помилка. Навіть сидіти з Обраними було б краще.

Телефон Веста запищав повідомленням, але він не перевіряв його. За кілька хвилин телефон знову подав звуковий сигнал, і цього разу Вест дістав його з кишені.

— Це Індіана, — сказав він, глянувши на екран. — Пані Діаз хоче, щоб ми очолили комітет із випускного альбому, й Індіана не припинить мене задовбувати через організацію першої зустрічі. Вона вже виставила аркуш реєстрації і таке інше.

Вест почав набирати відповідь.

— Я просто скажу їй, що ми проведемо зустріч в обід у п'ятницю. Ти ж не проти, чи не так?

Я була не впевнена, чи мав він на увазі те, що він пише повідомлення Індіані, чи зустріч у п'ятницю. У будь-якому разі я хитаю головою, але сидячи та спостерігаючи, як він відписує Індіані, я відчуваю, що я проти. Дуже проти.

Вест надіслав повідомлення й відклав телефон.

Ми просиділи ще кілька хвилин у незграбній тиші. Час від часу Вест ставив «так»-чи-«ні» запитання, хоча нам обом уже було байдуже. Нарешті пролунав дзвінок. Я майже почула, як Вест подумки полегшено зітхнув.

19. Приєднання

Чи можу я попросити про послугу?

Я хочу приєднатися до комітету з випускного альбому, але не хочу йти на першу зустріч сама. Ти підеш зі мною?

Сьогодні в обід.
Зустрінемося біля твоєї шафки?

Я стояла перед дошкою оголошень для старших класів і дивилася на реєстраційний аркуш комітету з випускного альбому. У списку було вже близько десятка імен. Я ще з середи міркувала, чи не приєднатися мені. Учора в обід у Веста було заняття з футболу, і тому в нас не відбулося іншого болісно незручного обіду. І я знала, що сьогодні в обід він буде на зустрічі комітету. На випадок, якщо передумаю, я не розповіла Вестові про те, що хочу приєднатися до комітету з випускного альбому. Але що більше я думала про це, то більше це здавалося мені хорошою ідеєю. Я проводитиму більше часу з Вестом, не саме з ним, але поряд із ним. До того ж я завжди хотіла стати журналісткою, тому є сенс зробити щось подібне.

І, звісно, я зможу стежити за Індіаною. Упевнена, що це не зупинить її флірту з Вестом. Насправді вона заграватиме з ним іще більше, але це точно буде краще, ніж те, що я вигадуватиму собі, сидячи на майданчику чи обідаючи, поки вони там обоє на зустрічі.

Я додала своє ім'я до списку. Під ним я написала ім'я Танві. Я не питала її, чи піде вона зі мною, але впевнена, що вона погодиться хоча б на першу зустріч.

Прямуючи до класу, я побачила Танві й побігла навздогін. Я швидко надряпала записку. Я стала дуже вправною в писанні на ходу. Це трохи схоже на те, коли водночас постукуєш по голові та треш живіт.

— Звісно. Кому потрібно натовкти? — відповіла Танві.
Я засміялася.

— Гаразд, чом би й ні? Я зможу додати це до свого резюме. Коли?

— Гаразд, але я дійсно хотіла дати комусь у пику.

Не уявляю, як Танві товче комусь пику, але ціную її ставлення до мене. Я обійняла подругу й побігла до класу.

Танві чекала на мене біля шафки на початку обідньої перерви. Коли ми прийшли на збори, Вест та Індіана були вже там, і ще декілька учнів. Танві подивилася на Веста, а потім кинула на мене я-все-розумію погляд.

Я знизала плечима, вдаючи, ніби не знаю, що вона має на увазі.

Ми зайняли місця. Я насмілилася подивитися на Веста. Він мені підморгнув. Я завжди вважала, що в підморгуванні є щось підступне, але коли це зробив Вест, воно здалося милим і таємничим. Погляд, яким окинула нас Індіана, був не такий привітний.

— Агов, усі, — промовила вона, підводячись, — дякую за те, що прийшли. Упевнена, що ми складемо чудову команду. На столі є кілька торішніх альбомів, які ви маєте передивитися. Я хочу, щоб наш альбом був більший і кращий. Отже, перше, що нам потрібно зробити — це визначити цілі.

Індіана вказала рукою на дошку.

— Це приблизне уявлення про різні сфери підготовки майбутнього альбому, які ви можете обрати. Нам знадобиться досить багато авторів, п'ять або шість, як гадаєш, Весте?

Щоразу, коли Індіана каже «Вест» або «нам», у мене сироти виступають на шкірі. Вона навіть раз у раз торкається його руки.

— Звучить добре, — сказав Вест, не підводячись.

— Їхнє завдання зрозуміле — писати статті. Багато місця приділяється для інтерв'ю учнів і викладачів. Нам також потрібен хоча б один фотограф, декілька редакторів і дизайнер обкладинки.

Щойно Індіана сказала про опитування людей, я зрозуміла, що пролітаю. Я хотіла би бути фотографом, але він має співпрацювати з авторами, а я в жодному разі не підходила для партнерської роботи зі зрозумілих причин. Я могла б стати редактором, але це дуже нудно. Ось дизайнер обкладинки — це звучало доволі привабливо, і я зможу використовувати свою камеру для створення палітурки.

— Тож почнімо. Чи є добровольці в автори?

Угору піднеслася достатня кількість рук. Індіана записала імена на дошці.

— Чудово. Дякую, люди, — сказала вона. — Цього достатньо. Тепер фотографи?

Миттєво зметнулися дві руки. Потім вона продовжила. Танві зголосилася бути редакторкою. Я майже піднесла руку, але мить була втрачена. Поки Індіана писала імена редакторів на дошці, зайшла пані Діаз. Вона одразу помітила мене.

— Пайпер, рада бачити вас тут! — промовила вона, не намагаючись навіть приховати подив у голосі.

— Отже, як усе минає? — запитала вона, звертаючись до Індіани та Веста.

— Прекрасно, — відповіла Індіана. — Ми майже призначили всі ролі, залишається лише дизайнер обкладинки. Чи є добровольці?

Я нерішуче піднесла руку.

— Я працюватиму з Пайпер, — одразу ж сказав Вест.

Він підвівся, схопив маркер і написав наші імена на дошці.

— Це все, — сказав він, розвернувшись до решти. — Чудовий початок, люди. Гадаю, ми дуже пишатимемося нашим альбомом.

Пролунав дзвоник, і всі підвелися.

— Наша наступна зустріч відбудеться після канікул, — промовила Індіана.

Вест залишився з Індіаною, щоб поговорити з пані Діас. Він перехопив мій погляд, перш ніж я вийшла за двері, і ми дивилися одне

одному в очі протягом тривалої миті. Я відвернулася, усміхаючись собі під ніс. А в коридорі Танві теж усміхалася, зиркаючи на мене краєм ока.

Я підняла долоні: «Що?»

Танві нахилилася до мене та прошепотіла:

— То він тебе вже цілував?

20. Сподівання

Як ти зіграв на вихідних?

Чудово!

Понеділок прекрасний і сонячний. Я йшла бушем, дивлячись на проміжки між знайомими травами, кущами, скелями та деревами. У фотографії порожній простір дає хороші фото.

Вест, певно, вже чекав на Тихій горі, але я однаково йшла повільно. Я хотіла побачити його, але не хотіла досі думати про себе як про його вчительку. Я б воліла, щоб ми просто вчилися разом. Здавалося неправильним те, що однієї миті я навчаю його німецьких дієслів, а наступної ми цілуємося. Але з іншого боку, після світляків нічого неправильного не існувало.

Я підбігаю до Веста звідти, звідки ведуть сліди від стоянки.

— Привіт, — сказав він.

Лише кілька букв. Два склади.

Коли в тебе СН і ти зближуєшся з людиною, тобі стає легше говорити до неї. Із Кессі це зайняло близько місяця.

Я знаю Веста довше, але це зовсім інша ситуація. Я хочу сказати йому дуже багато всього, і мене тривожить те, що він подумає, коли почує, як я говорю. Якось доктор Гейс записала мій голос і ввімкнула, щоб я почула його. Він звучав цілком нормально. Але я боялася не того, що люди почують звук мого голосу, а тієї миті, коли заговорю з людиною вперше, а вона зробить із цього сенсацію. Я цього не витримаю. Лише цього досить, щоб горло стислося.

Я усміхнулася Вестові, й вираз очікування на його обличчі зник. Він узяв мене за руку, і ми разом піднялися на скелю.

Коли ми вмостилися, Вест дістав пакетик із фісташками.

— Хочеш?

Я кивнула й розтулила рота, щоб він зміг закинути горішок. Вест прицілився й кинув. Я смикнулася, щоб спіймати горішок, але той

відскочив від щоки і впав долу. Ми обоє розсміялися. Вест дістав іще один горішок і зробив нову спробу. Цього разу він влучив.

— Є!

Я написала:

— Добре! — сказав Вест. — Ми виграли, дванадцять до п'яти.

Вест знизав плечима.

Я хотіла сказати йому, що він не повинен грати у футбол, якщо не хоче, але він не знав, що я підслуховувала в коридорі його розмову з батьками. Як же змусити його розповісти мені про його ставлення до футболу?

Я досі думала про це, коли Вест повернув до себе моє підборіддя й поцілував у губи. Нетерпляче й напружено, ніби існували ще якісь почуття, з якими він боровся. За хвилину він відсунувся й зазирнув мені в очі. А потім знову поцілував, м'якше й повільніше.

Не варто й казати, що ми так і не почали навчатися.

Усе довкола нас зникло, були лише Вест і я.

Допоки мене не вдарила крапля дощу. Я відірвалася від Веста та глянула вгору. Я геть не помітила зміни погоди. Двадцять хвилин тому було сонячно. Тепер небо затягли темні хмари.

— Злива почнеться будь-якої миті, — промовив Вест. — Мабуть, ми маємо йти.

Я кивнула та схопила рюкзак. Але коли я спускалася з гори, то підвернула праву щиколотку й упала на бік. Я загарчала від болю.

Вест обернувся, побачив мене й підбіг.

— З тобою все гаразд? — запитав він. Схопивши попід руку, він допоміг мені підвестися.

Я кивнула головою та зморгнула сльози. Я маю страшенно слабкі щиколотки і вже неодноразово підвертала їх. Зазвичай, якщо прикласти лід, за двадцять хвилин усе минає. Я стала на праву ступню та спробувала ступити крок, але щиколотку прострілив біль. Я притулилася до Веста й заплакала.

— Я відвезу тебе додому. Ти не можеш ось так дістатися сама.

Вест підтримував мене, поки ми пленталися стежкою до автостоянки, потім він допоміг мені сісти в машину. Поки він

кермував, я зосереджувалася на тому, щоб дихати і стримувати сльози.

На щастя, він знав, де я живу.

За кілька хвилин Вест зупинився перед моїм будинком. Я розуміла, що відбудуватиметься далі: він захоче допомогти мені зайти всередину. Я глянула на нього й похитала головою, але він або не помітив цього, або вдав, що не помітив. Він вийшов із машини й підійшов до пасажирських дверцят. Цікаво, яка ймовірність того, що вся моя родина вирушила в кіно увечері понеділка?

Ми піднялися сходами до вхідних дверей. Мені досі було боляче наступати на щиколотку, але вже не так, як п'ять хвилин тому. У кишені лежали ключі, але Вест про це не знав, тому він постукав у двері.

Відчинила мама. Вона одразу глянула на мене.

— Пайпер! Що сталося?

— Вона підвернула щиколотку, — сказав Вест.

Мама перевела погляд із мене на нього.

— Заходьте й посадіть її у вітальні. Я принесу лід.

Я сіла у вітальні, а Вест обережно підняв мою ногу й підклав під неї дві подушки.

— Я достатньо травмувався під час гри у футбол і знаю, що, якщо підняти травмовану ногу, це допомагає.

Мама повернулася з пакетом льоду та приклала його до моєї щиколотки. Вона подивилася на Веста.

— Тож...

— Ой, пані Родс, Вест Кеннеді, — сказав він. — Шкільний друг Пайпер.

— Приємно познайомитися, Весте. Ви можете звати мене Шеллі, — відповіла мама.

Не можу повірити в те, що вона ось так дозволила «звати мене Шеллі».

— Де це сталося?

Вест подивився на мене, ніби сподівався, що я відповім, але я відвела очі.

— Біля Тихої гори. Вона просто йшла.

— Пощастило, що ви були там, — сказала мама. — Чи можу я запропонувати вам щось випити, Весте?

— Звісно, це було б чудово.

— Сік чи лимонад?

— Лимонад, будь ласка.

— Хочеш пити, Пайпер? — запитала мама.

Я похитала головою.

Мама знову вийшла, а Вест сів у крісло. Він почав роздивлятися кімнату. Я сподівалася, що він не помітить фотографій на дальній стіні. Торік мама втратила глузд і розвісила два десятки моїх чорно-білих фотографій з національного парку. Усі вони, розташовані на різній висоті, були трохи схожі на плями. Коли їх щойно повісили, я зупинялася подивитися на них щоразу, коли проходила повз, ніби вони містили якусь таємницю, яку я намагалася з'ясувати, але тепер я наче припинила їх бачити.

— Класні фотографії.

Я відчула, як моє обличчя зашарілося.

— Це ти їх зробила? — підозріло запитав Вест.

Я злегка кивнула.

— Ого. Я не знав, що ти фотографуєш. Вони справді хороші, Пайпер. Ти можеш продавати їх.

Я знизала плечима. Фотографії гарні, але я не можу уявити, що продаватиму їх.

З'явилася мама, тримаючи склянку лимонаду.

— Вони чудові, чи не так? Вона навіть сама їх друкує. У Пайпер є темна кімната та решта обладнання.

— Це дивовижно, — сказав Вест, хитаючи головою.

— Хочете залишитися на вечерю? — запитала мама. — Це найменше, що ми можемо зробити, щоб віддячити вам за те, що ви допомогли Пайпер дістатися додому.

Вест подивився на мене. Я доклала зусиль, щоб не виказати, як мене жахає ця ідея.

— Це було б пречудово, — сказав Вест. — Мої батьки повертаються додому дуже пізно.

— А ким вони працюють?

— Вони адвокати. Чи знаєте ви адвокатську контору Блакитних гір у Льюрі?

Мама кивнула.

— Це їхня.

— Вражає.

— Гадаю, так.

— Ну, я краще почну готувати вечерю. Потрібно ще трохи почекаати. Ви можете увімкнути телевізор, якщо хочете.

— Пусте. Я маю ще кілька шкільних завдань.

— Чудово, погукайте, якщо вам щось знадобиться.

— Твоя мама дуже приємна, — сказав Вест, коли ми залишилися самі.

Я кивнула. Але дещо надміру приємна. Вона запросто впустила в дім невідомого юнака без жодних запитань. Я не розуміла чому, але хотіла, щоб вона була пильною та стурбованою.

— Гадаю, ми маємо закінчити заняття. Що коли я прочитаю кілька фраз німецькою, а ти можеш піднімати великий палець угору чи опускати його вниз, оцінюючи мою вимову?

Я підняла вгору обидва великі пальці. Він дістав із рюкзака свій підручник, відкрив сторінку навмання й почав читати. Він навіть не встиг закінчити речення, коли до вітальні при- скакала Іві.

— Привіт, я Іві. Ти хлопець Пайпер?

Вест кинув на мене погляд.

— Е-м-м...

— Ти гарнюня, — немов мимохідь зауважила Іві.

— Це Пайпер так каже? — напівусміхаючись, запитав Вест.

Іві киває.

Я вронила обличчя в долоні, а Вест просто розсміявся.

— Що ти робиш? — запитала Іві, схилившись з боку крісла, щоб зазирнути у Вестову книгу.

— Пайпер допомагає мені з домашнім завданням з німецької.

— Тіллі знається на німецькій.

Я кивнула, погодившись. Тіллі було два роки, коли ми переїхали до Німеччини, тому німецька мова була для неї майже як рідна.

Іві побігла геть, а за хвилину повернулася, тягнучи за собою Тіллі.

— Ось, — сказала Іві.

Спочатку мені здалося, що вона звертається до Веста, але потім вона схопила його підручник. Бездоганною німецькою Тіллі прочитала речення, яке катував Вест.

— Нічого собі, яка ти молодець, — сказав Вест.

— Це легко, — відповіла Тіллі, знизавши плечима.

Вона досі поводитися так, ніби їй усе байдуже. Я спостерігала за всім цим, весело усміхаючись.

— Перше слово означає «будь ласка». Bitte.

ї ї вимова ідеальна.

Вест повторив за нею. Так само й Іві.

— Не Bitte. А Vi-tte.

Тіллі робить те, чого я не можу. Вона розтягує слова, щоб Вест міг почути кожен склад. Вест ще раз спробував, і йому вдалося вимовити слово правильно. З одного боку, я була рада за нього, а з іншого засмутилася, бо за двадцять секунд Тіллі навчила його більше, ніж я.

Вони продовжили: Тіллі читала фразу, а Вест та Іві разом повторювали ї ї, — поки мама не покликала нас вечеряти.

Щойно ми вмостилися на свої місця за обіднім столом, я почула, як у входні двері увійшов тато.

— Люба, я вдома, — вигукнув він.

Це давній жарт. Я відчула, як спалахнули мої щоки. Упевнена, що моя родина відлякає Веста.

Тато зайшов до їдальні й поцілував маму в щоку.

— У нас гість, — повідомила вона. — Вест, шкільний друг Пайпер.

Тато потиснув долоню Веста, потягнувшись через стіл. Він не пропонував Вестові називати себе Френком.

— Вест. Це скорочення від чогось? — запитав тато.

— Так, від Вестон.

Я ледь стримала усмішку.

— Ви можете сміятися, — сказав Вест. — Це дуже жахливо. Навіть не знаю, про що думали мої батьки.

— Вест — прикольне ім'я, — сказав Джексон.

— У вас є брати чи сестри, Весте? — запитала мама.

— Ні, лише я.

— У тебе є собака? — запитала Іві.

— Ні, мамі не подобається шерсть від тварин.

Іві насупилася, розвернувшись до мами.

— Нам теж не дозволяють завести собаку.

— Якщо ми не можемо придбати собаку, то ви повинні народити ще одну дитину, — промовила Тіллі.

— Перепрощую? — промовив тато, ледь не вдавившись картопляним пюре.

— Жодних дітей, — промовив Джексон. — Ендрю каже, що його менший брат лише ниє, гидить і відригує.

— Це ти повсякчас лише ниєш, гидиш і відригуєш, — сказала Тіллі.

Голова Веста крутилася туди-сюди, ніби він спостерігав за тенісним матчем. Тема розмови переходила від немовлят до Німеччини, а потім до футболу, Minecraft (дивно, що Вест теж грає) і навіть до «Холодного серця» (а от його Вест не бачив).

Коли вечеря закінчилася, Вест підвівся й допоміг татові прибрати зі столу.

— Ми пропустили кілька «вечорів сімейних розваг», — сказала мама, коли вони знову сіли. — Як щодо гри у слова?

— Я за, — сказав Вест, дивлячись на мене.

Я знизала плечима, бо не могла вплинути на свою родину. Принаймні ця гра не потребувала словесного спілкування. Оскільки гравців більше чотирьох, то ми грали у варіант, відомий, як командний. Потрібно працювати в парах, але кожна людина отримує власний стос літер і складає власне слово. Різниця полягає в тому, що один член команди стежить за іншим, тож ви можете спільно працювати, щоб підготувати дошку одне для одного. Іві була замала, щоб грати, тому вона віддала свої літери. Отже, залишилися три команди: мама та Джексон, тато й Тіллі, я та Вест.

Гра йшла швидко та інтенсивно. Мама виклала слово на три очки, тому Джексон міг тепер викласти слово й отримати потрібне збільшення очок. Коли я та Вест були так зосереджені, ми потребували трохи менше спілкування. Я ходила за Вестом, тож він казав мені, які літери йому потрібні й де. Коли Вест із моїх слів склав «кронат», я подивилася на нього й усміхнулася. Я можу звикнути до цієї таємної мови. Джексон поставив під сумнів дійсність слова «кронат», і батько відповів, пояснюючи, що воно таке, той «кронат». Своє пояснення він супроводжував підозрілим поглядом на мене та Веста.

Дошка швидко заповнювалася, й кінець був уже близько. Коли у всіх почали закінчуватися літери, я та Вест перейняли лідерство. І раптом телефон Веста запищав, отримавши повідомлення. Він глянув на екран.

— Це моя мама.

— Ви, мабуть, мусите повертатися додому, — сказав тато.

— Так, вибачте, маю бігти.

— Ми вам завжди раді, — сказала мама.

Після того як усі попрощалися з Вестом, а Іві двічі запитала, коли він повернеться, щоб переглянути з нею «Холодне серце», я вийшла з ним на веранду. Ми стояли одне навпроти одного нагорі сходів. Моя щиколотка вже не так боліла, але я вирішила, що ще не варто випробувати її сходами.

— Я чудово провів сьогоднішній вечір, — сказав Вест.

Я усміхнулася. «Я теж».

— Твоя родина прекрасна, Пі. Тобі дуже пощастило.

«Я знаю».

— Припускаю, що вони всі зараз спостерігають за нами у вікно...

Вест не встиг закінчити речення, коли я ступила крок уперед і м'яко поцілувала його в губи. Ліхтар на веранді слабо затріщав. Раніше я за ним такого не помічала.

21. Пісня

Привіт, як сьогодні позаймався вейкбордингом?
Та нормально. Сьогодні вранці я займався з двома кузенами. А що ти робила сьогодні?
Нічого особливого. Трохи часу провела в темній кімнаті, трохи почитала.
Круто. Чи можу я з тобою поговорити про децю?
Звісно.
Я тут трохи почитав про селективну німоту.

Навіщо?
Я хочу зрозуміти, із чим ти маєш справу.
І?
Є кілька запитань.
Гаразд.
Удома з родиною ти розмовляєш?
Так.
А з друзями?
З декотрими.
А що дає тобі змогу з одними друзями говорити, а з іншими — ні?
Багато чого. Те, як давно ми знайомі. Як близько знайомі.
А я? Я тобі близький?

Звісно, близький.
Але я ніколи не чув, як ти говориш.
З тобою все інакше.
Чому?
Вибач. Я мушу йти.

Мені шкода, що я так відреагувала. Ти мав право запитувати про СН.

Ти мені теж вибач. Я не повинен був так сильно тиснути.

А що ти ще хотів запитати?

Чи давно у тебе СН?

Діагноз мені поставили у 12, але все почалося набагато раніше, ще коли я пішла до школи, а може, ще раніше. Я завжди була сором'язлива. Дідусь навчав мене пташиного співу, щоб я могла «говорити» до птахів.

І на що воно схоже?

На той сон, коли ти в халепі, хочеш закричати, а звуку нема.

Фігово. А тобі допомагають спеціалісти?

Я зустрічалася з чудовою психологинею, зараз вона поїхала за океан, але я зустрічалася з нею протягом кількох років. Тепер я відвідную групу підтримки, вона не лише для людей із СН, але теж хороша.

Чи можу я якось допомогти?

Уже допомагаєш.

— Як його звать?

— Кого? — сказала я в телефон.

— Юнака, через якого твій голос звучить ось так.

Я зашарілася, хоча була в кімнаті сама, і переклала телефон до іншого вуха. Я була впевнена, що мама не розповіла бабусі про Веста. Я ще не встигла поговорити про нього з батьками, хоча вони бачили поцілунок на веранді, але не думала, що вони їй щось розповіли. Насправді я була ще не готова щось розповідати їм чи комусь узагалі. Частково тому, що батьки почнуть робити з мухи слона, а частково тому, що мене постійно гризла думка: як довго це триватиме?

Ми не побачилися з бабусею на Великдень. Зазвичай вона приїздить до нас, але у неї відкривалася нова виставка в її галереї в Мельбурні, тож вона не могла її залишити. Та попри безліч своїх талантів думки читати вона не могла. Тож я напрямки запитала, як вона дізналася.

— Тобі сімнадцять, і ти маєш надміру щасливий голос. Хто ще, як не хлопець?

Після деякої паузи я промовила:

— Його звать Вест, але не кажи нічого мамі або татові.

— Який він?

— Він насправді милий і чуйний. На свята він поїхав разом із батьками до літнього будинку в затоці Джервіс. Він із тих хлопців,

за якими сумуєш навіть за кілька днів.

— Саме такий тобі потрібен. Це чудова новина, Пайпер. Твої батьки дуже хвилюються за тебе, але я спокійна. Я завжди знала, що з тобою буде все гаразд.

— Дякую, бабусю.

— Мама вдома?

— Ні, вона повезла Іві та Тіллі на балет. Я перекажу їй, щоб вона зателефонувала, коли повернеться.

— Дякую, люба.

Попрощавшись із бабусею, я відкрила ноутбук і побачила, що Вест онлайн. Ми писали одне одному щодня.

Я втупилася в екран. Це не те, про що я хотіла розмовляти. Чому б нам не поговорити про кіно, як учора, чи про те, як убити зомбі, як у понеділок?

Я міцно заплющила очі, ніби через це його запитання може зникнути. Навіщо він це робить? На яку відповідь сподівається? Я порахувала до тридцяти й розплющила очі. Я маю щось відповісти.

Я закриваю ноутбук із більшою силою, ніж потрібно. Я не до кінця зрозуміла Веста. Найгірше те, що я вважала, ніби ми все владнали. Він подужав незручний обід. Познайомився з моїми батьками. Ми багато спілкувалися в інтернеті. Ясна річ, що я помилилася. Увесь цей час він просто чекав, коли я заговорю.

Моя кімната раптом стала замалою та захаращеною. Я взула кросівки. Удома лише Джексон, і він у своїй кімнаті грає в Minecraft. Я не обтяжую себе повідомленням йому, що йду гуляти. Однаково я повернуся, перш ніж мама й тато опиняться вдома.

Я вийшла назовні й поквапилася знайомою стежкою. Усе було мокро від нещодавнього дощу. І це посилювало пахощі бушу. Повітря здавалося тягучим, наче воно будь-якої миті може стиснутися, як і я. І це тривало доти, доки я не пройшла крізь чагарник і не подряпала передпліччя об терен — це змусило мене зупинитися й кілька разів глибоко вдихнути. Коли я рушила далі, мені зробилося спокійніше.

Я звернула увагу на маленькі жовті дзвоники, що розповзалися землею та сріблястою шкірою ящірки. Я все йшла стежкою, поки не забула про Веста і свою довбану СН і не втратила відчуття часу.

Коли я зайшла на кухню, мама сиділа за столом, схиливши голову на руки.

— Що сталося? — запитала я, поклавши руку їй на плече.

Вона звела очі. Її обличчя почервоніло й набрякло — здається, вона плакала. Мама провела руками по волоссю й зітхнула.

— Усе гаразд.

Я сіла поруч із нею.

— Що трапилося?

— Це через Іві. Її викладачка балету поговорила зі мною, коли я забирала сьогодні Іві. Виявляється, останні кілька тижнів Іві на балеті не говорить.

— Що? Чому?

— Коли я запитала про це дорогою додому, вона сказала, що хоче бути схожою на старшу сестру.

Я похитала головою.

— Це божевілля.

Цього просто не може бути. Це моє прокляття, а не її.

— Вона обожнює тебе, Пайпер. Ти вродлива, розумна і тепер ти приводиш додому гарних хлопців.

— А як у школі? У школі вона розмовляє?

— Ну, її вчителька ще нічого не казала, але я швиденько їх забрала та поїхала, тож, можливо, вона не змогла спіймати мене.

— Я поговорю з Іві.

— Дякую, любя. Тебе вона послухає.

Я взяла свій ноут і караоке-версію «Холодного серця» і пішла до кімнати Іві. Я відчинила двері й зазирнула.

— Хочеш побудувати сніговика? — запитала я, піднявши DVD.

Іві звела на мене очі, її обличчя було мокре від сліз. Вона схлипнула й кивнула. Я підійшла та сіла, тримаючи ноутбук і диск. Ми обидві мовчали, поки не почався мультфільм. Ми звалили подушки у велику купу біля ліжка і вмостилися на них. І ось нарешті та частина, на яку я чекала. Іві завжди благала мене заспівати пісню разом із нею,

але я завжди відмовлялася. У цьому було щось надто тривожне. «Відпусти». Я не розуміла, бо це звучало так легко, ніби ти дійсно можеш ось так легко все відпустити. Але зараз ішлося про Іві, а не про мене. Я приєдналася до пісні, читаючи слова з екрану. Іві теж співала. Наш спів перетворився на дует, і в нас чудово виходило. Імовірно, нас було чути внизу. Коли слова вилітали з мого рота, вони набували іншого значення. Я вважала, що пісня про свободу, але насправді вона про ізоляцію.

Коли пісня закінчилася, ми завалилися на ліжку, ледь дихаючи. Я поставила мультфільм на паузу й перекинулася на бік обличчям до Іві.

— Коли ти не говориш на балеті, тобі важко чи легко?

— Важко.

— Ти стримуєш слова чи вони самі відмовляються виходити?

— Стримую.

— Отже, що потрібно зробити?

Іві захихикала.

— Відпустити їх?

Я підбадьорливо кивнула, почуваячись найдурнішою людиною на землі.

Іві схилила голову, немов маленька пташка.

— А чому б тобі не відпустити їх?

Я глянула вниз на ковдру з Ельзою та Анною, розстелену на ліжку.

— Я хочу, але мені складно.

— Можливо, ти не дуже стараєшся.

— Я ось що тобі скажу. Якщо ти розмовлятимеш на балеті й у школі — насправді, я хочу, щоб ти скочила в халепу, розмовляючи надто багато, — я старатимусь дуже сильно.

— Гарзд, — промовила Іві.

Я міцно обійняла її, й ми додивилися решту фільму. Принаймні я вдавала, що дивлюся, а сама постійно думала про Веста та свою реакцію на його запитання.

Коли фільм закінчився, я ще раз запитала Іві:

— То що ти робитимеш?

— Відпущу!

Я поцілувала її в чоло й забрала ноутбук до своєї кімнати, щоб усе владнати з Вестом. Я не могла повірити в те, якою дурною егоїсткою

була. Моя СН — проблема не лише моя, а всієї моєї родини, а тепер
іще й Вестова.

22. Мрія

Агов, незнайомцю.

Привіт, Пі. Вибач, що мало бачилися цього тижня.

Та нічого. Я отримала дивакувате завдання з географії. А ти таке вже отримав?

Ще вчора. Мені дісталася сіднейська червона смола. А тобі?

Теж. Присягаюся, що вони роздали всім однакові дерева. Мабуть, у Мельбурні безліч дерев червоної смоли.

Ти колись бувала в Мельбурні?

Ага, кілька разів. Бабуся живе у Мельбурні.

Після іспитів ми з тобою мусимо вирушити в автомобільну подорож. Зможемо особисто знайти ті дерева.

Пайпер?

Вибач. Просто замислилася.

І? Подорож? Мельбурн?

Так. Нумо зробимо це. Тільки музику обиратиму я.

Гаразд. Але нічого з того, що було після 90-х.

Згодна.

І ти розповіси мені про те, що сталося з твоєю подругою.

Якою?

Колишньою найкращою подругою.

Навіщо?

Не знаю. Бо я хочу знати про тебе все. Бо це може допомогти тобі заговорити про це.

Якщо не хочеш, нічого страшного.

Ні, я розповім... Я та Кессі дружили з восьмого класу. Їй подобався популярний хлопець з нашого класу Ліам. Ну, тобто насправді подобався. Хоча, я переконана, що він навіть не здогадувався про наше існування. А потім була та вечірка. Я дуже не хотіла туди йти, але Кессі наполягла. Ми напилися, як хлющі, а коли Кессі пішла по нові напої, до мене підійшов Ліам і поцілував мене. Потім ми якось опинилися у спальні. Ми лише цілувалися, аж тут зайшла Кессі й побачила. А потім усе відбувалося дуже швидко. Кессі кричала, Ліам намагався її заспокоїти. Я гадаю, я лише сиділа, плакала та тремтіла. Потім Кессі пішла, Ліам зник. Мені довелося телефонувати татові, щоб він мене забрав. Відтоді Кессі зі мною не спілкується, окрім кількох лютих повідомлень. Останнє, що вона мені сказала, що не хоче зі мною розмовляти.

Через це ти змінила школу?

Так. Я мусила це зробити. Я її зрадила. Це найменше, що я могла зробити. Тепер ти, мабуть, гадаєш, що я найгірша людина на світі.

Ні. Алкоголь — зло. Отже, тоді Кессі не зустрічалася з тим хлопцем?

Тоді ні. А зараз — так. Мені брат розповів. Він досі навчається у школі Спрінгвуд. Найгірше те, що Ліам у якомусь сенсі використав мене. Він заклався з друзями.

Цей Ліам не такий уже й крутий. Кессі дурна, якщо зустрічається з ним.

Вона не повірила мені, коли я їй про нього розповіла.

Щось вона не скидається на найкращу подружку.

Гадаю, що ми обидві такі.

Ти маєш припинити картатися. Ти помилилася й вибачилася. Гадаю, ти вже достатньо страждала. Час рухатися далі. І може, більше не треба напиватися так на наступній вечірці.

Мабуть, ти маєш рацію. А ти не думав про кар'єру консультанта чи психолога?

Та ні. Я ж маю стати адвокатом.

Я не уявляю тебе в ролі адвоката.

Я себе теж.

Тоді навіщо ти це робитимеш?

Бо цього вимагають батьки.

А чого хочеш ти?

Це дещо дурне.

Скажи мені. Я ж розповіла тобі про Кессі.

Я хочу стати шеф-кухарем і одного дня відкрити власний ресторан.

А як ти назвеш той ресторан?

«У Зілли», на честь своєї бабусі. Я вже бачу його: дерев'яні столи, залізні стільці з подушками, зі стелі звисають лампи. Гадаю, це називається «сільський стиль».

А що буде в меню?

Хороша свіжа їжа, яка демонструватиме якість того, що виробляють в Австралії. Нещодавно я дивився документальний фільм про фермерів Нового Південного Уельсу. На півдні є сирна ферма, де виробляють хедер, копчений на евкалиптовому листі. Звучить дивно, але, здається, це дивовижно смачно. А ще перцівка, яку називають «язик диявола», її виробляє винокурня у Тредбо. Може, буде гарною заправкою для салатів. А ти знала, що у Саттоні є трюфельна ферма? Я ніколи не куштував трюфелі, але вмираю, як хочеться. Дивовижна їжа.

Хотіла б я одного дня попоїсти у твоєму ресторані. Слухай, коли ми вирушимо в ту автомобільну подорож до Мельбурна, ми можемо відвідати ці ферми. Вони мають розташовуватися вздовж траси.

Ти не жартуєш? Це було б чудово.

А ти? Що ти робитимеш після школи?

Подорожуватиму автомобілем.

Після. Ти вступатимеш до універу?

Гадаю, я б хотіла вивчати журналістику, але не впевнена, чи універ мені підходить.

Але ж ти дуже розумна.

Ти добре спиш останнім часом?

Від тієї ночі в печері зі світляками я сплю набагато краще.

Я трохи стомилася.

Я тебе відпускаю. Gute Nacht Kuse. P.S. Я знайшов переклад у гуглі, тож не певен, чи це правильно.

Правильно. Gute Nacht Kuse.

Привіт,

раніше я ніколи не писала листів дереву, але існує багато речей, яких я ще не робила. Мене звуть Пайпер Родс. Якби я була деревом, то була б бонсаєм. Він на вигляд майже як звичайне дерево, але не є ним. Як і я.

Пригадую, як у дитинстві я бувала в домі подруги, її батько вирощував бонсай. Спочатку я не могла повірити в те, що він живий. Я вважала, що її тато чарівник, який може зменшувати речі, і що він може зменшити мене також. У нього ще була сива борода. А пізніше я дізналася, що воно таке, ті бонсаї. Що вони рукотворні, їх формують і вирощують. І це змусило мене замислитися над тим, як багато з того, ким я є, було вирощено та сформовано.

Найперше, про що всі запитують: що зі мною сталося? Відповідь — нічого. Я маю звичайне щасливе й безпечне життя. Але мені цікаво, чи була б я такою, якби жила в Японії? Туреччині? Якби зростала на вулиці, не маючи батьків? Якби я народилася в розпал війни? Можливо, найменша обставина, мить, яка пролітає повз, формує нас. Чи була б я тією самою завтра, якби сьогодні я заговорила? Чи подобалася би йому більше? Чи менше?

Я забагато думаю.

Є один хлопець, із яким я зустрічаюся. Ми плануємо відвідати тебе після випускного. Яким буде Мельбурн тієї миті?

До зустрічі

П. Р.

Пан Лайонс, мій учитель географії, був живим нагадуванням того, що ми всі трохи божевільні. Він вигадав нове завдання: щоб ми всі надіслали електронні листи деревам. І, мабуть, вони нам дадуть відповіді. Саме так пан Лайонс почав перший урок після свят. Він пройшовся класом і роздав папірці з адресами електронних пошт.

— Кожен із вас отримає номер id, який відповідатиме одному з 77 000 дерев у Мельбурні.

На парту переді мною лягла смуга паперу. Я прочитала, що на ньому написано. Ідентифікаційний номер мого дерева: 1041161. Це якась сіднейська червона смола. Я й гадки не маю, яке це дерево на вигляд. Я навіть не можу сказати, мале воно чи велике. Останнє, що було написано на папері, — це електронна адреса.

Я подивилася на пана Лайонса. Він же жартує?

— Протягом наступних двадцяти років половина дерев у Мельбурні помре. План озеленіння міста полягає в намаганні поєднати людей з деревами для посилення усвідомлення важливості природи в міському природному середовищі. Ваше завдання — написати електронного листа вашому дереву. Електронні листи можуть бути про що завгодно. Я не читатиму ані їх, ані відповіді. Оцінюванню в журналі підлягатиме ваш лист до дерева з відгуком на шостому тижні наступного семестру. Ви маєте досить багато часу для цього завдання, тому чекаю на щонайменше десять електронних листів до вашого дерева.

— Ви будете відповідати на електронні листи, сер? — запитала Аліса.

— Хіба ти його не чула? — озвався хлопець із дредами. — Великий евкаліпт сидітиме в кафе й відповідатиме на листи.

Пан Лайонс кашлянув.

— На листи відповідатимуть працівники міської ради Мельбурна, як я розумію. Але думайте про це інакше. Уявіть, що ви розмовляєте з деревом. Деяким із цих дерев більше ста років. Що б ви хотіли запитати у них? Що б ви хотіли сказати їм?

Кілька людей загиготіли.

— Я хотів би запитати, скільки разів на них дзюрили.

Цей коментар спричинив істерику в задніх рядах. Пан Лайонс продовжив так, ніби коментаря про публічне сечовипускання не було.

— Виразіть себе. Напишіть те, що спаде вам на думку.

Я скептично подивилася на електронну адресу. Який сенс цього завдання? Що мені написати? Мені вистачило мого щоденника. Чому не можна було просто задати есе про відповідальне лісове господарство чи щось таке? Я слухала розмови, які велися навколо мене, і мені здалося, що я єдина так заморочилася із цим завданням. Усі вважали, що це буде геть легко. Пан Лайонс перервав усі зауваження.

— Не думайте, що це завдання легке, немов прогулянка в парку, — сказав він, намагаючись привернути увагу учнів. — Із відповідей я зрозумію, чи були ви сумлінні.

А потім пролунав дзвоник, і за три секунди всі посхоплювалися з місць, залишивши пана Лайонса стояти перед дошкою з виглядом людини, яку збив товарний потяг. Він був такий натхненний

і пристрасний, коли розповідав про завдання. Я залишилася у класі сама. Я підвелася, підняла папірець і усміхнулася панові Лайонсу. Він усміхнувся у відповідь.

Того дня, як і решту цього тижня, я рідко бачила Веста у школі. У нього були то збори, то тренування. По обіді я зайшла у фейсбук і надіслала йому повідомлення.

Я перечитувала повідомлення Веста знову і знову, поки слова не перетворилися на суцільну смугу літер, які блимали, немов сяйво фей. До Веста не існувало жодного майбутнього після іспитів. Майбутнє здавалося мені темною хмарою за горизонтом. Я досі не знала, що мені робити після випуску, але знала, що хочу вирушити до Мельбурна разом із Вестом.

Пальці застигли над клавіатурою. Я намагалася пригадати, що саме я розповідала Вестові про Кессі. Це було тієї ночі, коли ми дивилися на світляків і я була засмучена запискою та зустріччю із Кессі. Я не могла повірити в те, що Вест це за- пам'ятав.

Я кусала губу, поки не поранилася. Може, мені варто розповісти Вестові про те, що сталося. Якщо я цього не зроблю, він може вирішити, що я йому не довіряю. Ми досі мали вирішити всі наші негаразди зі спілкуванням. Але якщо я розповім йому, він може змінити свою думку про мене.

Я глибоко вдихнула.

Я не розповідала Вестові про парі, яке Ліам уклав зі своїми друзями. Це було надто боляче та принизливо. Було парі чи ні, Кессі досі сердиться на мене. Я могла б сказати Ліамові «ні», але не сказала. Коли це сталося, я про Кессі не думала. Я мала бути кращою подругою. Можливо, тоді я б не опинилася в тій ситуації. І мені було зле від думки, як далеко б усе зайшло з Ліамом, якби Кессі не зайшла.

Я ж не хотіла розповідати Вестові про парі.

Я усміхнулася, уявляючи, як ми з Вестом подорожуємо від ферми до ферми, вже товсті від того сиру.

Я почала набирати повідомлення, але видалила його. Було запізно відкривати цю банку з хробаками. Я подивилася на час на екрані. Майже північ.

Перед тим як вимкнути ноутбук, я дістала з рюкзака підручник із географії та знайшла адресу дерева. Як починати лист до дерева? Люба червона смола? Люба 1041161? Я вирішила все спростити.

23. Вигадки

Гаразд. Як назвати чоловіка, який прасує своє спідне.
Дивак?
Ну ж бо.

Bügelmaschine. Практично — прасувальник спіднього.

Чудове слово. Я тепер так зватиму Марка. Bügelmaschine.
Він прасує своє спідне?
Ні, сумніваюся, але однаково дуже весело.
Далі. Малий хлопець, який шукає лайливі слова у словнику.

Щось на кшталт Schutzigwortsuche.
Ха-ха. Мені подобається. Ще. Як назвати хлопця, який хоче запросити свою дівчину на справжнє побачення.
Я.
Так? Ти підеш на справжнє побачення зі мною?
Я.
Я заїду по тебе в суботу о п'ятій.
А куди ми підемо?
Сюрприз.
Я не люблю сюрпризів. Просто скажи.
Підказка: ми не прасуватимемо спідне. І тобі потрібно взяти із собою фотокамеру.
Це жахлива підказка. І я не братиму свою камеру невідомо куди.
На добраніч, Пі.
Куди ми підемо, Весте?

Побачення? Я так і знала, що він втріскався в тебе аж по самі вуха. Джесіка помре від заздрощів, коли дізнається.

Жартую, з нею буде все гаразд.
Мене турбують Індіана й решта Обраних.
Обраних?
Забудь.
До біса Індіану. Ти знаєш, куди ви підете?
Гадки не маю.
Варіанти: кіно, вечерея, картинг, споглядання зір, ритуальні танці?
Ритуальні танці? Тож на які побачення ти ходила?!
Власне, на жодне. Батьки ще не дозволяють мені ходити на побачення.
Вибач. Ти мені дещо нагадала. Я ще не розповідала батькам про себе та Веста. Не знаю, як вони відреагують. Їм подобається Вест, але вони гадають, що ми лише друзі.
Запитай у них поради. Батькам таке подобається. Повертаємося до одягу... Джинси завжди доречні. Можеш одягнути будь-які, але потрібно дібрати правильний верх... Мабуть, буде легше, якщо ти надішлеш мені фото того, що маєш.
Гаразд. Хвилинку.

Я не Індіана.

Тож ти зі мною зустрічаєшся, лише щоб подратувати батьків? Ти знав, що вони там будуть сьогодні ввечері?

Ще почалося з повідомлення у фейсбуці про домашку з німецької, а закінчилося грою, коли Вест писав божевільну ідею, а я мала вигадати для цього німецьке слово. Німецька відома своїми наддовгими складними словами. Німці беруть уже відомі слова та поєднують їх так, щоб описати функцію. Ось, наприклад, *Straubsauger*, що означає пилосос. Пил + смоктати = смоктун пилу. Ось як я це пояснила Вестові. І таким чином ми почали вигадувати власні слова німецькою.

Я трохи подумала.

Я й гадки не мала, чи зможе німець прочитати моє слово і второпати, що воно означає, але мені було байдуже.

Оце складніше. Найкраще, що я вигадала, це скласти «лайливі слова» та «шукати».

Вест не відповів, а потім я побачила, що він офлайн. Я одразу ж почала міркувати, що мені вдягнути в суботу. Написала Танві, попросивши про допомогу. Вона миттєво відповіла.

А я навіть не подумала, як це побачення «викриє» нас із Вестом.

Наступного дня я зупинилася на парі вицвілих джинсів, але не могла вибрати між темно-синьою кофтиною в білі смужки та вільним чорним топом з мереживними вирізами. Танві віддала перевагу чорному топу, тож я одягла його, але за десять хвилин передумала й обрала кофтину. І майже одразу передумала. Я вирішила запитати у мами.

Я зайшла до кабінету й підняла обидві кофтини.

— Яку мені одягти?

Мама відвернулася від комп'ютера й вивчила вибір із серйозним виразом обличчя.

— Смуги, — сказала вона.

— Отже, смуги. Дякую.

Я вже хотіла піти, коли мама зупинила мене.

— Пайпер, я б хотіла поговорити з тобою про Веста.

Я зітхнула.

— Уранці ти сказала, що я можу піти на побачення.

— Я знаю, що Вест — чудовий юнак, — почала вона. — Але я хочу, щоб ти була обережною. Я не хочу, щоб тобі завдали болю.

Розмовляючи зі мною, вона зчепила пальці.

Я відвела очі й замислилася, чи казала б вона таке, якби у мене не було СН.

— Я завжди обережна, обережна зі словами, обережна з людьми. Вест — саме той, хто мені потрібен. Він показує мені, яким може бути життя, якщо не бути обережною, і мені подобається таке життя набагато більше. Я знаю, що можу наразитися на розбите серце, але я зможу далі жити із цим. Я не хочу жити, повсякчас розмірковуючи про те, а що ж могло статися, якби я хоч раз припинила бути обережною.

Мама підвелася й поцілувала мене в чоло.

— Гарзд, я довіряю тобі. Але не думай, що це означає, що ти не отримаєш комендантську годину. Я волію, щоб ти повернулася о 10 годині.

Я підняла брови, але сумніваюся, що мама це помітила. У вихідні навіть Тіллі лягає пізніше десятої. Цікаво, це мама не довіряє Вестові чи моя комендантська година спричинена тим, що багато місяців тому я повернулася з вечірки геть п'яна. Хай там як, але я не випробувувала долі.

Щодо зачіски, я була майже так само нерішуча, як і щодо одягу. До ванної кілька разів заходила Іві, вона дала декілька геть марних порад, як-от: коса збоку, як у Ельзи, чи ірокез. Незадовго до п'ятої пролунав дверний дзвоник, і мені довелося залишити волосся, як є.

Спускаючись, я прихопила парку на випадок, якщо побачення відбуватиметься просто неба. Ночі були холодні, немов у середині зими, хоча надворі була лише середина червня. Здавалося, сильний холод дійшов до Блакитних гір раніше, ніж до інших місць. Коли я дісталася до вхідних дверей, мама вже була там і розмовляла з Вестом.

— Привіт, — сказав він, побачивши мене. — Ти сьогодні дуже гарна.

Я всміхнулася та знизала плечима.

— Ти взяла камеру? — запитав він.

Я кивнула, піднявши її, щоб він побачив.

— Ви двоє, повеселіться. Додому о десятій, добре? — сказала мама.

— Звісно, пані Родс, — відповів Вест.

Він узяв мене за руку й повів униз стежкою до своєї машини.

— Називайте мене Шеллі, — вигукнула мама нам услід.

— Гарзд, пані Родс, — відповів Вест, помахавши рукою.

Він досі сміявся, коли зупинився на узбіччі й відчинив для мене пасажирські дверцята.

Моє серце стислося. Я мала бути гордою сучасною жінкою, яка сама відчиняє собі дверцята, але цей жест уперше дав мені змогу відчувати, що я жінка. Не та дівчина, яку Ліам мав намір використати, або та, яку ненавидить колишня подруга.

Вест скерував машину по шосе до Катумби, а я все намагалася дізнатися, де відбуватиметься наше побачення. Може, ми прямуємо

до кінотеатру або на вечерю до ресторану. Обидва варіанти звучали приємно, але не тягнули на сюрприз. За кілька хвилин Вест звернув із шосе та проїхав ще трохи, поки йому не довелося загальмувати через безліч машин, які стояли на узбіччі дороги. І тут я побачила причину. Унизу дорогою, встановлений на відкритій ділянці посеред загону, був цирковий намет, він виблискував різнокольоровими вогниками. На тлі сутінків він мав магічний вигляд, певно, навіть більш магічний, ніж уночі. Я відчула порив дитячого захоплення. Цирки приїжджають до Блакитних гір нечасто. Насправді я не пам'ятаю жодного разу, щоб до нас приїздив цирк. Єдиний раз я була в цирку кілька років тому в Пенріті з Кессі.

— Це дурна ідея? — запитав Вест, коли ми вийшли з машини.

Я похитала головою й усміхнулася.

Вест не повірив. Я піднесла камеру та сфотографувала його обличчя.

— Агов, — вигукнув він, розпливаючись в усмішці. — Тепер я маю сфотографувати тебе.

Я покусала губу, вдаючи, наче міркую, і похитала головою. Вест підійшов до пасажирської сторони, взяв мене обома руками за талію й поцілував. Довкола були люди, й вони могли побачити, але я була не проти.

— Хочеш подивитися на «Найвеличніший цирк у світі»? Так вони пишуть у квитках.

Він покопирсався в кишенях, щоб переконатися, що вони в нього є.

Коли ми підійшли до намету, навколо юрмилися люди різного віку. Із розташованих біля квиткового кіоску динаміків вибухнула карнавальна музика. Я вдихнула запах попкорну.

— До початку вистави ще пів години. Що хочеш? — запитав Вест. — Ми могли б покататися на якихось атракціонах, або щось попоїсти, чи просто погуляти.

Я подивилася на Веста. Як я можу відповісти на це запитання так, щоб не терти живіт, немов дворічна дитина, чи не вдавати, що я їм?

— Атракціони?

Я похитала головою.

— Їжа?

Я кивнула.

Вест усміхнувся так, ніби він склав пазл. А мене не залишала думка: як швидко йому все це набридне? Як швидко це все набридне мені?

Ми походили навколо намету, тримаючись за руки.

Я зупинилася поруч із старим російським фургоном, у якому продавали чипси-на-паличці, що, власне, було картоплею, нарізаною однією довгою спіраллю та смаженою на паличці.

— Хочеш? — запитав Вест.

Я кивнула. Хто відмовиться від картоплі, смаженій у фритюрі?

Коли він дістав свій гаманець, я похитала головою та простягнула йому двадцятидоларову банкноту. Вест глянув на мене, і я відповіла йому поглядом. Він заплатив за квитки, і я була впевнена, що вони коштували набагато дорожче.

Ми сіли за пластиковий стіл поруч, тримаючи найбільші в світі картопляні спіралі. Я не стала одразу ж кусати свою, бо вона ще парувала. А ось Вест зробив це й миттєво скрикнув.

— Гаряче, гаряче, гаряче, — пихкав він із розтуленим ротом.

Вираз його обличчя був безцінний. Я опустила свою паличку на серветку, підняла камеру та сфотографувала його. Він подмухав на картоплю, щоб остудити її. І я зробила ще одну фотографію. Повернувшись на своєму стільці, я озирнулася, раптом захопившись можливостями для фотографії. Я збільшила масштаб тріснутого обличчя пластмасового клоуна, який гойдався із широко роззявленим ротом в одній із тих ігор, де потрібно влучити кулькою в його рот. Я захопила в кадр спину літніх чоловіка та жінки, які відходили, тримаючись за руки. Я навела камеру на маленьке чортове колесо — силует проти потемнілого неба. Я втратила рахунок кількості зроблених фотографій.

— Вистава розпочнеться за десять хвилин, — пролунало з динаміка поблизу. — Просимо глядачів пройти до входу в намет.

— Готова? — запитав Вест.

Я кивнула та схопила свою картоплю, кусаючи її нашвидку. Вона справді була смачна: хрустка, приправлена лимоном і перцем. Тепер жодна картопля не зрівняється з нею. І жодне побачення тепер ніколи не зрівняється із цим.

Ми вишикувалися біля входу й почекали, поки наші квитки перевірить привітний клоун. Усередині намет виявився набагато

більший, ніж здавався ззовні. Він був яскраво освітлений, завдяки чому смугастий дах ожив. Ледь відчувався запах сіна. Ми зайняли місце у другому ряду стільців.

— Можна глянути? — запитав Вест, потягнувшись до камери, яка висіла на моїй шиї.

Я віддала йому камеру, й він почав уважно роздивлятися її.

— Тож потрібна плівка, і ти проявляєш її у своїй темній кімнаті?

Я кивнула.

— Я ніколи не бачив такої камери. Вона класна.

Він перевертав її та вивчав. Я звернула увагу на людей, які збиралися в наметі. Я й далі роздивлялася, коли почула, як клацнув затвор. Вест навів камеру на мене. А потім опустив її.

— А ти це мені проявиш?

З удаваним гнівом я відібрала в нього камеру й поклала її собі під сидіння, щоб він більше не міг сфотографувати мене.

Цієї миті світло згасло, і почалася вистава. Вона була саме такою, якою має бути в цирку: дивовижною, захопливою та смішною. В антракті ми купили цукрову вату, і коли Вест поцілував мене, було солодко.

Останній акт вистави — мій улюблений. Двоє клоунів вийшли з надутою кулею, яка була більше двох метрів у діаметрі, та жбурнули її в аудиторію, разом із десятком менших кульок. Усі піднімали руки, і коли кульки пролітали повз, штовхали їх у різноманітних напрямках. Найбільша була напрочуд важка, і штовхати її довелося нам удвох.

Я давно так не веселилася.

Після кількох вибухів аплодисментів знову спалахнуло світло, і люди почали виходити.

— Ти бачила, як той хлопець жонгулював тими бензопилами? — запитав Вест, коли ми виходили.

Я приголомшено похитала головою.

— Весте?

Ми обернулися й побачили одразу біля намету батьків Веста.

— Привіт, — промовив Вест. Він узяв мене за руку й підвів до них: — Що ви двоє тут робите? Це не ваше середовище.

Це було цілком зрозуміло з того, як вони вдягнулися. Вони мали такий вигляд, ніби прийшли в театр, а не в цирк.

— Квитки нам подарував клієнт, — відповіла його мама. — Пляшки вина було б достатньо, але ні, ми отримали квитки в цирк. Це важливий клієнт, тому ми подумали, що нам краще сходити. Мені здається, чи тут справді тхне цвіллю? — вона збрижила ніс.

— Я не помітив, — сказав Вест.

— Хто твоя подруга? — запитав батько, дивлячись на мене.

Вест стиснув мою руку.

— Це моя дівчина, Пайпер.

Батько повільно кивнув.

— Звідки ти, Пайпер?

Я опустила очі, чекаючи, коли Вест відповість за мене.

— У Пайпер селективна німота, тож вона не відповість на ваші запитання.

Я на таку відповідь не сподівалася. З виразів на обличчях його батьків було зрозуміло, що вони теж.

— Днями ми бачили Індіану, — сказала його мама. — Вона така мила дівчина. Вона сказала, що подає заяву раннього вступу до Програми глобального лідерства в університеті Маккуорі. Це подвійний ступінь з права.

— Це для неї чудово.

— Я не можу повірити, як вона виросла. Пам'ятаєш, коли ви були малі, то купалися у ванній разом? Гадаю, що у нас є десь ця фотографія.

Я подивилася на маму Веста. Хіба вона не розуміє, що я не глуха? Мова та слух — це дві цілком різні речі.

— Ми мусимо йти, — промовив Вест, посилюючи хватку моєї долоні. — Мені потрібно відвести Пайпер, мою дівчину, додому.

Він навіть не почекав, поки його батьки попрощаються.

Якщо це було можливо, дорогою додому я була ще тихіша, ніж зазвичай. Вест це помітив. Зупинивши машину навпроти мого дому,

він розвернувся до мене із стурбованим виразом на обличчі.

— Що сталося? — запитав він.

Я похитала головою.

— Це через батьків? Вони так поведуться з усіма. Ти тут ні до чого.

Я дістала блокнот із рюкзака й написала:

Вест прочитав.

— Я знаю. У тому й річ.

Тож я мала рацію. Але однаково хотіла, щоб він сказав, що я помиляюся.

Вест не дивився на написане. Він відштовхнув блокнот.

— Більше жодної писанини. Просто говори до мене, Пайпер!

Я подивилася на Веста й похитала головою не в сенсі «Я не можу», а в сенсі «Я не можу тобі вірити». Я вийшла з машини та хлопнула дверцятами.

24. Надія

Мені подобається твій сміх.

Ти розумна.

Ти бачиш речі, яких інші не бачать.

Ти корчиш милі писочки. (Закладаюся, саме зараз ти робиш милий писочок.)

Поряд із тобою я можу бути самим собою.

Буду пізно. Замов собі піцу. Мама х

— Ти маєш дещо побачити, — сказала Танві, коли я йшла з математики.

Увесь ранок у неї були уроки, тож я не розуміла, що вона тут робить.

— Ну ж бо, — сказала вона, схопивши мене за руку.

Танві потягла мене сходами та через будівлю. Я не знала, куди ми йдемо, поки не побачила свою шафку. Я одразу помітила її, щойно ми завернули в коридор, оскільки та була обклеєна різнокольоровими папірцями-наліпками. Мій розум негайно метнувся до того разу, коли на моїй шафці з'явився такий папірець.

— Я не йняла віри очам, коли побачила, — сказала Танві. — Як би мені хотілося, щоб це була моя шафка.

Ці слова та вираз її обличчя полегшили мій стан. Ми зупинилися навпроти моєї шафки, і я впізнала почерк Веста. Я відірвала папірець і прочитала.

Я відривала папірці один за одним.

Коли всі папірці опинилися в моїй руці, я розвернулася до Танві.

Вона всміхнулася.

— Ну, не стій. Іди та знайди його.

Я поквапилася до шафки Веста, сподіваючись, що він там. Його не було, але я вирішила зачекати. Наприкінці перерви він мав забрати книги для третього уроку.

Я намагалася пригадати суботній вечір, чи забрала я із собою блокнот. Здається, ні. Це означало, що Вест, мабуть, знайшов його та прочитав мої останні слова, якими я звинуватила його в тому, що він пішов на побачення зі мною лише для того, щоб подратувати своїх батьків. Це пояснювало, чому він написав мені такі записки. Я почувалася такою дурною. Може, мені варто зробити відповідний жест? Я відкрила пенал, щоб подивитися, чи є в мене клейкі папірці.

— Вибач.

Переді мною стояв Вест.

— Мені дуже шкода, Пі, — промовив він. — Існує безліч причин, чому я хочу бути з тобою, і жодна з них не має нічого спільного з моїми батьками.

Я дістала з кишені папірці та всміхнулася.

«Я знаю». Я хотіла б сказати, що мені теж шкода. Я зіпсувала наше побачення.

Вест ніколи не зустрічатиметься з кимось, щоб подратувати батьків. Я б мала це знати. І не повинна була так реагувати.

Вест ступив крок назустріч. Мені здалося, що він хотів узяти мене за талію, але не зробив цього.

— Тож між нами все гаразд?

Я кивнула.

— Сьогодні займаємося у тебе вдома?

Я кивнула.

Останні кілька тижнів заняття відбувалися в моєму домі, оскільки Тіллі взяла на себе велику частину справи. Його німецька справді вдосконалювалася, але пробні іспити HSC були вже близько, тож ми мали займатися ще більше.

— Чудово. Я зустріну тебе на стоянці після школи.

І він поцілував мене просто там, у коридорі.

Я озирнулася, чи бачив хтось, але коридор був майже порожній. Можливо, саме час припинити хвилюватися про те, що думають інші люди. Я була переконана, що вони всі дивуватимуться, чому Вест зі мною, коли міг бути з Індіаною, але нехай собі дивуються. Нехай говорять що завгодно.

Коли я по обіді прийшла на стоянку, Вест стояв, притулившись до свого автомобіля, та щось дивився в телефоні.

Я підкралася до нього та цьомкнула в щоку.

— Радий тебе бачити, — сказав він, сміючись. — Чи можемо ми хутенько заскочити до мене додому? Я маю взяти свій ноутбук. Я робив завдання з німецької вчора ввечері та залишив його вдома.

Він прочитав вираз мого обличчя, тому додав:

— Не хвилюйся, моїх батьків там не буде.

Я полегшено кивнула. Я ніколи не бачила дому Веста й навіть не знала, у якому передмісті він живе. Він ніколи згадував про свій дім. Виїжджаючи зі школи, Вест почав розповідати, як він думав убити себе на уроці з комерції, щоб припинити ту нудоту. Мені особливо сподобалася ідея № 5: послухати «One Direction»^[14]. Під час таких випадкових безглузких розмов ні про що я найбільше шкодую, що не говорю, .

Вест повернув на Велике західне шосе й попрямував униз з гори. За кілька хвилин він повернув на виїзд до Льюри. Я мала здогадатися. Льюра — найбагатший район у Блакитних горах. Там розташовані ті прекрасні старі двоповерхові будинки, які водночас мають навидовижу сучасний вигляд з електричними воротами й довгим під'їздом.

— Заходь на хвилинку, — сказав Вест, вимикаючи двигун.

Я вийшла з машини й пішла за ним стежкою до парадного входу. Їхня веранда скидалася на нашу, але на ній не було взуття під вхідними дверима. На килимку не було слова «Вітаємо» і взагалі жодних милих написів, він був коричневий із чорними пухирцями. Усередині все було біле або зі світлого дерева.

— Гадаю, що залишив ноутбук на кухні, — сказав Вест.

Кухня була бездоганна, на відміну від кухні в моєму домі, де на столі звалене все: від книжок-розмальовок до зарядних пристроїв.

Я помітила двадцять доларів, припнутих до холодильника.
Поруч записка.

Тепер зрозуміло, чому Вест радо погоджується залишатися вечеряти у нас. Як часто йому доводиться робити вечерю самому? Як часто він тут сам у цьому великому порожньому домі?

— Він, мабуть, у моїй кімнаті, — промовив Вест. — Якщо хочеш, зачекай тут.

Я постояла на кухні близько хвилини, але там було надто тихо й холодно. Я пішла нагору до кімнати Веста. Мені було цікаво подивитися, яка вона, чи були там футбольні плакати на стінах або розкиданий підлогою одяг. Нічого цього не було.

На підлозі чисто, єдині речі на стінах: годинник і календар зі спортивними автомобілями на ньому. Я ступила всередину кімнати й вирушила до книжкової полиці. Перше, що впало в очі, — уся серія Гаррі Поттера. Я пробігла пальцями вздовж корінців і весело всміхнулася Вестові.

— Що? Гаррі Поттер крутий, — відповів Вест, вкладаючи ноутбук у кейс. — Я прочитав їх усі ще в сьомому класі.

Тут іще була серія «Володар перснів». Не думала, що Вест любить читати. Я хотіла запитати про його улюблену книгу, але, здається, наразі не найкращий час, щоб шукати папір і ручку. Натомість я далі роздивлялася речі на книжковій полиці. Моя рука зупинилася на фотографії з «Movie World»^[15], тут Вестові близько п'яти років. Він стоїть між гігантськими канаркою Твіті та Сильвестром. Його щокі такі пухкі, що він схожий на бурундука. Я піднімаю фото й сміюся.

— Слухай, якщо дразнитимешся через дитячі скарби, підеш назад до кухні.

Він сіпнувся, щоб вихопити в мене рамку з фото, але я відсмикнула руку. Він схопив мене за талію, я почала пручатися. І тут я впустила фотографію, й вона впала на дощату підлогу, гучно тріснувши.

Я ахнула та глянула вниз. Скло ще трималося разом, але взялося тріщинами. Я схопила фото, не повіривши в те, що накоїла.

— Та все гаразд, — сказав Вест, він забрав у мене рамку й поклав її на стіл. — Я заміню рамку.

Я відвела очі, найбільше прагнучи вимовити: «Пробач».

— Агов, усе гаразд. Серйозно.

Він поцілував мене в щоку, а потім у губи. Моє тіло розслабилося й попливло, немов теплий віск. Палко цілючись, ми відступили до ліжка. Його вага притисла мене, спричиняючи іскри по всьому тілу. Я охопила ногами його ноги, моя нижня частина тіла вигнулася. Яюсь моє тіло само по собі знало те, чого я не знала. Вест тихо застогнав. Від цього в мені щось спалахнуло. Ми водили руками під одягом одне одного, і я розуміла, до чого все йде. Ще кілька годин тому я й уявити не могла, що це відбудеться тут і зараз.

Але раптом Вест відсахнувся й сів на ліжку. Я підвелася на ліктях і схилила голову. Я щось зробила не так?

— Мабуть, нам не варто цього робити, — промовив Вест, розвернувшись до мене. — Я не маю захисту, і батьки можуть приїхати додому будь-якої миті. Вони іноді повертаються, щоб забрати якісь документи.

Я зітхнула й поклала голову йому на плече. Він мав рацію. Безумовно, він мав рацію, але було таке відчуття, що у мене забрали щось невідоме. Як би я почувалася, якби ми це зробили? Чи шкодувала б я? Секс — це те, про що нам варто поговорити, але неправильно було б це робити через нотатки чи повідомлення у фейсбуці.

— Поїхали до тебе?

Я відповіла тим, що підвелася.

— Може, тобі варто поправити спідницю? — сказав Вест, весело всміхаючись.

Я опустила очі. Спідниця майже повністю перекрутилася. Я зареготала, наче це найкумедніша річ у світі.

Іві стояла біля вхідних дверей із поглядом, який промовляв: «Де ви були?»

Ми сіли за обідній стіл. Я вчила уроки, поки Тіллі допомагала Вестові з німецькою. Вона дуже серйозно поставилася до своєї ролі. Навіть приготувала червону ручку й наліпки. Гадаю, вона знайшла своє покликання. Я слухала, як вона намагається пояснити Вестові порядок слів. Приблизно за годину зайшла мама і сказала Тіллі, що настав час робити домашнє завдання. Тож Тіллі пішла, а ми з Вестом продовжили навчання. Я спіймала Веста на тому, що він спостерігає за мною, усміхаючись. А потім знову.

— Вибач, ти просто така вродлива. Агов, коли я отримаю оті твої фото з цирку? Вони вже готові?

Я похитала головою. Я проявила негативи, але ще не мала часу надрукувати фотографії. Я підняла палець і вибігла до кухні.

Мама розпаковувала продукти. Я зачинила розсувні двері, щоб Вест не почув.

— Вест залишиться на вечерю? — запитала мама.

— А ти не проти?

— Звісно, ні.

— А коли вечеря?

— Десь за годину. Тата не буде вдома до шостої.

— А можна ми з Вестом до цього часу попрацюємо в темній кімнаті?

— Навіщо?

— Щоб надрукувати деякі фотографії, які ми зробили. Це для шкільного випускного альбому. Ми працюємо над обкладинкою разом.

— Ти в комітеті з випускного альбому?

— Так, але це не так уже й важливо.

Проте мамине обличчя промовляло, що це велике діло.

— Це фантастично, Пайпер!

— Тож ми можемо попрацювати в темній кімнаті?

— Ну, оскільки це для школи... Я постукаю у двері, коли вечеря буде готова.

Я повернулася до їдальні й дала Вестові знак іти за мною. Я провела його повз передпокій до темної кімнати. Увімкнула червоне світло й зачинила двері.

— Оце так, — промовив Вест, розглядаючи невеликий простір.

Смуги негативів досі висіли на мотузці, де я їх залишила сохнути. Я зняла один і віддала Вестові.

Він підніс його й почав уважно придивлятися до кожного знімка.

— Ось твоє фото, — сказав він.

Я встановила збільшувач і помістила смужку негативів у тримач. Потім увімкнула лампу, і з'явилося моє зображення — проекція на фотопапері. Я піднімала й опускала об'єктив збільшувача, рухаючи зображення у фокус та з нього. Потім я взяла долоню Веста й поклала її на ручку, скеровуючи його руку так, щоб знайти найкращий фокус. Я показала Вестові, як створити тестову смужку, а потім помістила її в кювету із закріплювачем, розташовану далі на столі. Я встановила таймер на хвилину й почала коливати кювету, поки час не минув. Дійсно, навчити когось друкувати фотографії, не розмовляючи, досить легко.

Із тест-смужки ми дізналися найкращий час для експозиції. Я показала Вестові, як встановлювати таймер на збільшувачі та як розміщувати аркуш фотопаперу на дошці. Ще десять секунд — і готово. Усе досі на вигляд було, як чистий аркуш фотопаперу, але зображення є, просто його ще не видно. Я відсунула збільшувач і переставила кювети з хімікатами на середину столу. Проявник, стоп-ванна, закріплювач і засіб для видалення закріплювача — саме в такому порядку. Це все, що потрібно. Проте якщо залишиш відбиток в одній кюветі на десять секунд довше або на десять секунд менше, збовтаєш надто слабко або надто сильно — і зображення може бути зруйноване. Тут немає місця для інтуїції. Останнє, що ми зробили, це повісили фотографію сохнути.

— Бездоганно, — промовив Вест.

Він не дивився на фотографію, він дивився на мене.

Я закотила очі, а він почав сміятися.

— Я тут подумав, — прошепотів він, — мої батьки мають літній будинок відпочинку в затоці Джервіс. Можливо, ми могли б якось поїхати туди на вихідні. Ти можеш узяти із собою фотоапарат і зробити фото. В одного із сусідів на задньому подвір'ї є неймовірні статуї, зроблені з дроту. Він робить їх сам, і кожен може блукати його садом, щоб подивитися. Як тобі таке?

Я кивнула. І, як ніколи, ця відповідь була доречною.

25. Асоціації

Шановна Пайпер,

було так приємно отримати електронного листа від тебе. Я старе дерево і з висоти всіх моїх років можу сказати, що не існує такого поняття, як «нормально». У світі є тисячі видів дерев. Хто може сказати, які з них є нормальними? Між нами, я завжди захоплювалося бонсаєм. Він прекрасний і бездоганний.

Ви ставите кілька цікавих запитань. Гадаю, ми самі себе формуємо. Ми беремо те, що хочемо з наших обставин, і робимо це частиною себе або ні. Я теж багато розмірковую. Безліч людей сідають піді мною, щоб поміркувати. У думках немає нічого поганого.

Мельбурн прекрасний. Люди такі приємні, сповнені уяви та емоцій. Я б хотіло, щоб ви якось завітали до мене.

Щирі вітання

Смола.

Шановна Смоло,

мушу визнати, що не сподівалася на відповідь. Усі ваші слова чудові. Можливо, ви маєте рацію, що ми самі себе формуємо. Я відвідую групу підтримки. Кілька тижнів тому нам довелося придумувати слово, яке описує нас самих. Я геть забула про це до вчорашнього дня, поки Фінн — керівник групи — не використав це слово для створення нашої ідентичності супергероя. Я обрала слово «тиша». Більшість із групи обрала слово, яке має більш негативні конотації, як-от тривожний, нервовий тощо. Але було цікаво те, як нам довелося перетворити це слово на щось позитивне, знайти приховану силу.

Я вирішила бути Тихим Воїном. Я маю суперсилу нечутно просочуватися в усі голови й технології, трохи схожа на Нічного Змія з «Людей Ікс». Я також надала собі супершвидкості та спритності. Нам навіть довелося обирати для себе символ супергероя. Я обрала орла, бо птахи рухаються легко та беззвучно. Дуже складно почути тріпотіння їхніх крил. Насправді було дуже весело.

Тож, можливо, саме це ви маєте на увазі, коли кажете, що ми самі себе формуємо. Ми самі вирішуємо, ким стати під впливом обставин. Зараз маю завершувати. Мушу йти на зустріч із комітетом випускного альбому.

Сподіваюся, ви маєте приємний день і сонце торкається вашого листа.

Пайпер

Хочеш пограти?

Ти маєш відгадати, що я пишу.

Ендрю Велла малює графіті.

ФОТОКОЛАЖ

+

ЕФЕКТИ ЦИФРОВОГО ГРАФІТІ

Я пережила ще одного замінного вчителя. Пані Едвардс була відсутня, сьогодні у нас був учитель, якого звали пан Адамські, і він ознайомив нас з одним із шедеврів Шекспіра. Пан Адамські почав урок, обираючи, хто з учнів яку роль має прочитати. Не варто й казати, що я впала в цілковиту паніку. Але замість того, щоб підкоритися їй, я швидко почала писати записку, щоб віддати її йому, якщо раптом знадобиться все пояснювати. Коли він указав на мене, «дівчину з косою, як у Катнісс Евердін», я похитала головою, а він обрав когось іншого без жодного коментаря чи запитання. Це було просто диво якесь.

Тепер мені потрібно було лише пережити ще одну зустріч альбомного комітету.

Я попрямувала до шафки, у коридорі було гамірніше й людяніше, ніж зазвичай, напевно, тому, що дощ загнав усіх всередину. Танві попередила мене на перерві, що може затриматися на п'ять чи десять хвилин, бо вона хотіла залишитися після хімії й запитати про оцінку за завдання. Тож я мала трохи часу, щоб піти до бібліотеки й перевірити електронні листи. Я виявилася така не одна. Здається, усі вирішили знайти притулок у бібліотеці. Усі комп'ютери були зайняті. Я хотіла була піти, коли хлопець із поголеною головою кинув на мене погляд.

— Ось, — промовив він, підводячись. — Він твій. Однаково вони блокують усі хороші сайти.

Він підморгнув мені й пішов геть. Реєструючись у системі, я все розмірковувала, про які саме сайти йшлося. У моїй скриньці був один непрочитаний електронний лист. Від міської ради Мельбурна. А в темі — ідентифікаційний номер мого дерева. Я не йняла віри, що отримала відповідь. Я натиснула на лист — і з'явилося повідомлення електронної пошти.

Я закінчила читати і здивовано видихнула. Дивно, але насправді здавалося, що я спілкуюся зі справжнім деревом, а не з чиновником,

який сидить у кабінеті. Маючи ще кілька хвилин до зустрічі з Танві, я натиснула «Відповідь» і почала друкувати слова, які вільно лилися з мене.

Я натиснула «Відправити» та вийшла з-за комп'ютера. Коли я дісталася до шафки Танві, вона вже чекала на мене й одразу ж почала багатослівно скаржитися на свого вчителя хімії. Я постійно кивала, погоджуючись з усім, що вона казала. Коли ми зайшли на збори, вона досі скаржилася, й усі звели на нас очі. Індіана кинула осудливий погляд і поцокала язиком, а потім повернулася до промови щодо вибору шрифту. Вест підморгнув нам, Танві та я сіли поруч.

— Отже, наш термін для останніх сторінок — десяте жовтня, безпосередньо перед іспитами. Це дає нам менше чотирьох місяців, часу небагато, але приймімо це — ми ж не хочемо турбуватися про альбом під час іспитів. Я маю також інші добрі новини. Я переконала школу надати кожному випускнику безкоштовний примірник альбому на прощанні в листопаді. Решта буде продана учням інших класів. Тож як у вас усіх справи? Письменники?

Кілька людей по черзі розповіли про інтерв'ю, які вони взяли або запланували. Я не надто прислухалася. Я дуже хвилювалася, що Індіана запитає мене про обкладинку. Проблема полягала в тому, що я досі не уявляла, що робитиму. Ми з Вестом ще не обговорювали це. Мені хотілося зачекати, поки я не вигадую приголомшливу ідею, а потім уже розповідати про неї. Але я досі нічого не вигадала.

Я відчула, як хтось постукав по моїй нозі, й опустила очі. Біля ноги була рука Веста, а в руці записка.

Я глянула на Веста краєм ока й ледь помітно кивнула. Я ж не вигадую ідею за п'ять хвилин, тож чом би й ні?

Вест знову постукав по моїй нозі. Ще одна записка.

Я була спантеличена, поки Вест пальцем не почав клеїти папірці на зовнішньому боці мого стегна аж до краю спідниці. Я придушила гиготіння, бо боюся лоскоту. Спочатку я не второпала, що було на першій записці, але наступні дві містили «и» та «с», тому до мене дійшло, що першою була «т». Вест наклеїв літеру «м», а потім «е»

і «р». Коли з'явився наступний папірець, я зрозуміла, що то було за слово.

У мене відпала щелепа. Я розвернулася до Веста. Він відсунувся на стільці й затулив обличчя руками, ніби захищаючись від мого удару. Я не могла стримати усмішки. Гаразд, тепер моя черга. Я опустила руку під парту й почала клеїти літери слова «ти» на ногу Веста. Коли я вже майже закінчила слово «мавпа», то почула своє ім'я.

— Пайпер? — повторила Індіана. — Обкладинка?

Я кілька разів кліпнула. Я й гадки не мала, що відбувалося на зустрічі.

— З обкладинкою все під контролем, — сказав Вест.

— Я б воліла почути, які ідеї має Пайпер, — сказала Індіана, схрещуючи руки на грудях. — Обкладинка може зробити або знищити альбом.

— Ми розуміємо, як це важливо.

— Якщо Пайпер не говорить, це не означає, що вона не мусить робити свій внесок, як і решта, — сказала Індіана.

Я відчула, що Вест напружився, готовий кинутися на мій захист. Я поклала руку йому на плече й похитала головою.

Я підвелася й підійшла до дошки. Я й гадки не мала, що писатиму, але мені було потрібно щось написати.

Я намацала маркер. Я дивилася перед собою на блискучу поверхню з розмазаними потьмянілими чорнилами. Що ближче придивляєшся, то більше шарів бачиш. Дуже схоже на графіті. Це надихнуло мене. Я зняла ковпачок з маркера й написала великими літерами:

Ендрю — один із близьких друзів Джексона. Йому лише чотирнадцять, але він фантастичний художник графіті. І він уміє створювати цифрові роботи так само бездоганно, як аерозольними фарбами.

— Графіті матиме неохайний вигляд, — сказав хтось.

Кілька людей погодилося.

Вест усміхнувся мені.

Індіана поклала руку на стегно.

— Графіті ж малюють на стінах? Що ти маєш намір зробити? Намалювати графіті на школі та сфотографувати його?

Задля розваги я змінила колір маркера й написала:

Я повернулася спиною до дошки й усміхнулася. Я пишалася своєю вигадкою.

Звісно, я не знала, чи зробить це Ендрю і чи те, що я собі уявила в голові, взагалі можливе, але турбуватимуся про це пізніше.

— Ну, я хотіла би побачити зразок витвору цього художника, перш ніж ти продовжиш.

У такий спосіб Індіана визнала, що вона переможена.

Коли я сіла, Вест нахилився до мого вуха і прошепотів:

— Геніальна ідея.

26. Минуле

Я повісила на дверях напис, який проголошував: «Не турбувати, за винятком якщо: а) ви — Тор, б) почався зомбі-апокаліпсис, в) у вас із собою піца».

І я повірити не могла, коли з десятої до четвертої в неділю мене почали смикати навіть не один раз, а безконечно, а я ж попередила родину, що готуватимуся до пробних іспитів, які почнуться у вівторок.

Спочатку тато запитав, чи не хочу я млинців. Я пробачила йому вторгнення, бо піцу та млинці легко сплутати. І я дійсно хотіла млинців. Потім мама прийшла запитати, хто співає пісню «Як урятувати життя». Я порадила їй поцікавитися у гугла, й вона пішла, мимрячи собі під ніс запитання, чи Гугл — дівчинка чи хлопчик. Наступною була Іві, але це ж Іві. Єдиний спосіб позбутися її — пообіцяти, що пізніше подивлюся з нею «Король Лев». Потім знову прийшов тато, він шукав свій USB, а за ним Іві, яка хотіла запитати, яку частину ми дивитимемося: «Король Лев 1» чи «Король Лев 2», — а я ж навіть не знала, що друга частина існує.

Я втретє почала боротися з квадратними рівняннями, коли у двері знову постукали.

— Облиште мене. Я намагаюся вчитися! — вигукнула я. — Я почну вбивати!

Двері відчинилися, і всередину зазирнула голова мами.

— Пайпер, там дехто хоче тебе побачити.

— Хто? — запитала я.

Це не Вест. Він сказав, що на вихідних гратиме у футбол. Мама не відповіла, вона зникла. Я нашвидку скинула піжамні штани й одягла джинси. А хто ще може до мене прийти? Може, просто Іві. Це б мене не здивувало. Вона полюбляє вирядитися в мамин одяг й удавати гостю.

Крокуючи коридором, я почувала, що внизу мати розмовляє з кимось. Я дійшла до сходів і залякла. Кессі. Вона звела очі, побачила мене й усміхнулася. Що вона тут робить?

— Пайпер, який чудовий сюрприз! — вигукнула мама. — Кессі щойно розповіла мені, що працює у «Кей-марті» й отримала права.

Мама замовкла, коли побачила вираз мого обличчя.

— Я можу поговорити з Кессі наодинці? — холодно запитала я.

— Е-м, звісно, — сказала мама. Кинувши на мене здивований погляд, вона пішла до кухні.

Я відчинила двері та випустила Кессі на веранду. Вона опустилася в крісло-гойдалку, яке тато зробив дуже давно. Кессі та я раніше подовгу сиділи в ньому.

Я залишилася стояти.

— Чому ти тут? — запитала я. Мені було дивно, чому слова так легко виходять назовні, хоча я не розмовляла з Кессі протягом шести місяців.

— Ти мала рацію щодо Ліама. Вибач, що не повірила тобі. Я така дурна.

Я зіщулила очі.

— І чому ж ти повірила мені зараз?

— Не знаю, можливо, ти чула, що я зустрічалася з Ліамом. Ми переспали на іншій вечірці, і зробили це, перш ніж почали зустрічатися. Звісно, я розуміла, що він зі мною лише заради сексу, але сподівалася, що, коли він познайомиться зі мною ближче, все зміниться. Хай там як, однієї ночі я копирсалася у його телефоні та знайшла старе повідомлення його другові. Ти казала правду щодо пари. Вибач, що не повірила тобі.

Я шарила руками, поки не вчепилася в огорожу веранди, щоб не впасти.

— Я не знаю, що тобі сказати.

— Я кинула Ліама, щойно дізналася правду. Розумію, що це, напевно, не допоможе, але, здається, парі було вигадкою його друга, а не самого Ліама. Але він однаково бовдур, хоча ти йому справді подобалася. Ти цього не помічала, але ти почала подобатися Ліамові задовго до тієї ночі й дурного парі. Я бачила, як він на тебе дивиться у класі. Я вважала дуже несправедливим те, що ти подобаєшся йому, а тобі до нього геть байдуже. Ти подобаєшся багатьом хлопцям. Важко мати найкращу подругу, таку вродливу, як ти.

Кессі витерла сльози, розмазавши по щоках туш.

— Це безглуздя! Я б залюбки проміняла зовнішність на здатність говорити. Я завжди заздрила тому, що ти можеш підійти до будь-кого і сказати що завгодно, і не просто сказати, а так, щоб тебе почули. Ти така рішуча та впевнена. Я б віддала перевагу цьому.

— Ти зможеш пробачити мені? — запитала Кессі.

Я кивнула.

— А ти зможеш пробачити мені?

— За що?

— За поцілунок з Ліамом. Я знала, що він тобі подобається, але однаково поцілувала його. Вибач.

— Ти була п'яна.

— Це не привід.

— Зараз це пусте. Я вже пробачила тобі.

Я підійшла й сіла в гойдалку біля Кессі. На початку року я б усе віддала, щоб повернути нормальні стосунки між нами, але тепер, коли вона тут і все викрилося, я розуміла, що вже ніколи не буде так, як раніше.

— Я відчуваю, що ми чужі люди, — сказала я. — Стільки змінилося за останні кілька місяців.

Кессі зазирнула мені в очі.

— Ми можемо наздогнати все це.

Я опустила очі, спостерігаючи, як гойдаються мої ноги, чіпляючись носками за дерево. Приємно мати когось, з ким можна поговорити, але все вже не так, як було, і вже, напевно, ніколи не буде.

— Я не готова, щоб ми знову були найкращими подругами, як раніше. Можливо, ми могли б разом подивитися кіно на канікулах і почати з цього?

Кессі підвелася, всміхаючись. Вона витерла зі щік залишки сліз.

— Це було б чудово. Я чекатиму на твій дзвінок. А якщо будеш у «Кей-марті», заходь привітатися. Я працюю в аудіовідділі. І можу зробити тобі знижку.

Я кивнула, а потім дивилася, як вона йде. Вона зафарбувала фіолетові пасма, які раніше були в її волоссі, і намиста з метеликом, яке вона завжди носила, теж не було. Можливо, я не єдина, хто змінився. Вона зупинилася біля веранди й озирнулася.

— Твоя мама сказала, що в тебе є хлопець. Я рада за тебе.

27. Висловлення

Пусте. Я впораюся.

І що ти робитимеш? Розповіси пані Діаз? А вона що зробить? Залишить Тейлор після уроків? Це нічого не змінить. Я маю почекати, коли все саме собою розвіється.

Ні, якщо я поїду додому, вона переможе, і плітки посиляться. Я маю залишитися.

Я зняла відео. Хочу, щоб усі в школі його побачили. Воно на моїй сторінці. Ти можеш його поширити?

Ти дуже смілива, Пайпер Родс. Побільше б таких людей, як ти.

Чудово сказано. Браво.
Молодець.
Так тримати, дівчино.
Це прекрасно.
Хай там як, я ніколи не вірила чуткам.
Аміль.
Я плакала.
Дякуємо, що розкажете решті з нас.

Як ти?
Незрівнянно краще. Дякую, що поширив моє відео.
Пусте.
Які плани на вихідні?
Нічого особливого. У ці вихідні футболу нема. А ти щось вигадала?
Літній будиночок твоїх батьків?
Згоден.

п'ятницю вранці Індіана чекала біля моєї шафки.

У — Привіт, Пайпер, — якось дивно сказала вона. Не так бадьоро, як зазвичай.

Я проігнорувала її й відчинила шафку так, ніби її там не було.

— Пайпер, — вела далі вона, — мені потрібно з тобою поговорити... Будь ласка.

Я відчула, що в її голосі щось змінилося, вона хвилювалася. Можливо, щось сталося з Вестом. А може, вона просто вдає. Присягаюся, Кейт Бланшетт могла б брати уроки акторської майстерності в Індіани. Я підняла брови. «Нумо поговорімо».

— Просто, гм, чи можемо ми знайти більш усамітнене місце?

Я захвала рюкзак у шафку й зачинила дверцята. Крокуючи за Індіаною коридором, я помітила, що всі якось дивно дивляться на мене та перешіптуються. Я прискорила кроки. Що не так? У мене перекрутилася спідниця? Це через мене та Веста?

Перший незамкнений кабінет, який знайшла Індіана, виявився класом музики. Ми зайшли всередину, і вона зачинила двері. Індіана почала ходити туди-сюди й струшувати долонями, ніби вони були мокрі. Ось тепер мені справді стало цікаво, що відбувається, але попросити її поквапитися й усе викласти я ж не могла.

Нарешті вона розвернулася до мене.

— Мені дійсно шкода, Пайпер.

«Вибачаєшся, але за що?»

— Тейлор поширила чутки, що ти не говориш, бо дуже травмована інцидентом у колишній школі: ти переспала з учителем.

Мені довелося обпертися рукою об стіну, щоб утриматися на ногах, поки я перетравлювала ці слова. Ось чому всі на мене так витріщалися. О Господи! Вони гадають, що я переспала з учителем. А Вест уже чув? Звісно, він би не повірив.

— Мені дуже шкода, — повторила Індіана. — Я мала зупинити її або спробувати вилучити коментар із фейсбука.

О Господи! Якщо це почалося у фейсбуці, то Вест, безумовно, це побачить.

Індіана підступила ближче до мене.

— Я розповім усім, що це неправда.

Байдуже. Якщо чутки вже з'явилися, то люди віритимуть у що завгодно. Це як розірвати аркуш паперу й розвіяти його за вітром

чи обскубати курку й наступного дня повернутися по пір'я. Обидві метафори вчителі використовують для опису впливу чуток, але це не має жодного ефекту.

— Пайпер, будь ласка, пробач.

З мене було досить, я достатньо почула.

Я вибігла з кабінету й помчала коридором, перед очима все пливло, у вухах невпинно гуло. Я наскочила на Веста, навіть не побачивши його. Я зрозуміла, що це він, лише коли відчула його руки навколо себе.

— Усе гаразд, — сказав він. — Усе добре.

Я розплакалася у його плече, бо не знала, що ще мені робити. Коли Вестова сорочка була вже геть мокра від моїх сліз, він вивів мене надвір, і ми сіли.

— Тейлор зайшла надто далеко.

Долоні Веста, що лежали на столі, скрутилися в кулаки. Я ніколи не бачила його таким розлюченим. Я розгорнула одну з книг Веста на задній сторінці й написала:

Вест похитав головою.

— Ти не мала б. Це лайно.

Я підтягнула до себе книгу і швидко та незграбно написала:

— Відвезти тебе додому?

Вест прочитав мою записку, а потім видер сторінку з книги, зібгавши її. Я поклала свою долоню на його й міцно стиснула. Він стиснув мою у відповідь.

— Я зайду з тобою до класу, — сказав він.

Я кивнула й дозволила йому обійняти себе за плечі. Я почувалася захищеною, ніби жодні плітки не нашкодять мені, коли він поряд.

— Після уроку я чекатиму зовні, щоб провести тебе на наступний урок. Однаково тренер наказав більше бігати.

Я засміялася на його спробу пожартувати.

День розпочався, і до мене почали підходити люди з коментарями чи запитаннями.

«Чи звільнили вчителя?» — хотів дізнатися якийсь дев'ятикласник, коли я стояла під кабінетом. Мене обізвали хвойдою більше, ніж я змогла порахувати. Я сказала Вестові, що маю дочекатися, поки все саме розвіється, щоб лише не дати йому утнути чогось, що не допоможе ситуації. Це старша школа, і може знадобитися кілька тижнів або місяців, щоб усе минулося. Не знаю, чи зможу я так довго протриматися.

До обіду чутки поширилися настільки, що навіть викладачі почали дивитися на мене насторожено. Вест хотів пропустити тренування з футболу, щоб побути зі мною, але я не дозволила. Він уже мав неприємності через прогули. Натомість я пообідала з Танві й дівчатами, хоча їсти не хотілося. Вони говорили лише про ті плітки.

— Просто показуй усім середній палець і кажи, куди його запхати, — сказала Джесіка.

— Або просто не зважай, — порадила Танві.

— Це теж може спрацювати, — сказала Джесіка. — А що, як хтось зі старої школи прийде і скаже, що це брехня?

Я постійно кивала. Я розуміла, що вони намагаються лише допомогти, але насправді це лише змушувало мене почуватися гірше.

— Ти знаєш, хто це почав? — запитала Вей.

Я похитала головою. Я мала б розповісти їм про Тейлор, але хвилювалася, що це лише погіршить ситуацію. Хтозна, на що ще здатна Тейлор?

— Я попрошу свою кузину, щоб вона все рознюхала, — запропонувала Джесіка.

— Ту, що з дев'ятого класу чи з сьомого? — запитала Вей.

— З дев'ятого. Вона знає про все, що відбувається у школі. Якщо хтось і може знайти, хто розпочав чутки, — то це вона.

— І що тоді ти зробиш? — запитала Селія.

— Не знаю, — відповіла Джесіка. — Змушу забрати свої слова назад чи закидаю його машину яйцями.

— Це так по-дорослому, — промовила Танві.

— А що, як у нього немає машини? — сказала Вей.

Розмова крутилася навколо мене так, ніби мене тут не було. Я підвелася.

— Ти куди? — запитала Джесіка.

Я показала бібліотечну книгу.

— Ти не повинна йти, — сказала Танві. — Поговорімо про щось інше.

Я вичавила усмішку. «Усе гаразд».

Це не переконало Танві.

— Добре. Ми наздоженемо тебе пізніше. І не слухай, що говорять люди.

Дорогою до бібліотеки мене перехопила пані Діаз. Серйозно, чи може цей день стати ще гіршим?

— Пайпер, чи можна вас на хвилинку?

Я покійно пішла слідом за нею.

— Я припускаю, що ви знаєте, про що йдеться, — сказала вона, зачиняючи двері.

Я кивнула.

— Правильно, — сказала вона, сідаючи. — Я ані на секунду не повірила у правдивість чуток. Однак це вельми серйозна справа, і владнати її потрібно дуже обережно.

Я кілька разів кліпнула. Хто ця жінка і що вона зробила з пані Діаз?

— По-перше, мені потрібно зателефонувати вашим батькам, щоб вони знали, що відбувається і як школа розбирається із цією ситуацією.

Батьки не повинні дізнатися. Вони все перекрутять. Навіть можуть подумати, що це через Веста. «Будь ласка».

Пані Діаз підштовхнула до мене ручку й папір.

— Ви знаєте, хто розпочав чулки? Просто напишіть будь-які імена учнів, які можуть бути причетні.

Я похитала головою й не торкнулася ручки. Здати Тейлор чи Індіану не допоможе ситуації. Швидше, погіршить.

— Гаразд, — сказала пані Діаз. — Я особисто опитаю кількох учнів, щоб подивитися, чи зможу дізнатися правду. Завтра я також поспілкуюся з усіма старшокласниками, щоб обговорити проблему чуток і наслідки для тих, хто їх розпочинає. Це все, що я можу зробити зараз. Мені потрібно більше інформації.

Я зітхнула.

— Не хвилюйтеся, — сказала пані Діаз. — Я вирішу це за вас.

Коли я підвелася, щоб піти, то вже точно знала, що маю зробити.

Зі школи додому мене підвіз Вест, але коли він збирався зайти, як зазвичай, я піднесла руку, зупиняючи його. Я кинула на нього стомлений погляд. «Мені потрібно побути самій. Будь ласка».

— Гарзд, — сказав Вест. — Але напиши мені пізніше.

Із Вестом погляди завжди спрацьовують. Я поцілувала його в щоку, але він спіймав мене за обличчя і м'яко поцілував у губи.

Я одразу вирушила до своєї кімнати і встановила мамину відеокамеру на штатив. Натиснула на запис і довгу хвилину просто сиділа перед камерою.

«Говори. Говори. Ти тут сама. Ти ні з ким не розмовляєш, лише камера. Ти робиш це повсякчас для шкільних завдань. І цього разу зможеш».

Я глибоко вдихнула.

— Вам усім цікаво, чому я не говорю. Та чи запитували ви колись себе, який вплив мають ваші слова? — мій голос невпевнено тремтів, ніби ним давно не користувалися.

Я говорила повільніше, ніж хотіла, оскільки не знала, що, власне, казати. Але вела далі:

— Можливо, тому, що я не розмовляю поряд із вами, я більше чую те, що ви всі говорите. Я чую, як ви називаєте свого друга товстим поза його спиною. Я чую підлі речі, які ви говорите одне одному. Я чую, як ви називаєте себе, коли гадаєте, що ніхто слухає. Дещо з того, що я чую, змушує мене замислитися, чи був би світ кращим місцем, якби ніхто не говорив.

Поширилися чутки, що я не розмовляю, бо переспала з учителем. Це брехня. Справді, це маячня. Причина, через яку я не говорю, — селективна німота. Це тривожний розлад. Зі мною не сталося нічого жахливого або скандального. Я просто така і завжди була такою. Я хочу говорити, але поряд із вами не можу. Це наче постійний страх сцени, і його не можна подолати, уявляючи всіх голими. Мені навіть не потрібно виправдовуватися, але я це роблю, бо сподіваюся, що, побачивши це відео, у майбутньому хоча б одна людина замислиться

замість того, щоб вірити чуткам. Як узагалі мовчання стосується сексу з учителем? Такі чутки можуть нашкодити багатьом людям.

Щодо людини, яка поширила ці чутки. Я хочу, щоб ти знала: я тебе не ненавиджу. Мені шкода тебе. Сподіваюся, ти зможеш знайти щастя всередині себе, а не шукати способи знищити щастя інших людей.

Дехто з вас, імовірно, однаково віритиме чуткам після перегляду цього відео, я не можу цього змінити. Але закликаю вас замислитися про силу своїх слів. Може, вони й невимушені, але мають наслідки.

Я встала й зупинила запис. Я дихала так, наче пробігла марафон. Я не могла змусити себе переглянути запис. Мені потрібно було завантажити його, перш ніж я передумаю. Я під'єднала камеру до ноутбука для передачі відео. Потім завантажила його на фейсбук.

Розуміючи, що дуже мало людей побачить допис на моїй сторінці, я надіслала Вестові повідомлення.

Якщо Вест поділиться ним, його побачить майже вся школа. Я передивилася перелік друзів Веста: Тейлор там уже не було, але я була впевнена, що вона побачить відео на сторінці когось іншого.

Після вечері я повернулася до своєї кімнати, де на мене чекало повідомлення від Веста.

Я натиснула на сторінку Веста й побачила, що він поширив відео. І воно вже мало 450 лайків, 71 поширення і 124 коментарі. Індіана була серед тих людей, які поставили лайк і поширили його. Я до смерті боялася читати коментарі, але якщо я їх не прочитаю, то всю ніч не спатиму, гадаючи, що ж написали люди. І, без- умовно, навигаую собі найгірше.

Я пробіглася очима по перших двадцяти з чимось коментарях.

Мій брат вкоротив собі віку через плітки та приниження — нам потрібно прислухатися до цього.

Жодного негативного коментаря. Прочитавши їх усі, я витріщилася на екран комп'ютера. Я не йняла віри очам. Чи ці коментарі відверті? Хоча б частина з них мала бути. З'явилося повідомлення від Веста.

28. Жага

Як ти ставишся до того, щоб улаштувати фейкову піжамну вечірку?

Оце цікаво. Розповідай.

Ну, Вест ніби запросив мене поїхати з ним на вихідні, але мені потрібне прикриття.

Куди поїдете?

До літнього будинку його батьків у затоці Джервіс.

Овва! Круто. А ти впевнена, що це хороша ідея? Ти ж розумієш, що там станеться, чи не так?

Так. Це моя ідея. Ми користуватимемося захистом. Але мої батьки не повинні дізнатися. Вони збожеволіють. Тож я можу сказати їм, що ночую у тебе?

Ну, якщо ти впевнена, що знаєш, що робиш. У мене найкращі фейкові піжамні вечірки.

Дуже-дуже вдячна тобі! Гадаю, варто, щоб вони відвезли мене до твого дому, а потім Вест забере мене звідти.

Моїх батьків не буде весь день, тож приїзди будь-коли після дев'ятої.

Ти найкраща.

Але я маю одну умову.

Яку?

Ти розповіси мені ВСЕ, що станеться на вихідних.

Гаразд. Спробую. Побачимося завтра.

Літній будиночок здавався хорошою ідеєю, поки не дійшло до того, що казати батькам. Перше, що спало на думку: сказати, що я залишуся ночувати у подруги, але єдиною подругою, яку я згадала, була Танві. Не впевнена, що вона пасує для ролі організаторки піжамної вечірки. Але до дев'ятої я так і не вигадала нічого кращого, тож написала їй повідомлення.

Мама підкинула мене до будинку Танві одразу після десятої. Від самого ранку, коли я розповіла їй про піжамну вечірку, з її обличчя не сходила усмішка.

— Не вчися надто старанно. Залиш час на розваги, — сказала вона, коли я виходила з машини.

Я схопила рюкзак і подушку із заднього сидіння. Подушка була маминою ідеєю. Вона навіть змусила мене взяти пакет попкорну та фільм. Через брехню я почувалася такою винною, що це було майже фізично боляче. Я не хотіла, щоб усе відбувалося так. Я не хотіла бути такою. Я розпочала рік, рішуче налаштована позбутися СН. І як я просунулася? Я не можу спілкуватися зі своїми новими друзями. Я навіть не можу розмовляти зі своєю родиною, коли поруч друзі мого брата. І я не можу спілкуватися зі своїм хлопцем. Скільки часу мине, поки вони всі втомляться чекати?

Танві відчинила двері з широчезною усмішкою.

Я видихнула.

Я зможу це зробити.

Я розтуляю рота. «Говори. Говори».

Знову нічого.

— Агов, — тихо промовила я.

Танві кліпнула та схилила голову набік, перетравлюючи те, що вона щойно почула. Я чекала, що далі буде моторошна радість — це завжди відбувається, коли хтось уперше чує, як я розмовляю. Зазвичай щось на кшталт: «Боже мій, ти це сказала?!»

Танві глянула на мої речі.

— Ти взяла подушку! Сексуально.

Я засміялася. Подушка — ось сенсація, а не моя мова. Одним словом не можна було описати мої почуття. Полегшення, вдячність, шок і радість водночас.

— Це Вест?

Я обернулася й побачила, як його машина зупиняється перед будинком.

— Так.

— Добре проведи вихідні та користуйся захистом. Можливо, коли-небудь ми зможемо влаштувати нефейкову піжамну вечірку.

Я всміхнулася.

— Звісно.

— Привіт, красуне, — промовив Вест, коли я сідала в машину.

Я розтулила рота, але жодного слова не вилетіло. Чому з Танві я змогла це зробити, а з Вестом — ні? Чому все має бути так складно?

Може, він, як і Танві, не зчинить галасу, коли я заговорю? Але у стосунках із Вестом я боюся не лише першої реакції. Якщо я заговорю, чи зміниться щось між нами? Стосунки можуть стати кращими, але можуть і погіршитися.

— З тобою все гаразд? — запитав Вест.

Я кивнула, а потім злегка гупнула його подушкою.

— Агов! — вигукнув він. — Не змушуй мене розвертати машину.

Я засміялася та жбурнула подушку на заднє сидіння.

— Я їхатиму об'їзними дорогами, бо сказав батькам, що збираюся в кемпінг за програмою Герцога Еда, тому не хочу ризикувати бути поміченим.

Вест поїхав дорогами, про які я навіть не знала, а пісні грали на радіостанції, якої я ніколи не чула. Вест почав гучно підспівувати. Я розсміялася й відкинулася назад. Я могла б так їхати годинами аж до Мельбурна. Думка про нашу подорож після іспитів переповнювала мене іскристим почуттям, яке не давало спати всю ніч. За кілька годин Вест вимкнув радіо.

— Чи не хочеш зупинитися у джунглях Міннамурри? Це трохи не по дорозі, але там хороше місце для пікніка, де ми можемо пообідати. Я захопив нам попоїсти.

Я захоплено кивнула. Тато любить розповідати історію про час, коли мені було п'ять років і я вирішила, що ми всі маємо вирушити на пікнік. Я навіть зробила запрошення. Я витратила весь ранок, збираючи ідеальний пікнік, який здебільшого складався з кількох скибок хліба, банки «Нутелли» та молока. Щоразу, коли ми сідали в машину, щоб поїхати, я поверталася додому, бо щось забувала. Спочатку це була Флопсі, моя іграшкова кролиця. Потім моя улюблена книга. Коли я нарешті все збрала, почалася злива, яка не кінчалася. Спочатку я була спустошена аж до сліз, але потім у мене з'явилася ідея. Ми ж могли влаштувати пікнік під дахом. Я розстелила ковдру для пікніка на підлозі своєї спальні та використала лампу замість сонця. Ми навіть наділи капелюхи. Це був найкращий пікнік на світі.

Я дуже хотіла розповісти цю історію Вестові, але не могла. Він заїхав у тропічний ліс і рушив дорогою до автостоянки. Там стояли ще кілька машин, але однаково було тихо. Щойно я вийшла з машини, на мене налетіло прохолодне повітря, і я вдягла куртку. Це місце було

таке неймовірно зелене та пишне, воно геть відрізнялося від знайомої мені частини Блакитних гір.

— Якщо я правильно пам'ятаю, столи для пікніка там, — сказав Вест, беручи мене за руку.

Ми пішли стежкою крізь тропічний ліс. Птахи голосно гомоніли на деревах, і я прислухалася до кожного звуку. Можливо, мені здалося, але Вест теж прислухався. Ми дісталися захищеної території зі столами для пікніка. Я чомусь раптом без жодних причин побігла до столу. Вест почав розпаковувати кошик для пікніка.

— Отже, це мафіни з гарбуза з корицею. Не знаю, чи вони смачні. Я готував за цим рецептом уперше.

Я зняла паперову обгортку з помаранчевого мафіна. Дивовижний аромат — як Різдво та Великдень водночас. А на смак він виявився ще кращий — м'який і солодкий. Я виказала свій захват муканням. Коли я зможу заговорити до Веста, то більше не мукатиму під час їжі. Я скажу щось на кшталт: «Це дуже смачно» чи «На смак це дивовижно». Або навіть просто: «Смакота».

Вест дістав решту харчів. Там було все, що забажаєш: від свіжої полуниці до цибулевих кілець. Коли ми попоїли, я сонно нахилилася вперед і обперлася головою на руки, дивлячись на Веста.

— Я не можу припинити думати про те відео, яке ти зняла.

Я вирівнялася.

— Я хочу почути твій голос ще раз, але в реальному житті, — він нахилився через стіл і провів пальцями по моїх губах.

Я відвела очі. Як змусити його зрозуміти?

— Можеш сказати все що завгодно. Можеш навіть сказати: «Вест — біль у дупі», — він засміявся, але я не вбачала в цьому нічого смішного й відчула, як на мої очі набігають сльози. Я марно намагалася їх зморгнути.

— Не плач. Усе гаразд. Вибач. Я не хотів тиснути на тебе, Пі.

Вест витер мої сльози пальцями й поцілував мене в щоку. Він дивився на мене так, ніби я була поранена.

— Ти заговориш, коли будеш готова, так?

Я кивнула. Здається, я дала обіцянку, якої не в змозі виконати. Чому я не можу жити у світі, де ніхто не говорить і є тільки спів птахів?

— Ми, мабуть, маємо їхати.

Я кивнула й підвелася. Коли ми йшли до машини, я почула дивний шум. Схожий на крик кукабари, але не зовсім. Я рушила стежкою в буш і прислухалася, але тепер звук змінився. Я зрозуміла, хто це. Легко ступаючи, я пішла на звук, Вест слідував кількома кроками позаду. Попереду я побачила віяло довгого тендітного пір'я. Я заціпеніла. Вест зупинився поруч. Однією рукою я стиснула його долоню, а іншою рукою вказала на птаха. До нас повільно наближався лірохвіст. Його коричневе тіло було менше, ніж я гадала, але він однаково був прекрасний. Камера залишилася в машині, але я не смикнулася.

За кілька секунд лірохвоста щось налякало, і він зник. Я здивовано глянула на Веста й похитала головою. Я гадала, що якщо колись і побачу лірохвоста в дикій природі, то це станеться у Блакитних горах. Я була така рада, що приїхала сюди з Вестом. Я простягнула руку і взяла його долоню. Напруга між нами зникла.

У машині я мимоволі заснула. Коли ми доїхали до будинку біля озера, Вест лагідно розбудив мене.

— Прокидайся, сонько.

Я сіла й потерла очі. Крізь вітрове скло я побачила світло-блакитний двоповерховий будинок на палях. Вест узяв обидва наші рюкзаки і спромігся відчинити двері, не опустивши їх на підлогу.

— Ось, — промовив він, коли ми заходили всередину.

Тут було просто, але мило. Мене охопило таке відчуття, ніби цей будиночок чекав на нас.

Вест указав на рюкзаки.

— Віднесу їх до спальні.

Я не чекала, а пішла за Вестом коротким передпокоєм. Коли він відчинив двері до своєї спальні, я одразу помітила ковдру з Баззом Лайтером. Кинувши на неї погляд, я розсміялася.

— Агов! Базз дивовижний. Базза не чіпай.

Я розкинула руки, немов крила, й удала, що літаю кімнатою. Вест кинув рюкзак й піймав мене за талію, наче зробив блокування у футболі. Ми впали на ліжко. Лежачи зверху на Вестові, я трохи підвелася й подивилася на нього. Я лагідно поцілувала одну ямочку, а потім другу. А потім — у губи, вкладаючи в поцілунки все, що не могла сказати.

Руки Веста рушили вгору по боках мого тіла, знімаючи через голову мою футболку. Я відчула напругу, сплеск. Вест сів і стягнув свою футболку. Його спина була гладка і пружна. Дотик його шкіри надсилав електричні імпульси до кожної частинки мого тіла. Вест поцілував мою оголену шкіру. Я застогнала, коли його губи торкнулися моєї шиї, і лягла на ліжко. Коли він опустився зверху, я заплющила очі й притислася до нього. Охопивши його стегнами, я почала розстібати його ремінь, а потім гудзик на джинсах.

— Ти впевнена? — запитав Вест.

Я кивнула. Я боялася, що буде боляче. Я боялася наробити помилок. Але була впевнена. Я міцно поцілувала Веста, щоб показати наскільки.

Секс був геть не такий, як я уявляла. Він був інтуїтивний, повільний і довгий.

Потім Вест лежав поряд зі мною й малював пальцем на моєму животі.

— Оце так, — видихнув він.

«Оце так». Мої губи поворушилися, але жодного звуку не вилетіло.

29. Знання

То чому б тобі не кинути?

Я зовсім не сподівалася на відгук, який отримала у школі в понеділок. Моє відео стало вірусним. Його подивилися всі, принаймні так здавалося, коли я дісталася школи. Я не могла ступити ані кроку, щоб мене хтось не зупинив і не розповів, як йому сподобалося відео та що це для нього значило.

Мене тішило те, що відео справило таке враження, і навіть більше ніж тішило те, що, здається, ніхто більше не згадував про ті чутки від Тейлор.

Але, напевно, єдине повідомлення, яке пройшло повз вуха людей, — про селективну німоту. Дехто з тих, хто зупинявся поговорити зі мною, хотів дізнатися, до якого універу я вступатиму, яким кондиціонером для волосся користуюся, чи дивилася я «Вовчєня». Здається, вони всі вирішили, що я пододала мовчання й тепер вестиму власне вечірнє шоу. А я могла лише кривитися, хитати головою та йти далі. Танві зірвалася на кількох семикласниць.

— Ви дивилися відео? У неї селективна німота. Вона не збирається відповідати на ваші запитання. Щезніть!

— Дякую, — прошепотіла я, коли вони пішли.

Коли всі вже дізналися, що я можу говорити та говорю, я вже не так переймалася через те, що люди помітять, як мої губи ворухатся.

Був тиждень англійської словесності, а це означало, що потрібно було слухати промову за промовою. Перші кілька промов були цікаві, а потім почалися повтори.

Свою я зробила під час обідньої перерви. Відеокамера та я наодинці в класі. Пані Едвардс встановила її, натиснула «Запис» і пішла з класу. На камеру я говорила впевнено й чітко. За п'ять хвилин пані Едвардс повернулася, щоб натиснути «Стоп».

— Не хвилюйтеся, Пайпер. Якщо це схоже на те відео, про яке всі говорять, воно буде хороше.

Дорогою на історію на перерві між третім і четвертим уроком я врізалася у Веста.

— Як минула твоя промова?

Я підняла вгору великий палець.

— Це круто. Тепер погані новини. Ми не зможемо сьогодні позайматися.

Я підняла брови.

— У мене футбол. Тренер зателефонував моїм батькам і сказав, що я знову пропускав тренування. Тож я застряг із додатковими тренуваннями цього тижня, зокрема й сьогодні вдень. Мені шкода. Це має тривати лише кілька наступних тижнів. Знаєш, насправді мені подобався футбол, але відтоді як я почав грати в збірній у старшій школі, я зненавидів його.

Я розгорнула підручник з історії на звороті.

— Усе не так просто. Фінал от-от, а я — частина команди. Плюс жодної надії, що батько дозволить мені кинути. Простіше змиритися. А ти хочеш піти на тренування зі мною? Ти можеш зробити уроки там, а я зможу на тебе дивитися, коли захочу.

Саме таке мене й лякало у стосунках. Потрібно робити всілякі речі, бути поміж людьми, які не знають, що в тебе СН.

Я кивнула, бо Вест мав рацію: іноді простіше змиритися.

Ми домовилися зустрітися біля машини Веста після уроків. Я прийшла першою. Чекаючи на нього, я надіслала повідомлення мамі, що залишуся у школі, щоб відвідати бібліотеку. Тепер брехати стало дуже легко. Батьки досі гадали, що я провела вихідні у Танві.

Коли з'явився Вест, автостоянка була напівпорожня. Він переодягнувся у футбольну форму. Гадаю, я вперше побачила його в ній. Він дуже привабливий.

Можливо, мені вдасться звикнути до таких стосунків.

Коли ми приїхали, на футбольному полі було тихо. Гурт дітей бігав за м'ячем, але я б не назвала це футболом. Більше скидалося на зграйку кошенят, що ганялися за клубком. Ще тут була команда дівчат, яка вже збиралася йти. Вест був єдиний зі своєї команди. Тренер чекав на нього біля воріт.

— Тренере, це Пайпер, моя подруга, — сказав Вест.

Тренер кинув на мене підозрілий погляд.

— Переконайся, що вона не заважатиме, — промовив він.

Дідько, а я ж збиралася щосили заважати.

Вест підморгнув мені, і я відійшла, щоб сісти в нижньому ряду лав. Я дістала домашнє завдання з англійської, але кому потрібна та англійська, коли я можу спостерігати за Вестом. Тренер змусив його пробігти кілька кіл, а потім забивати м'ячі. Вест був дійсно вправний. З кожним ударом м'яч легко потрапляв у ворота. Але я бачила, що в нього не лежить до цього серце.

Якщо Вест налаштований закінчити сезон, тоді як мені допомогти йому повернути колишнє захоплення футболом? Якби це була фотографія, я повела б його до галереї або на виставку. Може, варто придбати нам квитки на гру в Сіднеї? Захоплена цією ідеєю, я підвелася розім'яти ноги та прогулятися. Дійшовши до туалетного блоку, я почала кружляти довкола, шукаючи вхід. Але повернувши за ріг, я помітила двох дівчат, які кричали одна на одну. Я одразу впізнала Тейлор.

— Не кажи, що все закінчилося, — кричала вона, намагаючись схопити іншу дівчину за руку.

Дівчина у футбольній формі відсахнулася.

— Вибач, Тейлор.

— Але я тебе кохаю. І ти казала, що теж кохаєш мене.

— Я була п'яна, — сказала інша дівчина, ховаючи обличчя в долоні. — Це було весело, але я не лесба.

— Припини брехати собі.

— Хіба це я брешу? Принаймні я не гуляю з хлопцем, удаючи із себе когось іншого.

Інша дівчина сіла в свою машину й поїхала, залишивши Тейлор ридати на порожній стоянці. Я розуміла, що маю піти звідти, перш ніж вона побачить мене, але я не могла зрушити з місця. Я намагалася перетравити побачене. Тейлор — лесбіянка? Хіба вона дійсно могла так вчинити з Марком? Звісно ж, могла.

Раптом Тейлор розвернулася й побачила мене.

— Чудово. Ти.

Я змахнула руками, погоджуючись. Вона витерла сльози тильним боком долоні.

— Гадаю, ти все бачила.

Тейлор сухо розсміялася.

— А тепер ти підеш додому і знімеш відео про побачене. Гадаю, так навіть буде легше. Ти знаєш, я заздрю тобі, Пайпер. Людина, яку ти кохаєш, теж кохає тебе. І тобі не потрібно приховувати, хто ти є насправді.

Я дивилася на обличчя Тейлор: її очі почервоніли, тональний потік. Я мала б відчувати симпатію до неї, але й далі думала про бідного Марка. Вона, безумовно, розгублена, але це не привід дурити його. Він єдиний із друзів Веста був люб'язний зі мною. Коли він дізнається, почуватиметься розчавленим і приниженим. Якщо дізнається.

Я знала, що мені робити. Я побачила на землі за кілька футів палицю. Піднявши її, я розрівняла ногою ділянку землі й написала: «Скажи Маркові, або я скажу».

Я кинула палку й пішла геть. Вест виконував якісь вправи, щоб остудитися. За кілька хвилин він підійшов із футбольним м'ячем в одній руці та пляшкою з водою в другій. На чолі блищав піт.

— Ти відходила. Усе гаразд? — запитав він.

Я кивнула.

— Хочеш щось випити, перш ніж я відвезу тебе додому?

Я вихопила м'яч із-під його руки й почала вести навколо нього.

— Агов, — вигукнув Вест, намагаючись вихопити м'яч назад.

Йому знадобилося докласти небагато зусиль. Він утік із м'ячем, грайливо всміхаючись. Я намагалася відібрати м'яча, але Вест ухилився і втік. Я побігла слідом, спробувавши відштовхнути його від м'яча.

— Фол! — вигукнув Вест. — Штрафний.

Він трохи розбігся та буцнув м'яч. Той залетів просто під лівою штангою. Вест розвернувся, піднявши руки в повітря.

Я почала шалено плескати. Вест побіг, щоб забрати м'яч.

— Твоя черга, — сказав він, повернувшись.

Ми вийшли на середину поля, і Вест поклав м'яч на землю десь за двадцять метрів від воріт. Це легкий удар. Перш ніж він зміг мене хоч якось проінструктувати, я щосили копнула м'яч. Той відлетів праворуч.

Я скривилася.

— Усе нормально, — сказав Вест. Він побіг підібрати м'яч. — Цього разу дивися між штангами. А не на м'яч.

Я стала перед м'ячем і зосередилася на місці між штангами. Не відводячи очей, я вдарила. Цього разу м'яч полетів прямо й упав точнісінько між штангами.

Вест склав руки навколо рота.

— Гол!

Я застрибала. Вест упіймав мене й почав кружляти. Я була така щаслива.

30. Невпевненість

Вибач за мої слова.

Усе гаразд.

Ні. Я розлютився на наших батьків і зірвався на тобі. Мені дуже шкода.

Я розумію. Я теж розлютилася. Як минула розмова з батьками?

Вони говорили здебільшого те ж саме, що і твої.

Що нам робити?

Я не припинятиму бачитися з тобою. Це мене вб'є. Робитимемо це таємно. То не назавжди, а лише до іспитів.

На вихідних ми гадали, що це теж таємно.

Усе сталося по-дурному. Я мав подумати, що ті сусіди зателефонують батькам. Вони завжди пхають носа в чужі справи. Нам усе вдасться. Ти хочеш, щоб у нас вийшло?

Так.

Ти вагалася.

Я боюся.

Чого?

Що так і не зможу з тобою заговорити. Або що ти мене кинеш, перш ніж я зможу.

Я тебе не покину. Ти моя безкінечність, Пі.

Вест висадив мене на узбіччі, бо якщо він зайде в дім й Іві його почує, то він нізащо не зможе піти. Нам обом потрібно було написати есе до завтра, тож ми не мали часу на Іві. Коли я відчинила вхідні двері й зайшла всередину, у вітальні з'явилася мама. Її руки були складені на грудях, а губи стиснуті в щільну лінію.

— Чи можемо ми хвилинку поговорити на кухні?

Я пішла за нею, відчуваючи, що скочила в халепу.

— Я надіслала тобі повідомлення про те, що я і Вест затримаємося у школі. Ти його отримала?

Мама кивнула.

— Ідеться не про сьогодні.

— Гаразд, — повільно промовила я, сідаючи за стіл навпроти тата.

Вираз його обличчя був незрозумілий. Він нічого не сказав, навіть не привітався, і це було поганим знаком. Мама сіла та зчепила руки.

— Нам зателефонували батьки Веста. Їм подзвонив знайомий, який бачив вас обох у затоці Джервіс на вихідних. Він зателефонував повідомити, що ви, поїхавши, залишили ввімкнутим світло в будинку.

Усередині все обірвалося. Вест також матиме величезні неприємності. Мій мозок почав напружено міркувати. Чи варто заперечувати, що це я була з ним? Сусіди не знають, хто я така, тож, напевно, я можу стверджувати, що він був там із кимось іншим.

— Ти сказала, що залишишся у Танві. Ми так розчаровані в тобі, бо ти збрехала нам, — промовив тато.

— Мені шкода.

Мама зітхнула.

— Якби з вами щось трапилося, з будь-ким із вас, ніхто б не знав, де ви перебуваєте.

Танві знала, але я нізащо не розповім про це.

— Я розумію. Ми утнули дурницю.

— Ми довго спілкувалися з батьками Веста й дійшли згоди. Ми вважаємо, що найкраще, щоб ти та Вест певний час не бачилися, принаймні до іспитів і футбольного фіналу Веста.

— Ви серйозно? Ви не можете покарати мене на два місяці. Це несправедливо.

— Ми не караємо тебе, — сказав тато. — Ми пропонуємо, щоб ваше навчання та інші важливі речі посіли перше місце. Ми знаємо, як воно — закохатися, і це дуже відволікає. Ви це довели, коли втекли на вихідних.

— Ви нічого не знаєте про наші стосунки, — я майже кричала. — Вест не відволікає.

— Як багато ти насправді знаєш про цього юнака? — запитав тато.

Хтось кашлянув. Це не мама чи тато. Ми всі розвернулися до дверей.

— Я ніколи не ображу Пайпер, — сказав Вест, стоячи у дверях.

— Що ви тут робите? — запитала мама.

— Мене впустила Іві.

Вест простягнув мені телефон.

— Ти забула його в машині.

Я з жахом подивилася на нього. Що він чув? Думка про те, що він чув, як я кричу, спричинила паніку. Тепер усе в сто разів гірше, якщо таке, звісно, можливо.

Тато взяв мій телефон.

— Дякую, що повернули телефон. Напевно, найкраще, якщо ви підете додому. Гадаю, що ваші батьки також захочуть поговорити з вами.

— Не думаю, що мені потрібно почути це ще й від них.

Вест розвернувся й вийшов.

Я підвелася й вийшла за ним на веранду, перед тим кинувши короткий погляд на батьків. Я встигла спіймати його за руку, перш ніж він вийшов на сходи.

— Що ми робитимемо, Пайпер? — запитав він.

Я знизала плечима. «Гадки не маю».

Вест зітхнув.

— Коли ми це подолаємо? Я щойно чув, як ти розмовляєш. Багато.

«І ти гадаєш, що мене це тішить? — хотіла сказати я. — Це не просто ревності або різниця в поглядах, які я можу здолати».

— Забудь про це, — сказав Вест. — Побачимося пізніше.

Я прагнула, щоб він розвернувся й підійшов до мене, але він цього не зробив. Він сів у машину й поїхав.

Мама, звісно ж, чекала на мене всередині. Це вони винні. Я знаю, що збрехала, але вони повинні довірити мені приймати свої рішення.

— Красно дякую, — промовила я, проходячи повз неї нагору сходами до своєї кімнати.

Я лежала на своєму ліжку поруч із телефоном і чекала на повідомлення від Веста, готова вибухнути плачем будь-якої миті. Може, першою написати йому? І що він мав на увазі під «забудь»? Що все скінчено? Ні, він сказав «побачимося пізніше». А як щодо наших батьків? Може, все буде простіше, якщо ми розлучимося? Через цю думку я, зрештою, розплакалася.

Після години очікування я не витримала й почала набирати повідомлення Вестові, але перш ніж я закінчила, прийшло повідомлення від нього.

Я кусала губу, рахуючи секунди. Чи вийде, навіть якщо ми дуже цього хочемо? Будь-яка можливість — погана чи хороша — нахлинула на мене.

31. Кінець

Другої суботи вересня я склала іспит на водійські права. Тато мав рацію: поїздки туди-сюди до групи підтримки справді допомогли мені. Щоб відсвяткувати, батьки дозволили мені користуватися їхньою машиною. Я сказала їм, що підберу Танві й ми поїдемо в кіно. Вони підозрювали, що натомість я зустрінуся з Вестом, але я сказала, що вони можуть поїхати з нами, якщо хочуть, і це було досить переконливо.

Я не соромилася брехати, бо досі сердилася на них. Їхній план спрацював. Окрім школи, я нечасто бачилася з Вестом, саме тому вирішила здивувати його. Він казав, що його батьки будуть на ювілеї, а він учитиметься весь вечір удома.

Я виїхала з дому о п'ятій і попрямувала до супермаркету. Пройшлася проходами з візком. Я не знала, що саме любить готувати Вест і навіть що він любить їсти. Окрім вечер у моєму домі та шкільних обідів, ми нечасто їли разом. Мені було не відомо, що саме з ресторанного меню він би обрав. Я взяла шматок яловичини, різні овочі та ще дещо, сподіваючись, що в домі Веста є основні інгредієнти.

Заплативши за продукти, я відчула себе напрочуд незалежною, самостійно штовхаючи візок автостоянкою. Мені навіть вдалося пригадати, як дістатися до будинку Веста. Я натиснула на дверний дзвоник і тримала його. За кілька секунд Вест відчинив.

— Привіт, — сказав він. — Я не знав, що ти любиш набридати дверним дзвоником.

Я засміялася й піднесла вгору ключі від машини.

— Ти отримала права?

Я швидко кивнула.

— Це дивовижно! — Вест узяв мене руками за талію й почав цілувати в губи, лоб, у щоки, поки я не розсміялася й не відштовхнула його.

— Твої батьки знають, що ти тут?

Я відвела очі.

— Зайдеш?

Я підняла палець і побігла назад до машини. Вест вийшов за мною. Я відчинила дверцята заднього сидіння, щоб дістати пакети з продуктами.

— А це все навіщо? — запитав Вест.

Я віддала йому пакети й дістала із заднього сидіння смугу гофрованого заліза, над яким працювала весь тиждень.

— «У Зілли», — Вест прочитав напис на вивісці. — Ти серйозно?

Я кивнула.

— Ти чудова, — сказав Вест.

Він обійняв мене обома руками, тримаючи пакети. Я забрала решту пакетів з машини, у яких було повно харчів для нашого «ресторану».

Вест був уже на кухні, розпаковуючи продукти, коли я ввійшла.

— Не можу повірити, що ти купила сир пекоріно. Я вже казав тобі, яка ти чудова?

Я покусала губу, вдаючи, що розмірковую.

Вест розсміявся.

Усі інгредієнти опинилися на столі.

— Гадаю, що приготую смажену яловичину, пюре з цвітної капусти й запіканку зі смажених овочів, перекладених пекоріно.

Я кивнула, погоджуючись. Я сама в жодному разі не вигадала б таке меню із цими інгредієнтами. Я сиділа на стільці та спостерігала, як Вест готує: дістає каструлі та сковорідки, щось кип'ятить, щось нагріває. Коли він дістав іще один фартух, я похитала головою.

— Ну ж бо, — сказав він. — Це не складно.

Він довірив мені цвітну капусту. Я рубала білий, схожий на дерево, овоч, розділяючи його на великі шматки. Добре, що його перетворюватимуть на пюре.

— Тримай ніж ось так, — сказав Вест, розташувавши мій захват на руків'ї. — І спробуй підігнути пальці ось так, щоб не відтяти їх.

Я впоралася з капустою, зберігши пальці, й поклала її в каструлю з окропом. Тоді як я знищувала бездоганний овоч, Вест устиг рівномірно нарізати інші овочі для запіканки, поставити їх пектися в духовку й почати смажити яловичину. Те, як він працював на кухні, було красиво. Залишивши Веста робити його справу, я пішла до їдальні, щоб улаштувати «ресторан».

Спочатку я зняла жахливу червоно-чорну картину й замість неї повісила вивіску «У Зіллі». Після вечері я все поверну назад. Потім почала розставляти всілякий дивний крам, який знайшла у себе вдома в їдальні: стару скляну лампу, скляні банки, годинники. Після цього я накрила обідній стіл чорно-білою смугастою скатертиною, яку моя мама ненавиділа. Я навіть принесла сірі подушки з ворсом для стільців. Їх я теж знайшла у шафі, де мама ховає подарунки, які їй не сподобалися.

Не впевнена, чи саме це мав на увазі Вест під сучасним сільським стилем, але я гадала, що однаково вийшло доволі непогано. Тепер запахи з кухні просочувалися до їдальні.

— Саме вчасно, — сказав Вест, коли я зайшла до кухні. — Мені потрібно, щоб ти скуштувала це пюре.

Він простягнув ложку, і я взяла її до рота. Я простогнала й заплющила очі. Пюре було таке гладеньке й вершкове.

— Гарзд, гадаю, все готове.

Вест указав на шафу з тарілками, і я їх дістала. Я обережно розставила їх на столі, бо, як і решта в цьому домі, вони, схоже, коштували купу грошей. Те, як Вест подавав їжу на тарілці, давало привід подумати, що він готував у ресторанах протягом багатьох років.

— Що ти питимеш? — запитав Вест, відчиняючи холодильник. — У нас є яблучний сік, лимонад і червоне вино.

Я підійшла до холодильника й дістала яблучний сік. Вест поніс тарілки, а я напої до їдальні.

— Ого, — промовив Вест, озируючись. — Не вірю, що ти це зробила.

Я розвернулася, знизавши плечима. Вест поставив тарілки й відсунув мій стілець.

— Сподіваюся, тобі сподобається.

Це був саме той випадок, коли їжа була такою смачною, що ніхто не говорив, навіть якби й міг. М'ясо було ніжне й соковите. Сир в овочевій запіканці мав вибуховий аромат і поєднував смажені овочі в один смачний шматок. Ми насолоджувалися їжею, аж раптом Вест нахилився через стіл.

— Жодна людина ніколи раніше не робила для мене нічого подібного. Дякую.

Він лагідно поцілував мене.

Я мала ще один сюрприз для Веста. Моє фото з цирку. Він забув забрати його того вечора, коли ми його надрукували. Я поклала фото в чорну рамку — нічого особливого — і передала його Вестові. Він довго роздивлявся фотографію, потім поставив на стіл і взяв мене за руку.

— Я кохаю тебе, Пі.

«Я теж тебе кохаю». У голові слова лунали дуже чітко. Зараз як ніколи мені було потрібно, щоб вони вирвалися назовні. Але — ні. Боліла щелепа, боліло серце. Вест дивився на мене, чекаючи на реакцію. Я не знала, що робити, тож поцілувала його, але поцілунок вийшов напружений і незграбний. Біль і смуток у його очах були очевидні.

— Усе гаразд, — сказав Вест, беручи мене за руку. — Не потрібно нічого казати.

Він промовив це так, ніби я не хотіла сказати у відповідь, що кохаю його.

Я заплющила очі, відчуваючи, як усередині все руйнується. Я усвідомлювала, що до цього йде. Ми намагалися бути звичайною парою, але нічого звичайного ми не мали. Ми дурили себе. Я не можу змушувати Веста проходити це. Він заслуговує на краще.

Я різко підвелася.

— Ти куди?

Я змусила себе піти. Я не могла залишитися.

— Пайпер, будь ласка, не йди. Пайпер, зажди.

Але я не могла зупинитися. Я сіла в машину й поїхала. Крізь сльози дорогу було майже не видно, але я якось спромоглася дістатися додому. Я заглушила двигун, але не вийшла. Кермо давило в чоло, а сльози падали на коліна. Здавалося, що я розчинюся й від мене нічого не залишиться. Той, хто сказав, що краще покохати і втратити, збрехав. Як це може бути краще від того, щоб не кохати взагалі? Це надто боляче.

Салон осяяли фари іншої машини. На одну жахливу й обнадійливу мить я подумала, що це Вест, проте автомобіль проїхав повз. Я виповзла з машини. Щоб дістатися дверей, мені знадобилися всі мої сили.

— Це ти, Пайпер? — озвалася мама, коли я піднімалася сходами.

— Так, — відповіла я напруженим і пронизливим голосом.

Мама підійшла. Коли вона побачила моє обличчя, її усмішка зникла.

— Що сталося? У кіно щось трапилось?

— Я не ходила в кіно. Я була з Вестом. Я порвала з ним заради добра. Отже, так, ти отримала те, чого хотіла.

Мама мала такий вигляд, ніби спостерігала, як палає її дім.

— Мені шкода, — прохрипіла вона. — Ми поряд, якщо тобі щось знадобиться.

Коли я заповзла до своєї кімнати, то сховала обличчя в подушці й почала ридати, несамовито ридати. Не менше ніж за десять хвилин у двері постукали, і зайшла мама.

— Пайпер, там Вест. Він хоче тебе побачити.

Я підвела голову. Частина мене знала, що він прийде. Я опиралася пориву побігти вниз у його обійми.

— Я не хочу його бачити.

— Люба, він дуже пригнічений на вигляд.

Що б я не зробила, це завдасть йому болю. Якщо я відмовлюся бачитися з ним, це розіб'є йому серце. А якщо спуцуся, ми помиримося, але скільки часу мине, коли знову станеться щось таке? Нічого не вийде. Я не можу дати йому того, що йому потрібно. Зараз йому боляче, але без мене йому буде краще. Він знайде собі правильну дівчину, когось на кшталт Індіани.

— Скажи йому, що я не хочу його бачити.

Мама зачинила двері. Я намагалася не думати про те, що він чекає внизу, та марно. Не лише його серце було розбите.

32. Розлам

Шановна Смоло,

колись дитиною я прочитала книгу про дерево і маленького хлопчика. Я не пам'ятаю назву. Хлопчик і дерево стали добрими друзями, коли хлопчик був малий, але коли він подорослішав, то пішов. І щоразу, коли він повертався, дерево дарувало йому частину себе, щоб ошчасливити хлопчика. Коли я була дитиною, то гадала, що ця історія про щедрість — про те, яким щедрим було дерево; коли я трохи піросла, то гадала, що це про егоїзм — про те, який самолюбний був хлопчик. Але тепер я знаю, що йдеться про пожертву. Дерево знало, що хлопець не залишиться, він не міг, тому воно відпустило його й давало йому те, чого він потребував, позбавляючи себе власного щастя.

Я відпустила Веста. Йому буде краще без мене. І поки я не побачила його сьогодні на випускному, я не розуміла, що це по-справжньому. Усе скінчено. Я розумію, що вчинила правильно, але як же мені боляче. Серце не розбивається одразу, це не те що впустити склянку. Воно тріскається потроху, і ти відчуваєш кожен злам. Як мені це зупинити?

З любов'ю

Пайпер.

Мені знадобилася кожна частинка мене, кожна дрібка міцності й уся сила волі, щоб утримувати Веста подалі. Повідомлення від нього не припинялися, поки я не закрила свій акаунт у фейс-буці й не викинула SIM-карту. Батьки дозволили мені не ходити до школи кілька наступних днів, тож я не змушена була бачитися з ним там. Це останній тиждень навчання старшокласників перед канікулами. А потім почнеться підготовчий тиждень та іспити.

Однаково вчителі витратять ці дні на підказки щодо іспитів і палкі промови. І, звісно, на балачки про те, що навіть якщо ми впораємося не так добре, як сподіваємося, це ще не кінець світу. Мене не потрібно було переконувати в цьому, я почувалася так близько до кінця світу, що провалити іспити було б пусте.

Вест не здавався. Він щовечора заїжджав до мого дому та просив побачитися зі мною. І щоразу батьки відповідали, що я не хочу його бачити. А я слухала це біля своїх дверей. Вони розмовляли з ним дружньо, і через це я почувалася ще гірше. Потім я спостерігала, як він прямує назад до своєї машини, але перед тим він завжди щось залишав: кронат на гойдалці на веранді, папірець на дереві під моїм вікном з написом «П+В». І щоразу, знайшовши залишене Вестом,

я перетворювалася на набряклий вологий безлад. Я почувалася одним із тих персонажів японських аніме, яких я ніколи не розуміла, зі слізьми, що котилися по їхніх обличчях гігантськими водоспадами. Я навіть не могла змусити себе піти на Тиху гору без Веста. Більшість часу я проводила в своїй кімнаті, вчилася та ховалася. Найвіддаленіше місце, куди я виходила, був наш двір.

У середу ввечері на новий номер мені зателефонувала Танві. Я дивилася на її ім'я на екрані, повітря застрягло в горлі. Вона ніколи не телефонувала. Ми переписувалися. Можливо, можна вдати, що я пропустила її дзвінок, а пізніше написати повідомлення. Але, на свій подив, я натиснула кнопку відповіді останньої миті.

— Привіт, Пайпер.

— Агов, — прошепотіла я у відповідь через кілька довгих секунд мовчання.

Мені завжди чомусь було легше сказати «агов», ніж «привіт».

— Як ти?

Я зітхнула, шукаючи слова так само, як і свій голос.

— Усе гаразд, гадаю. Як школа та всі?

— Добре. Трохи збожеволіли. Селія вчиться, як скажена.

Я не збиралася запитувати, але запитання було сильніше за мене.

— Ти бачила Веста у школі?

— Ага, то тут, то там... Він має пригнічений вигляд.

Я заплющила очі, краще б я не питала.

— А ти збираєшся мені розповісти, що між вами сталося?

— Просто нічого не вийшло, ось і все.

— Історію творять люди, які вірять у те, що за логікою не повинно працювати.

— Чиї це слова?

— Я щойно вигадала.

— Ну, Джеймс Болдвін якось сказав: «Люди замкнуті в історії, а історія замкнена в людях». Тож фактично, коли хлопець каже, що він тебе кохає, а ти не відповідаєш — не можеш відповісти, — таке не можна забути чи відіграти назад. Ця мить — історія, і вона змінює все.

— О Пайпер.

— Та пусте. Щось іще сталося?

— Небагато. Пам'ятаєш мого кузена, про якого я гадала, що в нього селективна німота? Він заспівав соло на шкільних зборах.

— Це чудово!

— Знаю. До речі, ти прийдеш завтра на випускний?

— Не знаю. Мама і тато дуже хочуть, щоб я пішла, але я не знаю, чи зможу. Побачити Веста.

— Там буде так багато людей, що, можливо, ти його й не зустрінеш.

— Мабуть.

— Пайпер, це твій випускний. Це єдиний раз, якщо не брати до уваги універ.

— Я подумаю.

— Якщо тебе не буде там о десятій ранку, я та Джес приїдемо й запхаємо тебе до машини.

Я засміялася.

— Хотіла б на це подивитися.

Наступного ранку я прокинулася й одягнула ретельно випрасувану шкільну форму. Я робила це заради батьків. Вони так багато зробили, щоб я змогла пройти старшу школу, і я подумала, що завинила їм хоча б це. Я вийшла з кімнати, навіть не глянувши в дзеркало. Я б мала радіти, але думала лише про те, як пережити випускний і покінчити із цим.

— Ти така гарна, — сказала мама, коли я спустилася.

— Але, може, тобі варто розчесатися? — запропонував Джексон.

— Дякую, — відповіла я, скрививши йому писк.

Тато скликав нас усіх, і родина зібралася. Він почав вовтузитися, щоб установити мою камеру на триногу й увімкнути таймер. Щось мені підказувало, що ми запізнимося.

Коли батько вже вдесяте сказав: «Ще одне фото», — я усвідомила, що відтепер будуть не лише миті болю. Будуть ще миті посередині, які не болітимуть узагалі.

Коли ми ввійшли, у залі вже було повно учнів і батьків. Ті, хто запізнився, як ми, досі всідалися. Я шукала поміж присутніми Танві, щоб повідомити їй, що я тут і не потрібно нікого тягти, і несподівано помітила її за кілька рядів позаду. Я всміхнулася подрузі, і вона помахала у відповідь.

Церемонія почалася з промови Індіани, у якій вона закликала ступити крок у дорослий світ, ризикувати, бути собою і давала ще кілька порожніх порад. Слово взяли пані Діаз і директор, і нас почали викликати, щоб видати атестати. Ми не мали плескати чи вигукувати до кінця церемонії, але коли на сцену вийшов Вест, старшокласники вибухнули вітаннями. І біль, не схожий ні на що з пережитого раніше, охопив мене всю.

Я навіть не розуміла, що мій ряд почали викликати, поки дівчина поруч зі мною не підштовхнула мене. Крокуючи на сцену, я думала про те, що Вест спостерігає за мною, а також про моїх батьків. І ось тоді я усвідомила: я це зробила. Я закінчила школу. Ще триватимуть іспити, але що б не відбувалося далі — я закінчила.

Коли решта учнів отримали атестати, почали оголошувати великі відзнаки. Індіана отримала відзнаку за лідерство, що містила стипендію від школи, яка піде на витрати на університет. Вона виголосила ще одну промову і плакала всю другу її частину. Вест отримав відзнаку за досягнення, яка також містила стипендію. Він потиснув руку директорові й піднявся на сцену. Я зрозуміла, що всміхаюся, пишаючись ним.

— Дякую за цю честь, — сказав він у мікрофон, — але я не можу прийняти цю стипендію, оскільки не вступатиму до університету наступного року. Натомість я розпочну стажування в «Зеленому лобстері». Упевнений, що ви зможете знайти когось гідного цієї стипендії, як-от Пайпер Родс.

Вест якимось чином знайшов мене очима.

— Якби не вона, я б не знайшов сміливості бути самим собою. І я знаю, що я не єдиний, кого вона надихнула. Вона протистоїть викликам із стриманістю, мужністю, розумом і добротою.

Кілька людей розвернулися, щоб подивитися на мене й кивнути. Я опустила погляд на свої коліна. Чому він говорив це? Хіба він не розумів, як він для мене все ускладнив? Як мені його забути, якщо не скидається на те, що він мене забув?

Нарешті все закінчилося, і всі почали виходити надвір. Танві схопила мене за руку й потягла до решти. Ми зробили мільйон фотографій. На кілька хвилин мене, як і решту, охопила загальна істерія. Кілька хвилин я не думала про Веста. Поки не помітила, що він стоїть осторонь із батьками. Вони багато жестикулювали та розмахували руками. Гадаю, він не розповів їм про стажування. Я пишалася ним.

Частині мене було цікаво, наскільки саме я доклала до цього руку. Я не пропонувала йому шукати стажування. Я лише заохочувала його готувати.

Вест похитав головою й пішов, залишивши батьків. Він приєднався до Обраних, які обіймалися й стрибали одне одному на плечі, фотографуючись. Побачивши, як Вест потягнув Індіану в обійми, я відвернулася.

Частина мене хотіла повернутися додому, а інша частина відмовлялася йти — про всяк випадок, можливо, він почне мене шукати. Коли всі почали прощатися, я нарешті усвідомила: все те, що він виголосив у промові, він сказав не тому, що досі кохає мене, а тому, що він мене відпустив.

Я ж хотіла саме цього?

Зморгуючи сльози, я підійшла до батьків.

— Твої друзі такі приємні, — сказала мама.

Тато, здається, теж стримував сльози.

— Ми так пишаємося тобою, любя.

Я підійшла до них ближче, щоб ніхто не почув, і прошепотіла:

— Я готова повернутися додому.

Ми відсвяткували, повечерявши рибою з картоплею в парку поруч зі станцією Вентворс Фолс. Сіль і лимон роз'їдали мої губи, але я їла так, наче голодувала декілька днів. Коли ми дісталися додому, я хотіла побути одна, але не сама. Я хотіла поговорити, але не розмовляти. Тому я піднялася до своєї кімнати й почала новий електронний лист. Востаннє я отримувала звістку від свого дерева, коли завдання було виконане.

Я вимкнула ноутбук, пішла до темної кімнати і проявила решту фотографій з того вечора в цирку, бо, вочевидь, мені було потрібно катувати себе ще дужче.

33. Утрата

Коли я спустилася до кухні на сніданок, мама й тато широко всміхалися.

— Ми маємо для тебе сюрприз, — промовила мама.

Іві сіла поряд і почала підстрибувати, наче це був сюрприз для неї.

Тато дістав з-за спини загорнуту коробку і вручив мені.

— Але мій день народження наступного місяця, — сказала я.

— Це подарунок до дня народження та випускного. Ми хотіли віддати його минулого тижня, але він прибув лише вчора.

Я почала обережно знімати подарунковий папір.

— Це камера! — вигукнула Іві, перш ніж я закінчила.

— Ми знаємо, що тобі подобається твоя стара камера, але подумали, що ти можеш користуватися й цифровою, — сказав тато. — Вона зручна і проста.

Це була не просто камера, а Nikon D800E. Я не знала напевне, скільки вона коштувала, але кілька тисяч — це точно.

— Я не можу її прийняти. Це занадто дорого.

— Не дурій, — сказав тато. — Діставай і подивися.

— Ну ж бо, — промовила мама.

Я відкрила коробку й обережно дістала камеру. Вона виявилася напрочуд легкою для своїх розмірів. Я пробіглася пальцями по дисках. Охопила об'єктив і відчула, як легко він рухається туди-сюди, коли я повертаю диск. Я присягалася, що ніколи не торкнуся цифрової камери, обіцяючи все життя бути вірною старому фотоапарату, але, можливо, одна не замінить іншої, можливо, життя — не є низкою виборів однієї речі замість іншої. Може, життя змушує речі працювати одночасно.

Я поставила камеру на стіл та обійняла маму й тата, охопивши кожного рукою.

— Ми так пишаємося тобою, Пайпер, — сказала мама. — Ти виросла прекрасною розумною сильною молодою жінкою.

— Люди, ви найкращі.

— Так, ми доволі чудові, — погодився тато.

Наступного дня я вирішила протестувати камеру. Цифрова камера — геть інший досвід. Я не мала бути перебірливою в тому, що фотографую. А просто фотографувати. Потім я передивлялася кожне фото, щоб перевірити, як взаємодіють кольори.

Навіть не усвідомлюючи, я опинилася на Тихій горі. Я заціпеніла. Минулого разу я була тут із Вестом, і здавалося, що відтоді минула вічність.

Це місце, яке колись було частиною мене, тепер стало віддаленим і чужим. Я не могла тут залишатися без Веста.

Я вже розвернулася, щоб піти геть, коли побачила на землі шкаралупу від фісташок. Вест часто їв фісташки під час наших занять. Він був тут. Я не впевнена, як давно. Це могло бути годину тому або три дні тому, але він був тут. Він досі думав про мене.

Прогнати його було найважчим учинком у моєму житті. Я вважала, що вчиняю правильно, але що, коли ні? Я втомилася розмовляти сама із собою.

Я повернулася додому якнайшвидше.

— Як нова камера? — запитала мама, коли я зайшла у вхідні двері.

— Вона чудова, — відповіла я. — Я дуже вдячна вам.

Мама обійняла мене.

— Слухай, чи можу я взяти машину? — запитала я через її плече.

— Усе гаразд?

— Так, просто мені потрібно побачити Кессі.

— Добре, але відпиши мені, коли доїдеш.

Уже біля дому Кессі, крокуючи під'їзною дорогою, я усвідомила, як давно була тут востаннє. Будинок не змінився: білий частокіл, вишневий цвіт висів над поштовою скринькою. Навіть досі бракувало цеглини у стежці до будинку.

Двері відчинила Кессі. Вона вирячила очі, коли побачила мене.

— Усе гаразд? Що сталося?

Раптом я розплакалася.

— Гадаю, я припустилася величезної помилки. Я не знаю, з ким іще поговорити.

— Заходь, — сказала Кессі. — Мама немає вдома.

Ми сіли за стіл для сніданку, і Кессі принесла нам трохи води.

— Пам'ятаєш, торік ми робили попкорн? Ми відвернулися від машини на одну хвилину, і раптом попкорн розлетівся навсібіч.

Я кивнула та ледь усміхнулася.

— Я сумую за тими днями.

— Я також.

Я розповіла Кессі все: просто з першого дня від уроку німецької до того вечора, коли Вест сказав, що кохає мене, і до випускного. Неймовірно, але це все сталося протягом лише вісьмох місяців.

Коли я закінчила, Кессі похитала головою.

— Хіба ти не розумієш, Пайпер? Ти вважаєш, що людям буде краще без тебе, але це не так.

— Не всі розуміють, що для них краще.

— А ти знаєш, що краще для тебе?

— Вест був.

Кессі підвелася й підійшла до дверей. Вона їх відчинила.

— Ще не пізно все виправити. Іди й поговори з ним. Запитай у нього, чого він хоче. І заради Бога, скажи йому, що кохаєш його.

Я розсміялася й обійняла її.

— Я рада, що прийшла до тебе.

— Я також.

Я завела машину, адреналін мчав крізь мене. Думка про зустріч із Вестом сповнювала мене піднесенням. Наче я вже відчувала його дотик, чула його голос.

Я вирушила до футбольного поля. Була середа, а щосереди Вест тренується.

Поки я стояла на світлофорі, в голові оберталася безліч думок, які я мала сказати Вестові. Чомусь я була впевнена, що, побачивши його, я зможу сказати все, що хочу. Я була впевнена, як ніколи раніше.

Автостоянка біля поля була повна, тому я зупинилася на узбіччі та пройшла пішки решту шляху. Я побачила команду Веста в червоно-білих формах, яка тренувалася на дальньому полі. Я пішла до них, шукаючи Веста очима.

Коли я наблизилася, мене помітив тренер.

Він щось сказав команді, а потім вирушив назустріч мені. Якщо він гадав, що я поїду, не побачивши Веста, він помилявся.

Тренер зупинився переді мною. Його обличчя мало втомлений вигляд.

— Пайпер, — почав він рівно і чітко.

Я здивувалася, що він пам'ятає моє ім'я. Я подивилася повз нього, шукаючи Веста.

— Пайпер, Веста тут немає. Учора з ним стався нещасний випадок.

Я витріщилася на тренера. Нещасний випадок?

— Він у комі в лікарні Непін. Він у поганому стані.

Мені більше нічого не потрібно було чути.

Я розвернулася й побігла.

34. Відмова

Я вирушила просто до лікарні.

— Я їду, — сказала я, пригальмувавши на світлофорі.

Очі застинали сльози, але я зморгувала їх. Не час плакати. Я мала дістатися до Веста. Це майже година їзди до Пенріта. Коли я доїхала до лікарні, вже було темно. Я десь припаркувалася, мабуть, потім не згадаю де, бо, здавалося, не буде ніякого «потім», було лише зараз.

Я зайшла через розсувні двері до лікарні. Повсюди сновигали люди. Я озираюся довкола, немов людина, яка загубилася. Я загубилася.

Я мушу знайти Веста.

Я підійшла до жінки за стойкою, вона глянула на мене.

— Вітаю, чим я можу вам допомогти?

«Я шукаю Веста Кеннеді». Це все, що потрібно було сказати. Або навіть просто його ім'я. Але я не мала жодного шансу вичавити ці слова, та ще й коли голова йшла обертом. Було таке відчуття, ніби я от-от знепритомнію, серце калатало так, що я його майже чула.

Жінка зіщулила очі.

— Ви хвора чи поранена? — запитала вона.

Я похитала головою й відчайдушно почала шукати ручку, але марно. Що це за місце таке, де немає ручок? Я покрутилася довкола своєї осі, хрипло дихаючи й намагаючись розібратися, що робити.

— З вами все гаразд? — запитала медсестра вже гучніше.

Напевно, вона вирішила, що я наркоманка чи щось таке.

Я кивнула, раптом збагнувши, що мені не потрібна ручка. Я маю телефон. Я почала набирати повідомлення, пальці так оніміли, що я постійно натискала на неправильні букви, аж раптом почула, що мене хтось кличе.

— Пайпер!

Я підняла очі. До мене йшла Індіана.

— Ти прийшла, щоб побачити Веста?

Я кивнула.

— Він у реанімації. Я можу показати тобі кімнату очікування, але його батьки нікого не пускають до нього.

Я пішла за Індіаною до ліфта, і ми зайшли до нього разом із молодією родиною. Вони мали щасливий вигляд. Мені здалося, що їхня кохана людина народила дитину чи щось таке і не перебуває в комі. Двері ліфта відчинилися на другому поверсі, й Індіана повела мене коридором до кімнати очікування. Коридор здавався нескінченним, і кожен крок не наближав мене до Веста. Як так сталося, що я не знала? Що я робила вчора, коли Веста сюди привезли? Хіба я не мала чогось відчутти?

— Як я вже сказала, його батьки нікого не пускають, — промовила Індіана. — Інші однокласники пішли додому годину тому. Може, тобі пощастить.

Якщо все залежить від батьків Веста, мені ніколи не дозволять побачити його. Я опустилася на пластиковий стілець, відчуваючи отетеріння. Тут було ще з десяток людей, зокрема і двоє дітей. Здається, вони плакали.

— Це сталося вчора вранці під час футбольного матчу, — почала розповідати Індіана, сідаючи поруч зі мною. — Він зіткнувся з іншим гравцем. Спочатку все було добре. Він ударився головою об плече хлопця. Вест сказав, що з ним усе гаразд і грав далі, але за пів години впав. Лікарі помістили його у штучну кому, йдеться про забій або набряк мозку. Кажуть, він може не вижити.

Я не усвідомлювала, що Індіана плаче, поки вона не витерла обличчя. Я чула і бачила все, наче крізь довгу лінзу. Усе було нереальне. Вона розповідала не про Веста. Це не він по той бік дверей. Це не може бути він.

— Я намагалася повідомити тобі, але не змогла знайти твою сторінку у фейсбуці. І ніхто не мав твого номера. Ти повинна була дізнатися першою. Мені шкода за те, як я повелася з тобою. Гадаю, я зрозуміла, що Вест закохався в тебе, навіть перш ніж він сам зрозумів, і я не знала, як із цим упоратися. Найважча річ на світі — спостерігати, як людина, яка тобі подобається, закохалася в іншу. Не знаю, що сталося між вами двома за останні кілька тижнів, але він досі кохає тебе. Не відмовляйся від нього.

Я б хотіла, щоб Індіана замовкла. Вона лише робила гірше. Біль, жаль, всеохоплива туга, що, коли я бачила Веста востаннє, я так і не

сказала йому, що кохаю його. Цього не могло бути. Такі речі не трапляються з такими людьми, як Вест. Я безконтрольно здригалася, але сліз не було.

— Я мушу йти. З тобою все буде гаразд? — запитала Індіана, стискаючи мою руку.

Я кивнула.

— У тебе є телефон? Я запишу свій номер. Зателефонуй чи напиши мені, якщо буде щось потрібно.

Я дала їй свій телефон. Це не та Індіана, яку я знаю.

— Щастя, — сказала вона, повертаючи мені телефон. — Сподіваюся, батьки пустять тебе до нього.

Я надіслала своїм батькам повідомлення про те, що сталося. Вони хотіли приїхати й залишитися зі мною, але я відмовилася. Я збрехала, що скоро приїду додому. Але насправді я не могла поїхати, не побачивши Веста.

Я не зводила очей із зачинених дверей, які відділяли кімнату очікування та відділення інтенсивної терапії, сподіваючись, що вийдуть батьки Веста. До кімнати повсякчас заходили нові люди. Вони дзвонили телефоном біля дверей і просили побачити конкретного пацієнта. Іноді вони одразу заходили, а іноді сідали на кілька хвилин, поки медсестра не кликала їх. Дехто виходив, але не батьки Веста.

Що робити, якщо вони не вийдуть? Можливо, вони чатуватимуть усю ніч біля Веста? Там бувають додаткові ліжка для родини? Безумовно, колись батькам доведеться вийти по каву чи їжу. Що мені робити, коли вони вийдуть? Я не можу просто підійти до них і попросити побачити Веста. Мені потрібно мати готову записку, щоб якось переконати їх.

Я знайшла ручку на столі серед купи журналів і скористалася зворотним боком проспекту консультаційної служби як папером. Насправді мені знадобилося кілька проспектів. Я щоразу щось писала, а потім перекреслювала чи бгала папір. Я не могла привести свої думки до ладу.

Я й далі уявляла Веста на лікарняному ліжку, під'єданого до апаратів, які підтримували його життя.

— Невже так важко зробити хорошу чашку кави? — промовив чоловік років шістдесяти чи сімдесяти, який сидів за кілька стільців від мене.

Второпавши, що він розмовляє зі мною, я знизала плечима. Він поставив горнятко з кавою собі під стілець.

— На смак, як старий черевик.

Я не знала, який на смак старий черевик, але повірила йому на слово.

— Ви довго чекаєте?

Я похитала головою.

— У моєї дружини тиждень тому стався інсульт, і вона досі тут. Це до біса жахливе місце, і кава не набагато краща. На кого ви чекаєте?

Я відвела погляд, а потім опустила його на свої коліна.

— Сучасні підлітки, — пробурмотів чоловік. — Неможливо витягнути хоч слово.

Моїм обличчям піднявся жар. Мені хотілося кричати й вити. Хай там як, але це зараз не допоможе. Я ледь стримувала сльози.

Двері терапії відчинилися, і вийшла мама Веста. Її очі були порожні. Я швидко написала єдине, що мені справді було потрібно сказати, і підвелася. Вона застигла, побачивши, що я йду, і холодно глянула на мене.

Я простягнула записку. Вона схрестила руки й не взяла її.

— Ти не можеш його побачити.

Я видихнула, ніби мене вдарили в живіт, і притиснула долоні до обличчя. Між пальцями побігли сльози.

«Просто скажіть мені, що з ним усе добре», — благала я очима.

— Іди додому, Пайпер. Ти вже достатньо зробила.

35. Очікування

— Не думаю, що це гарна ідея — поїхати до лікарні сьогодні, — сказав тато, ставлячи чашку з-під кави в мийку.

Я взяла ключі від машини.

— Чому ні?

— Ти ж казала, що батьки Веста не пустять тебе побачити його. Ти не можеш просто сидіти в кімнаті очікування цілий день.

— Можу. Вони, зрештою, повинні мене впустити.

Мама відкинула свій журнал.

— Це безглуздя, на мою думку. Чому вона не може побачити його?

— Ще рано, — сказав тато. — Можливо, коли йому покращає, вони передумують.

Я похитала головою.

— Я не можу так довго чекати.

Тато зітхнув.

— На жаль, це не залежить від тебе, люба.

— Вона небагато просить, лише кілька хвилин із ним, — сказала мама. — Це не вплине на його стан.

Я відвела погляд, згадуючи, що сказала мені мама Веста.

Що вона мала на увазі, коли сказала: «Ти вже достатньо зробила»? Чи це я винна в нещасному випадку? Що, коли те, як я вчинила з ним, вплинуло на його концентрацію та зосередженість? Ця думка крутилася десь на задвірках мого розуму, перш ніж мати Веста промовила її вголос. Мені потрібно його побачити. Щоб сказати йому, як мені шкода.

— Я не хочу, щоб наша дочка сиділа в кімнаті очікування весь день. Це не буде добре для неї.

— Тоді ми з тобою поїдемо до лікарні й поговоримо з його батьками. Упевнена, що вони нас послухають.

Тата це не переконало.

— Ми поговоримо з ними, як батьки з батьками. Не лише їхній син постраждав від цього нещасного випадку.

— Гарзд, — погодився тато. — Ми поговоримо з ними.

— Дякую, що робите це для мене, — сказала я. — Я знаю, як ви ставитеся до наших стосунків.

— Іноді ми помиляємося, — сказала мама. — Тільки не кажи Джексонові.

Я спробувала вичавити сміх, але вийшло не дуже вдало. Я сподівалася, що мамі й татові вдасться те, що мені не вдалося.

Вони поїхали до лікарні, а я сиділа у вітальні зі своїм ноутбуком, вивчаючи інформацію про травми мозку. Проблема полягала в тому, що існує багато різних типів травм мозку, а я не знала жодної деталі про стан Веста.

— Що ти робиш?

У дверях стояла Іві.

Я закрила свій ноутбук.

— Нічого.

— Хочеш погратися?

Я була не в гуморі, щоб гратися, але мені потрібно було відволіктися.

— А хочеш допомогти мені приготувати вечерю? — запитала я в Іві.

Ще не час для вечері, але ми можемо щось приготувати.

Іві захоплено кивнула.

— Що ж нам приготувати?

— Доміно? — запропонувала Іві, схиливши голову.

Я засміялася.

— Доміно не готують. Доміно замовляють. Але ми могли б зробити піцу.

— Так, піцу!

На кухні ми знайшли все, що було потрібно для піци, окрім сиру, тож ми поїхали до крамниці на татовій машині.

— А чи можемо ми також приготувати торт на десерт? — запитала Іві, коли ми ввійшли.

Я кивнула. Ми опинилися у громадському місці, тому все повернулося до невербальних відповідей. Ніби в моєму мозку працював перемикач, який я не контролювала. Я взяла Іві за руку, й ми рушили до відділу з готовими сумішами для тортів.

— Шоколад чи ваніль? — запитала Іві, піднімаючи дві коробки.

Вона знала, що я не відповім уголос. Уся родина пристосувалася до моєї поведінки, навіть шестирічна сестра.

Я показала на шоколад.

— Пайпер?

Я обернулася. Мені знадобилася хвилина, щоб упізнати доктора Гейс. Її волосся стало світліше й коротше. Вона мене обійняла.

— Я дуже рада бачити вас, Пайпер. Як справи?

Минали секунди, а я не відповідала. Я роззирнулася. Далі проходом до нас ішли жінка та юнак. Юнак був трохи схожий на Веста: такий же на зріст, волосся такого самого кольору. Якщо я заговорю, вони можуть мене почути, але бути підслуханою вже не здавалося мені аж таким жахливим. Після Веста, після відео й решти. Звісно, я не збиралася підходити до жінки й запитувати, чи, бува, не знає вона, у якому проході панірувальні сухарі, але я гадала, що можу поговорити з доктором Гейс і ризикнути бути підслуханою.

Я здатна це зробити, почну просто зараз.

— Усе гаразд, — сказала я дуже тихо.

Це була неправда. Я хотіла їй розповісти про Веста, але не тут.

Доктор Гейс зраділа.

— Ви маєте чудовий вигляд. Не можу повірити, що минув майже рік із нашого останнього сеансу. У нас зустріч наступного місяця, чи не так?

Я кивнула.

— Я повернулася в країну лише вчора. Удома, звісно, немає їжі, тому я роблю запаси. Але понад усе я хочу піти на чудову прогулянку. Так приємно повернутися до австралійської погоди. Ви, мабуть, зайняті підготовкою до іспитів?

— Щось таке.

— Ви вирішили, куди вступатимете наступного року?

Біля нас зупинився юнак, він роздивлявся консервовані фрукти й овочі, але я й далі говорила.

— Ще ні. Я досі розмірковую про журналістику, але не зовсім упевнена.

Кожне вимовлене слово заповнювало мене гелієм. Я не почувалася так добре вже давно.

— Хочете почути мою думку?

— Так.

— Вам варто подумати про вивчення психології. Більшість спеціалістів дуже погано знається на селективній німоті. Ви могли б змінити цю ситуацію на краще. Є безліч сфер, які ви згодом зможете обрати. Дослідження, освіта, медичні послуги. Ви дуже відрізняєтеся від тієї дівчини, яку я побачила вперше.

— Та не дуже, — пробурмотіла я. — Це найдовша промова, яку я виголосила останнім часом. Усі мої проблеми, здається, від того, що я не можу заговорити, коли це потрібно.

— Ви справді в це вірите?

Не знаю, як доктор Гейс це робить, але за допомогою одного запитання вона змушує мене переосмислити все.

— Гадаю, що ні. Але все було б набагато легше, якби я могла говорити, коли хочу.

— Легко — це заборонене слово.

Я забула про заборонені слова доктора Гейс. Я засміялася.

Доктор Гейс перевела погляд.

— Вибачте, ми проігнорували вас, — сказала вона, звернувшись до Іві.

Я геть забула, що сестра досі тут. Як для Іві вона поводитися незвично тихо.

— Ми ще не зустрічалися. Ви, мабуть, менша сестра Пайпер. Я Ліз, — доктор Гейс простягнула руку, й Іві потиснула її.

— Я Іві. Мені подобаються ваші окуляри.

— Справді? Мені їх подарувала донька, але, здається, вони занадто хіпстерські. У будь-якому разі я маю вас відпустити. Побачимося наступного місяця, Пайпер, якщо ви насправді вважатимете, що досі маєте потребу в мені.

Я кивнула, замислившись над її словами. Чи мені справді потрібна доктор Гейс? Можливо, я нарешті готова побороти це самотужки.

— Гарзд. Добре. Якщо ви прагнете приємної прогулянки, місця навколо Тихої гори прекрасні.

— Дякую, це чудова ідея.

Вона знову обняла мене.

— До побачення, Іві.

— До побачення, — відгукнулася сестра.

Я подивилася вслід докторові Гейс. Щойно вона перейшла в інший прохід, Іві розвернулася до мене й почала стрибати.

— Ти це зробила!

— Що?

— Відпустила.

Я всміхнулася Іві. Я не сказала їй, що й раніше могла розмовляти з доктором Гейс. Я так боялася, що люди робитимуть сенсацію, почувши, що я говорю, але, можливо, я маю сама надавати цьому великої уваги. Я не говорила на людях майже рік із моменту останньої зустрічі з доктором Гейс у кав'ярні. Тож дійсно, це велике діло. Я розповім мамі й татові, коли вони повернуться додому. А потім зателефоную Танві та Кессі. Я напишу про це пост у групі підтримки у фейсбуці.

Я стиснула долоньку Іві.

— Так, я це зробила.

36. Молитва

Люба Смоло,

тепер увесь час мене не залишає відчуття, що я задихаюся, наче мені бракуватиме повітря, поки я не побачу його. Ти — дерево, ти виробляєш кисень, чому все так складно? Я ненавиджу кімнату очікування інтенсивної терапії. Я сиджу там щодня на одному з тих стільців, що навпроти входу до терапії, так, щоб його батьки, виходячи, бачили мене. Я там щодня по обіді відтоді, як дізналася про нещасний випадок. Я запам'ятала всі подряпини на лінолеумі й обличчя всіх медсестер, які ходять туди-сюди.

Моїм батькам не подобається те, що я сиджу там. Мені боляче бачити їхні сумні обличчя, коли я йду з дому, але що я можу вдіяти? Навіть вони не змогли переконати батьків Веста пустити мене побачити його. Мої батьки не розповіли, що саме сталося в лікарні, коли вони сперечалися з батьками Веста, але, здається, вони підвищили голоси, й медсестри попросили їх піти. Зайве казати, що батьки Веста досі не пускають мене побачити його. Вони гадають, що це не в його інтересах. Відколи ж це вони почали думати про його інтереси? Вони поводяться, як люб-лячі батьки. Але це ж вони змушували його грати у футбол. Нещасного випадку не сталося б, якби вони дослухалися до того, чого хотів він. Його мати сказала, що я вже достатньо зробила, наче я винна в цьому. Я звинувачую себе багато в чому, але не в цьому.

Мені потрібно побачити його. Хоч раз. Розумієш, авжеж? Я знаю, що не заслужила на це. Я відштовхнула його, але лише задля того, щоб захистити. Я вважала, що вчиняю правильно. Я постійно згадую той день, коли востаннє бачила його. Це був випуск-ний. Він казав усі ті речі про мене, і було таке відчуття, наче він звертався до мене. Я не встигла сказати Вестові так багато всього. А що як тепер уже ніколи не скажу?

Пайпер.

Люба Смоло,

сьогодні перший день підготовчого тижня. Більшість однокласників готується в школі чи вдома, а я досі в кімнаті очікування терапії. Я намагаюся навчатися, але мені важко зосередитися, сидючи на твердих пластикових стільцях і розуміючи, що Вест наступного тижня іспити не складатиме.

Кілька годин тому приходила Індіана. Я не вірю, що це та сама дівчина, яку я ненавиділа майже весь рік. Вона посиділа біля мене, поговорила про свій розклад іспитів і про справи з випускним альбомом. Вона не запитувала про обкладинку, але я відчувала, що вона про це думає. Кілька місяців тому я попросила Джексона поговорити з його другом, але відповіді не отримала. Потім ми з Вестом розлучилися, а тепер він бореться за життя, й обкладинка вже здається не важливою. Ми мали працювати над дизайном разом... і я не можу зробити це без нього.

Ще Індіана розповіла, що започаткувала хештег одужуй на сторінці Веста у фейсбуці. Сторінка була повна повідомлень від учнів школи. Якись були веселі, якись зворушливі. Перечитавши їх, я розридалася, й кілька людей у кімнаті кидали на мене співчутливі погляди.

Цікаво, що вони думають про мене, коли я постійно сиджу тут, наче фанатка, яка ночує в наметі під касою, щоб придбати квиток на концерт? Я приголомшена тим, як багато відвідувачів приходить до інтенсивної терапії. Кімната очікування ніколи не порожніє. Є постійні відвідувачі: чоловік похилого віку, що відвідує свою дружину, яка лежить після інсульту; молода пара, яка справді дуже мила; чоловік середніх років у робочій формі із флуоресцентною смугою.

Більшість із них проходить одразу до інтенсивної терапії або чекає п'ять-десять хвилин. Я ж ніколи не заходжу. Коли батьки Веста виходять із тих дверей, вони не дивляться на мене. Навіть не дають жодного натяку, як він. Я не знаю, чи йому краще, чи гірше, чи як. Я дійсно боюся, що він помре.

Вест надто молодий, щоб померти.

А як довго живе червона смола? Я знаю, що деякі дерева живуть сотні років. І рідко гинуть передчасно. Чому у людей не так?

Усе, чого я хочу зараз, — щоб він одужав. Я б усе віддала за це. Нехай я більше ніколи не побачу його, аби він лише одужав.

Пайпер.

Люба Смоло,

я знову плачу. Тихцем, щоб ніхто в кімнаті очікування не почув мене. А все через ті клятві папірці, які я знайшла в підручнику з німецької. Я зберігаю їх, бо вони нагадують мені про те, якою мене бачив Вест, але тепер мені дуже сумно через них. Щасливі спогади про Веста тепер перетворилися на сумні. І я тепер не та, яку він описував. Я вважала себе достатньо сильною, щоб сидіти тут усі ці дні, але якби я була насправді сильною, я б щось зробила замість того, щоб просто сидіти. Але що я можу вдіяти?

Пайпер.

37. Сюрприз

Було ще темно, коли я під'їхала до школи в п'ятницю вранці разом із Танві. Це було набагато моторошніше, ніж я собі уявляла. Більшість будівель світилася зсередини, але це лише підсилювало темряву навколо. Я розслабилася, побачивши, що Джесіка, Селія та Вей чекають на нас у дворі. Вони теж мали стривожений вигляд.

— Як давно ви тут? — запитала Селія, роззираючись.

— Ми щойно приїхали, — відповіла Танві.

Селія обійняла себе.

— Я впевнена, що бачила, як хтось пройшов повз десь десять хвилин тому.

— Заспокойся, — сказала Танві. — Це, мабуть, лише один із прибиральників. Дивися, сонце починає сходити. Ми маємо починати, якщо хочемо встигнути до пів на восьмої.

— У вас усе із собою? — запитала Джесіка.

— Пайпер принесла клейкі папірці, а Індіана принесе фломастери. Вона досі з нами?

Я кивнула.

— Індіана? Ти маєш на увазі... — Джесіка відкинула волосся, немов намагалася стряхнути жука, — ...Індіану?

— Увесь задум полягає в тому, щоб забути про все це та зосередитися на добрі у кожному, — сказала Танві.

— Волоссям треба робити ось так, — промовила Індіана. Здавалося, вона з'явилася нізвідки.

Вона перекинула волосся за плече й усміхнулася.

— Вибачте, що запізнилася. Я забула вдома фломастери, тому довелося повертатися. Я запросила Тейлор. Сподіваюся, ви не проти.

— Ну, насправді я запросила сама себе, — промовила Тейлор, знизавши плечима. — Я знаю, що я сволота. Я говорила людям те, чого не повинна була. Тому тепер я намагаюся стати кращою людиною.

Я пильно подивилася на неї. Зовні вона геть не змінилася, аж до шарів макіяжу на повіках, який вона, мабуть, почала наносити ще о

п'ятій ранку. А потім я пригадала одну із записок Веста: «Ти пробачаєш». Нарешті я кивнула.

Танві висипала вміст рюкзака на стіл.

— Після публікації дуже багато повідомлень, — сказала Тейлор. — Кулемет розпечений.

— Отже, задум Пайпер полягає в тому, що ми напишемо щось надихаюче на папірцях і наклеїмо їх на кожну шафку, перш ніж усі почнуть збиратися в школі. По три слова на кожну. Ти...

— Крута... — промовила Джесіка. — Кайфова. Одупезна!

Усі засміялися.

— Гадаю, Пайпер мала на увазі слова на кшталт «розумна», «добра», «важлива».

Танві подивилася в мій бік.

— Так?

Я кивнула. Мене тішило те, що вона взяла все під контроль. Коли я розповіла Танві про свій задум, та одразу погодилася. Інші дівчата теж були в захваті.

Не знаю, що змусило мене запросити Індіану. Можливо, я це зробила тому, що вона змінилася. А може, тому, що я сподівалася, що зможу зробити фото для обкладинки альбому, якщо все вийде згідно з моїм задумом.

Ми з Вестом мали робити обкладинку разом. Якби він не наклеїв записок на мою шафку, я б ніколи не вигадала таке. Звісно, якщо було не пізно. Я знала, що альбом друкуватимуть цього тижня. Можливо, Індіана знайшла когось іншого, хто зробить обкладинку.

— Гаразд, гаразд, — сказала Джесіка. — Але я напишу «одупезна» хоч на одному папірці.

У Сент-Марк було близько 1200 учнів. Не всі старшокласники щодня приходили до школи тепер, коли почався підготовчий тиждень, але багато з них приходили до бібліотеки позайматися і більшість ще не забрала речі зі своїх шафок. До сьомої нам потрібно було написати щонайменше 172-м із них.

Не минуло й хвилини, як ми розпочали. Джесіка опустила фломастер.

— Я спантеличена. Звідки я знаю, що писати? Я не знайома з усіма і, звісно, не знаю, кому яка шафка належить. Одного разу я навіть

простояла біля шафки Бредлі Ярнетта десять хвилин, вважаючи, що це шафка Вей. Було дуже ніяково.

— Слова мають бути випадковими, — сказала Танві. — Незалежно від того, чия це шафка або що ви пишете, записка має надихати.

— Що коли я напишу «Ти кумедний», а хазяїн шафки геть не кумедний?

Вей розсміялася.

— Вибач, але ти кумедна?

— Я серйозно.

— Гаразд. Ніхто не кумедний. Вони не просто кумедні. Кожен може бути таким чи іншим. Ідеться про те, щоб надихнути їх, навіть якщо це не буде стовідсотковою правдою.

Я всміхнулася Танві.

— «Ти особливий» піде? Чи це можна неправильно зрозуміти? — запитала Індіана.

— Ні, це добре, — сказала Танві. — Це саме те, що потрібно.

Час минув так швидко, що я майже не повірила Танві, коли вона повідомила нам, що вже сьома.

— Цього має вистачити, — сказала вона. — Нам потрібно залишити час, щоб приклеїти їх.

— Подивіться на мої руки, — сказала Джесіка, підносячи їх угору.

Вони були чорні.

— А мало ж бути анонімно, — промовила Селія.

Джесіка змахнула рукою.

— Я всім казатиму, що провела ніч із Джонатаном Рісом-Маерсом, і це його чорна фарба для волосся, яка потекла, бо ми були збуджені та спітнілі.

Вей пирхнула.

— Люди швидше подумують, що ти провела ніч із Северусом Снейпом.

Джесіка відповіла тим, що відкрила фломастер і мазнула ним по руці Вей.

— Нумо, — сказала Танві, підводячись. — Потрібно ворушитися.

Коли ми прямували до блоку С, Тейлор наздогнала мене.

— Просто щоб ти знала: я розійшлася з Марком, — прошепотіла вона. — Дякую за поштовх.

Попереду нас Танві посмикала головні двері.

— Зачинено.

— Дідько, — сказала Тейлор. — Десь має бути прибиральник, у якого є ключі. Пошукаймо його.

Усі розбилися на пари й зустрілися за десять хвилин, усім не пощастило. За планом, папірці мали бути наклеєні, перш ніж прийдуть учні. І якщо ми зачекаємо ще трохи, часу не залишиться.

— Якісь двері мають бути відчинені, — сказала Селія. — Хіба деякі вчителі не приходять до школи зрання?

— Що нам робити? Перевіряти кожні двері? — запитала Тейлор.

— Має бути простіший спосіб, — сказала Індіана. — Зачекайте, це не пан Гілл?

Я обернулася й побачила свого найменш улюбленого вчителя, пана Гілла, який крокував до нас повз двір.

— Дівчата, що ви так рано робите у школі? — запитав він.

— Нам дуже потрібно зайти всередину, — сказала Танві. — Ви нам допоможете?

Пан Гілл похитав головою.

— Я не повинен пускати учнів до сьомої тридцяти.

— Але це лише на двадцять хвилин. Ми обіцяємо, що не робитимемо нічого, що зашкодить вам чи нам.

— У мене ці дні, — промовила Тейлор. — І мені потрібна прокладка просто зараз. Вона в моїй шафці.

Вона схрестила ноги так, ніби швидше от-от надзюрить під себе, ніж має менструацію.

Пан Гілл закотив очі. Я прикусила губу, щоб не розсміятися.

— Будь ласочка, — почала Джесіка.

І в одну мить усі, крім мене, почали благати.

Пан Гілл зазирнув мені в очі й зітхнув.

— Добре, але лише одиний раз, — сказав він, дістав ключі та відімкнув двері.

Я зайшла всередину остання. Усмішкою я подякувала панові Гіллу й побігла за рештою.

— Прокладки? — промовила Індіана, її голос пронісся луною по коридору. Гучніше за всіх сміялася Тейлор.

Ми почали з різних місць, і за лічені хвилини коридор перетворився на барвисте море папірців. Вийшло дуже гарно, я дістала свій цифровий фотоапарат і почала все це фотографувати.

— Хороша камера, — сказала Селія. — Чи можу я подивитися?
Я віддала камеру Селії, а потім підштовхнула Танві.

— Ти маєш рацію, — відповіла вона. — Рухаймося далі.

Ми обклеїли наступний коридор і наступний простими словами й потужними повідомленнями.

Я наліпила останню записку зі словами «Ти унікальний» — і все.
Ми зібралися посеред коридору.

— Ми це зробили, — сказала Індіана.

Я всміхнулася й зібрала всіх разом для групового селфі.

Ми почекали надворі, поки будівлю не відчинили офіційно й не почали приїжджати учні. Ми зайшли всередину, намагаючись удавати, ніби нічого не знаємо. Перші кілька учнів, побачивши папірці, були шоковані та здивовані. Деякі молодші учні кинулися до власних шафок. Незабаром коридори були сповнені людей, й усі говорили лише про це. Усі хотіли знати, хто це зробив. Деякі вважали, що це вчителі. Інші теорії містили ельфів і міньйонів.

Інше, що я чула, — це як люди переказували ці прості слова одне одному.

«Ти гарна».

«Ти творчий».

Я всміхнулася подругам. Прокинувшись сьогодні вранці, я й гадки не мала, що називатиму подругами Індіану й Тейлор.

Потім усі почали клеїти папірці на себе, одне на одного та на особисті речі. Я зробила фото всього. Це стане чудовою обкладинкою для альбому. Я мала лише одне прагнення — отримати змогу показати це все Вестові.

38. Обіцянка

— Ви щось сьогодні пізно, — промовив літній пан у кімнаті очікування.

Я сіла на пластиковий стілець, який уже став «моїм». Підручник із географії я поклала на стілець поруч.

— Зазвичай ви приходите раніше, — продовжив він. — У вас зараз іспити?

Я кивнула.

— І як?

Я знизала плечима. Гадаю, добре. Географія була останньою у п'ятницю. Вона викликала думки про дерева, дерева привели до думок про автоподорож і решту речей, які я, можливо, ніколи не робитиму разом із Вестом. Я розгорнула книгу на випадковій сторінці й почала читати. Літнього чоловіка покликали.

— Нехай щастить, — сказав він і пішов.

Я усміхнулася, дякуючи.

Коли він зайшов до інтенсивної терапії, звідти вийшли двоє. Батьки Веста. Я нечасто бачила, як вони виходять разом. Вони перетинали кімнату очікування, крокуючи до виходу. Я відчула, як усередині закипає гнів. Як вони можуть удавати, що мене тут немає?

— Стійте! — мій голос був слабкий, ледь гучніший за шепіт.

Я підвелася й повторила, цього разу голосніше.

— Стійте!

У кімнаті всі припинили свої розмови чи відірвали очі від читання.

Я ступила крок уперед, уся здригаючись. Батьки Веста дивилися на мене, очікуючи, коли я ще щось скажу. Я можу зробити це. Я мушу.

— Мені потрібно його побачити, — почала я тремтячим голосом.
— Будь ласка.

Я глибоко вдихнула.

— Я знаю, ви вважаєте, що я лише нашкодила йому, але ви помиляєтеся. Заради Веста я ладна на будь-що.

Я ледь стримувала сльози.

— Я кохаю його. Будь ласка, дозвольте мені його побачити.

Батько Веста зітхнув.

— Дай їй годину, — сказав він, звертаючись до дружини.

Вона кинула на нього пронизливий погляд.

Він узяв її за руки.

— Як це може нашкودити, Кетрін? — казав він, ніби мене тут не було. — Ти бачила фотографії записок, які вона розмістила на сторінці Веста «Одужуй». Ти бачиш її тут щодня. Нашому синові не кращає. Що, коли ми помилялися щодо неї? Можливо, Пайпер йому потрібна.

Мати Веста киває головою.

— Гарзд, одна година. Відведи її, я зачекаю тут.

Я вирушила за Вестовим батьком до дверей. Він узяв трубку й поговорив із медсестрою на іншому кінці. Нам одразу дали дозвіл. Потрібно було зробити кілька речей, перш ніж пройти далі, наприклад помити руки, але я ледь усвідомлювала, що роблю. Я навіть не розчула ім'я медсестри, яка підійшла й відрекомендувалася. Я могла думати лише про те, що навіть після довгих годин очікування, я однаково не готова до цього.

Щойно я побачила Веста, усе повітря залишило мої легені. Від його тіла відходили трубки, під'єднані до різних апаратів і пакетів із рідиною. Я повільно наблизилася й опустилася в крісло поруч із його ліжком.

— Я дам вам трохи часу побути наодинці з ним, — промовив батько Веста, стоячи біля дверей.

Я чула його кроки, коли він пішов. Я не відводила очей від обличчя Веста. Воно було спокійне, але бліде, наче він просто спить. Я сподівалася, що він розплющить очі, але він лежав нерухомо, лише його груди ледь здіймалися й опускалися завдяки дихальному апарату. Він не був би таким нерухомим, якби спав. Пам'ятаю, того вихідного він заснув раніше за мене, і я дивувалася, що він постійно крутився уві сні. Ця нерухомість була неприродною. Тихе гудіння дихального апарата було ще одним нагадуванням про це.

— Привіт, Весте, — почала я. — Я стільки всього тобі не сказала, тож послухай зараз, гарзд?

Я усвідомлювала, що технічно він мене не чув, але я читала історії хворих, які прокидалися після коми й могли пригадати те, що їм казали люди, поки вони були не при тямі. Деякі можуть згадати цілі розмови.

Я сподівалася, що Вест зможе почути мене. Це могла бути єдина нагода сказати йому все.

— Привіт. Я знаю, що вже говорила це, але хотіла сказати знову. Знаєш, скільки разів я хотіла сказати «привіт», або «бувай», або «дякую»? Існує багато чого, за що я тобі не подякувала: кронати, записки, світляки, за те, що тримав мене за руку, коли я стрибала. Я тобі не казала, але мені подобаються твої очі й те, як ти читаєш мої думки.

Слова вільно текли. Не знаю, чи це тому, що він був у комі, чи тому, що слова так довго накопичувалися всередині мене.

— Мені дуже шкода за те, що я відштовхнула тебе, і за весь той біль, який я тобі завдала. Я кохаю тебе, Весте. Ich liebe dich. Я мала сказати це тієї ночі, але боялася більше, ніж просто слів. Але тепер я не боюся дозволити тобі кохати себе. Якщо ти прокинешся, я обіцяю, що ти нізащо не зможеш змусити мене замовкнути. Якщо ти прокинешся, я обіцяю, що більше ніколи не завдам тобі болю.

Я розуміла, що він у штучній комі і що лікарі виведуть його з неї, коли його тіло буде готове, але я не могла відігнати надію, що, якщо Вест матиме достатньо вагомих причин, він прокинеться сам. Але ні. Він досі залишався нерухомим, лише груди рухалися.

Я витерла сльози й поцілувала Веста в чоло.

— Ти показав мені, як воно — жити, а тепер я хочу, щоб ти жив, гаразд?

39. Обмін

Я перервала своє чатування в кімнаті очікування інтенсивної терапії, щоб відвідати групу підтримки. Я трохи нервувалася, повертаючись після того, як пропустила кілька зустрічей. Але я знала: щойно опинюся там, ці почуття зникнуть. Насправді мені дуже подобалися ці зустрічі. Я б не сказала, що від них було багато користі, як від консультацій із доктором Гейс, але я виявила, що завжди відчуваюся трохи ближчою до пізнання себе після цих зустрічей.

Коли я виходила з машини, Емануель уже заходив. Він зупинився й почекав на мене.

— Привіт, — сказав він. — Тебе не було видно останнім часом.

Я всміхнулася.

— Я радий, що зустрів тебе. Ми плануємо вечірку на честь дня народження Фіна наступного місяця. Усі щось принесуть: прикраси, їжу, подарунки, таке інше. Ти хочеш допомогти мені з їжею?

Я кивнула.

— Чудово, П. Нам потрібні чипси, напої — усе, як зазвичай. Я напишу тобі в повідомленні.

Мені знадобилася секунда, щоб зрозуміти, що «П» — це прізвисько, яке він щойно придумав. Я згадала про Веста і його Пі. І раптом розплакалася.

— Агов, агов, усе гаразд? — Емануель обійняв мене однією рукою.

Я витерла сльози та кволо кивнула.

— Що сталося?

Я помахала рукою, сподіваючись, що він припинить метушитися.

— Оце так. Хочеш написати?

Тиша.

— Добре, добре. Давай разом?

Він почав сміятися. Реготати. Він схопився за живіт, зігнувшись від сміху.

— Ну ж бо, спробуй. Ми робили цю вправу на останній зустрічі.

Він знову почав сміятися. Мені здалося, що в нього сльози з'явилися на очах. Я зітхнула й теж почала сміятися. Емануель мав

досить кумедний вигляд, тому це було не складно. Я сміялася дедалі дужче й дужче. Незабаром у нас почалася істерика. Що про це думали люди, проїжджаючи повз?

Сміх Емануеля вщух.

— Краще?

Я кивнула й усміхнулася. Від реготу боліли щоки.

Коли ми потрапили всередину, всі вже розсілися, і збори почалися. Ми зайняли свої місця.

— Як минув тиждень у кожного? — запитав Фін. — Будь-які злети або падіння, якими б ви хотіли поділитися?

Здається, кожен сьогодні мав про що розповісти.

Фін уважно слухав і знаходив для кожного правильні слова. І це змусило мене замислитися над пропозицією доктора Гейс вивчати психологію.

— Хтось іще має чим поділитися? — нарешті запитав Фін.

Я повільно піднесла руку.

— Пайпер!

Я взяла свій рюкзак і дістала звідти теку.

— Ти принесла фото!

Фін аж надто зрадів, і через це я рознервувалася. Не розумію, як він узагалі здогадався, що в теці фотографії. Припускаю, він згадав моє перше відвідування зборів. Насправді я не знала, чому принесла фото. Я щовечора перебирала їх, перевіряючи, скільки саме їх у мене, і сьогодні перед виходом я схопила стос. Вест завжди заохочував мене показувати мої фото, тому я здогадуюся, що саме це змусило мене їх принести.

— Ти передаси їх по колу?

Я похитала головою. Може, це дивно, але я не хотіла, щоби хтось торкався моїх знімків. Я підвелася й підійшла до дошки. Я ще не знала, що робитиму.

— У шухляді є Vlu Task^[16], — сказав Фін.

Гаразд, це початок. Я дістала Vlu Task і витягнула зі стосу випадкове фото. Зображення дротяної скульптури, яку я зняла в затоці Джервіс разом із Вестом. Тоді я зробила безліч фото скульптур. Того ж дня ми натрапили на групу кенгуру біля басейну, і я сфотографувала їх теж. Гадаю, вони десь там у стосі.

Закріплюючи решту фотографій, я усвідомила, що, розміщуючи їх у певному порядку на дошці, я розповідаю історію. Тут були фото, зроблені з Вестом у цирку й на Тихій горі. Безліч фото, які я зробила на самоті в різних частинах національного парку «Блакитні гори». Там також були фотографії Кессі й мене з минулого року. Я їх розміщувала так, ніби малювала картину, роблячи всі окремі фотографії частиною цілого.

Закінчивши, я розвернулася. Усі повставали й наблизилися. Вони мовчали. Просто стояли й дивилися.

— Це дивовижно, — промовив Фін, ставши позаду групи.

Я розуміла, що він перебільшує, але оцінила його ставлення.

— Знаєш, фото промовляє замість тисячі слів, — сказав Фін. — І мені подобається те, що ти хотіла сказати, Пайпер. Ти маєш говорити частіше.

Я подивилася на свої фотографії, і на моєму обличчі народилася усмішка. Мої щоки досі боліли, але я й далі всміхалася.

Раптом усі заговорили про фотографії.

— Можна я візьму оцю? — запитав Емануель, вказуючи на фотографію розписного малюра, яку я зробила на прогулянці. — Вона нагадує мені маму. Мама любила птахів, особливо маленьких. Вона казала, що це маленькі янголи-охоронці.

Я зняла фотографію й передала йому.

Цього разу на очах Емануеля бриніли сльози.

40. Дихання

Люба Пайпер,

мене звать Наталі. Я працюю у міській раді Мельбурна. Я відповідаю на всі листи до дерев. Я була у відпустці, а повернувшись, знайшла твої дуже сумні листи. Мої співчуття щодо Веста. Він теж мені писав, виконуючи те саме шкільне завдання. Сама не вірю, що мені знадобилося стільки часу, щоб пов'язати вас двох. Я отримую безліч листів, чи то дерева отримують безліч листів. У своїх листах він багато про тебе говорив. Сподіваюся, що це тебе трохи потішить. Я не можу тобі їх показати, але, якщо хочеш, можу трохи переповісти про що в них ідеться.

Я молюся за Веста.

Нат.

41. Звільнення

Між відвідинами Веста в лікарні та листуванням із Наталі у мене з'явилася божевільна ідея вирушити в автоподорож до Мельбурна, щоб знайти інші дерева. Але мені була потрібна Кессі.

Я взяла мобільний і знайшла її номер у контактах. Перш ніж натиснути кнопку, я застигла в секундних сумнівах. Це ж божевілля? Хто при повному глузді подолає шлях до Мельбурна, щоб відшукати два дерева? Коли я мріяла про це разом із Вестом, це здавалося цілком нормальною, навіть чудовою ідеєю, але робити це самій або з Кессі здавалося цілковитою маячнею.

З того, що Наталі розповіла мені про електронні листи Веста, я зрозуміла, що він вірив у дерева. У листах він зрідка називав мене Пі. І, здається, говорив про те, яке прекрасне це математичне поняття. Я трохи почитала про нього, і це було доволі захопливо, особливо історія та довгі пошуки кінцевого значення числа Пі.

Це було цілковитим безглуздом, але мені здавалося, що, якщо я знайду наші дерева, все знову буде добре. Вест одужає. Я стану кращою. І одного дня ми знову відвідаємо дерева вже разом.

Глибоко вдихнувши, я натиснула кнопку виклику. Батьки швидше відпустять мене, якщо це буде Кессі. Але я хотіла, щоб вона вирушила зі мною в подорож ще тому, що сумую за нашою дружбою. Звісно, є Танві й решта нових подруг, але це не схоже на той зв'язок, який я маю з Кессі.

Вона взяла слухавку на четвертому гудку.

— Привіт, Пайпер!

— Привіт.

— Як там Вест?

— Без змін. Гадаю, що підходяще медичне слово — «стабільний».

— Стабільний — це добре.

— Як іспити?

— Чудово. Я сьогодні мала останній. Вийшла звідти, майже танцюючи.

Я засміялася.

— Які плани на наступний тиждень?

— Спати, їсти, дивитися фільми.

Кессі вдала, що хропе.

— Хочеш поїхати зі мною в подорож до Мельбурна?

— Г-м, так! Чи можемо ми взяти мою нову машину? Ну, не нову.

Вона, мабуть, старша за мене, але досі в хорошому стані.

Я була майже впевнена, що чула, як Кессі стрибає вгору і вниз.

— Це було б чудово.

— Коли вирушимо?

— Ти не питатимеш дозволу в мами?

— Ні, із цим усе гаразд. Мама переїхала до Лондона, коли їй було вісімнадцять. Вона розчарована, що я не маю таких пригод, як вона, коли була в моєму віці.

— Я ще не питала своїх батьків. З ними буде не все так просто.

— Скажи їм, що хочеш відкрити себе.

Я уявила обличчя тата, коли він це почує, і розсміялася.

— Гаразд. Я зателефоную тобі пізніше.

— Пайпер, я дуже рада, що ти мене запросила.

— Я також.

Я відкинула телефон, лягла на спину й почала дригати ногами в повітрі від захвату.

За мить я зупинилася, бо зрозуміла, що поки що нікуди не їду. Я ще мала отримати дозвіл. Витріщившись у стелю, я намагалася вирішити, коли буде краще запитати моїх батьків. Після вечері вони будуть спокійні, лише якщо Іві не бешкетуватиме й не відмовиться їсти. Перед сном також слухний час, але якщо вони не дуже втомляться. Ранок — не годиться. Я зрозуміла, що найкращого часу не існує. Тож можна сміливо запитувати зараз.

Коли я спустилася, мама сиділа у вітальні, а тато був у кабінеті. Щоб зібрати їх разом, мені знадобилося кілька хвилин. Коли вони обоє сіли, я зробила якомога доросліше обличчя.

— Чи можу я поїхати в подорож до Мельбурна?

— Що? — запитали вони майже одночасно.

— Я хочу поїхати з Кессі в подорож до Мельбурна. Ми зупинимось у бабусі у Джилонгу, і мене не буде лише кілька днів.

— Ти ж усвідомлюєш, як далеко Мельбурн? — запитала мама.

Я знизала плечима.

— Дев'ять годин їзди.

— Так. Ти нещодавно отримала права й не їздила більше двох годин поспіль. Як ти збираєшся доїхати до Мельбурна?

— Я робитиму зупинки і можу кермувати по черзі з Кессі.

Я дуже старалася, щоб мій голос був безтурботний і радісний.

Мама піднесла руку.

— Але у тебе ж іспити.

— Останній — у п'ятницю. Я можу поїхати у вихідні.

Досі радісно.

— У вихідні рух дуже жвавий.

— Тоді я поїду в понеділок.

Я кивнула, сподіваючись, що отримаю кивок у відповідь.

— Не хочеш залишитися з Вестом? — запитав тато.

Я зітхнула.

— Так, але ви обоє сказали, що я не повинна проводити багато часу в лікарні, і мали рацію. Сидіти там немає жодної користі. Звісно, частина мене боїться, що, поки я буду відсутня, із Вестом щось станеться. Але та сама частина мене боїться, що з ним це станеться, навіть якщо я залишуся. Крім того, мене не буде лише кілька днів.

Батьки нічого не відповіли.

— Обіцяю, усе буде гаразд. Я можу зробити це. Мені потрібно це зробити.

— Чому?

— Я не можу пояснити чому. Але відчуваю, що мушу. Це дещо, що ми з Вестом планували разом.

Тато похитав головою.

— Навіть якщо ми скажемо «так», нам із мамою потрібні наші машини.

— У Кессі є машина.

Тепер мій голос став уже не такий радісний.

— А що як ви з Кессі полетите до Мельбурна? Існують лоукости.

— Це має бути автоподорож. Є місця, де я хочу зупинитися і придбати дещо для Веста.

— Хіба не можна замовити ці речі поштою?

— Тато, будь ласка.

— Гарзд, — утомлено промовив він. — Ти можеш поїхати, якщо домовишся з мамою.

Я подивилася на маму з відчаєм в очах.

— Гарзд, — промовила вона.

— Справді? — я розуміла, що маю бігти пакувати речі, але хотіла пересвідчитися.

Мама кивнула.

— Але ти маєш телефонувати нам що кілька годин і казати, де саме ти перебуваєш.

— І зупинятися що три години, — додав тато.

Я кивнула.

— Дякую.

Я кинулася нагору й зателефонувала Кессі, щоб розповісти, що ми вирушаємо в понеділок. А потім написала своєму дереву.

42. Пошук

Кессі під'їхала трохи раніше сьомої ранку. Ми мали виїхати рано, щоб устигнути до Джилонга за один день. Тато створив розклад поїздки, той містив зупинки для відпочинку, перерви на обід і зміни водія, і ми мали доїхати туди сьогодні близько сьомої. Початковий план передбачав ночівлю у Канберрі, але мої батьки не захотіли, щоб ми зупинялися в готелі.

Це означало, що ми могли зупинитися лише на трюфельній фермі, яку згадував Вест, дорогою туди і на сирній фермі на зворотному шляху. Винниця в Тредбо в маршрут не входила. Тато сказав, що це занадто далеко, але гадаю, що він не хотів, щоб його сімнадцятирічна дочка та її подруга накуштувалися перцівки, а потім сіли за кермо. Я радо погодилася на компроміс щодо цього.

Поки тато перевіряв тиск повітря в шинах і давав Кессі поради щодо водіння, я поклала в машину свій рюкзак і попрощалася з мамою та Іві. Я вже помахала Джексонові, коли проходила повз його кімнату, а Тіллі ночувала у подруги.

— А я можу з тобою поїхати? — запитала Іві.

Я загребла її в обійми й поцілувала в щоку.

— Можливо, наступного разу.

— Будь обережна, — сказала мама, міцно обіймаючи мене. — Люблю тебе.

— Буду. Я теж тебе люблю.

Тато обійшов навколо машини і став поруч із нами на узбіччі.

— Ти взяла GPS?

Я кивнула.

— Розклад?

— Так, тату. Я все взяла.

Я підняла докази.

На звороті розкладу були ще дві мапи вулиць, які мені надіслала Наталі електронною поштою. Перша мапа — це територія навколо Державної бібліотеки, де росте моє дерево. Це був просто зелений

символ, який Нат обвела і поруч написала «П». На іншій карті було вказано, де розташоване дерево Веста, позначене літерою «В» в колі.

— Гаразд, гадаю, вам краще вирушати, щоб укластися в розклад.

Кессі пішла на бік водія. Я обійняла тата й запевнила його, що з нами все буде гаразд. Вони махали, поки ми від'їжджали. Коли ми завернули за ріг, я осіла на сидінні й видихнула. Я не могла повірити в те, що ми це робимо.

— Ми відчалили! — вигукнула Кессі. — Мельбурне, ми вже їдемо!

— Так! — вигукнула я, намагаючись звучати так само радісно, як Кессі.

Я постійно думала про Веста на лікарняному ліжку, про всі ті апарати, під'єднані до нього. Це так несправедливо, що я тут, а він ні.

Першу годину ми підспівували радіо та сперечалися через станції, але, зрештою, вирішили, що той, хто за кермом, обиратиме музику. Їхати було доволі просто, перед нами простяглися довгі ділянки шосе. Ми помінялися місцями та зробили санітарну зупинку у Кемпбелтаун, а потім мали ранковий чай у Міттагонгу — усе згідно з розкладом.

Дорогою до трюфельної ферми у Саттоні Кессі закинула ноги на панель приладів і запитала:

— А що воно таке, ті трюфелі?

— Гадаю, вони трохи схожі на гриби.

— Навіщо Вестові гриби? Вони спричиняють кайф?

Я розсміялася.

— Не думаю. Їх використовують у кулінарії. Як модний інгредієнт. Кессі знизала плечима.

— Справедливо. Знаєш що? Ти досі не показала мені фото Веста.

— Візьми мій телефон і подивись у фейсбуці.

Кессі витратила кілька хвилин, копирсаючись у моєму телефоні, а потім знову глянула на мене, вибалушивши очі.

— Пайпер. Та. Він. Красунчик.

— Так, і це він іще одягнений, — я підморгнула.

— Тобі сподобалося?..

Я кивнула й вибухнула сміхом.

— Я так неймовірно, надзвичайно заздрю.

Я спала з лиця. Згадка про Веста повернула мене до реальності. Веста немає поряд. Вест у комі.

— Він одужає, — сказала Кессі, читаючи мої думки.

Я кивнула.

GPS наказав мені з'їхати з шосе й за кілька хвилин повідомив, що ми дісталися пункту призначення. Я повернула до будівлі з дерев'яною жовтою вивіскою, яка вказувала на те, що це «Трюфельна ферма Саннісайд».

Наприкінці довгої проїжджої дороги був розташований великий двоповерховий цегляний будинок із неосяжними ланами за ним. Я сподівалася побачити крамницю, а не чийсь будинок.

Коли ми вибралися з машини, з-за рогу вийшла жінка. У її світлому волоссі блищали сиві пасма.

— Вітаю, — сказала вона.

— Вітаємо. Це «Трюфельна ферма Саннісайд»? — запитала Кессі.

— Так. Але ми тепер закриті для відвідувачів. Ми продаємо наші трюфелі в інтернеті та гуртовикам.

— Ми подолали дуже довгий шлях. Ви можете нам допомогти?

Я подивилася на Кессі з легким спалахом роздратування. Це не її провина, що вона дозволяє мені мовчати, говорячи за мене, ми завжди так робили.

Пані зітхнула.

— Ідіть на задній двір, і я принесу вам якісь трюфелі. Ви шукаєте щось маленьке?

Я кивнула.

— Просто покажіть нам усе, — сказала Кессі. — Але ми поспішаємо, — вона підморгнула мені, й ми пішли за жінкою за будинок.

Її сад буяв квітами — жовтими, білими, рожевими. Я пошкодувала, що залишила камеру в машині.

— Зачекайте тут, — сказала пані, залишаючи нас поруч із дерев'яним столом на невеликій ділянці під навісом.

Кессі обійшла стіл і стала на іншому боці обличчям до мене.

— Це місце доволі класне.

Пані повернулася, тримаючи тацю з кількома банками на ній.

— Тут у нас чорні трюфелі, — промовила вона, відкриваючи першу банку.

Вона вийняла невеликий жмуток, загорнутий у паперовий рушник, і розгорнула його, щоб дістати чорну грудку, розміром із зморщену

маленьку картопельку. Жінка передала мені його просто загорнутим у паперовий рушник. Запах був гіпнотичний, землистий і майже металевий. Вона дістала ще один. Дуже схожий за розміром і запахом, але аромат цього був, можливо, трохи гостріший.

— Ми зібрали їх лише кілька днів тому, — промовила пані. — Ось такого розміру коштуватимуть тридцять п'ять доларів.

— Тридцять п'ять доларів за гриб? — здивувалася Кессі.

— Це не гриб, це трюфель, — відповіла пані. — Деякі великі коштують тисячі доларів. Ви купуєте для себе чи для когось іншого?

— Це для...

— ...мого хлопця, — тихо промовила я, перебиваючи Кессі.

Мені довелося виштовхувати й витискувати слова. Жінка не виказала жодної реакції на те, що я кажу. Нічого страшного. Я розслабилася. Краєм ока я помітила, як Кессі всміхнулася мені. Я проігнорувала її й указала на той трюфель, який пані показала першим.

— Я візьму цей.

Слова досі потрібно було виштовхувати, але вже було легше.

Пані загорнула трюфель і повернула в банку.

— Він, мабуть, особливий юнак, якщо ви подолали весь цей шлях, щоби придбати для нього трюфель, — промовила вона.

Я кивнула.

— Так і є.

І цього разу в моєму голосі бриніла впевненість, якої я не чула дуже довго.

43. Віра

Мені здається, що адреса була неправильна.
Дерево Веста не підпадає під опис.

Я прокинулася з тим жахливим відчуттям, коли геть не розумієш, де ти. Серце калатало. Я обвела очима мереживні завіси та блакитні стіни. І одразу згадала. Я в Джилонгу, у будинку моєї бабусі. Я заплющила очі й упала назад на подушку.

— Агов, сонько, — почувся голос з-за дверей.

Я сіла й кілька разів кліпнула.

— Привіт, бабусю. Котра година?

— Ще рано, близько сьомої. Я маю бути в галереї цього ранку, тому скоро поїду, але доти хочу побути з тобою кілька хвилин. Ми не мали нагоди поговорити, коли ви приїхали.

Навіть ретельно дотримуючись розкладу тата, ми приїхали лише о восьмій вечора.

Бабуся підійшла до мого ліжка. Її браслети тихо дзеленчали під час руху.

— Трохи посунься для старої жінки.

Я посунулася, і вона лягла на ліжко поруч зі мною. Це мені нагадало ті часи, коли ми відвідували її кожні канікули, коли я була малою.

— Як життя?

— Та нормально, — відповіла я не дуже переконливо.

— Як склала іспити?

— Гадаю, добре.

— Гадаєш, добре? Б'юся об заклад, що ти впоралася. Ти вже визначилася, у якому університеті хочеш вивчати журналістику? Ти ж знаєш, що завжди можеш пожити у мене й навчатися в університеті Мельбурна.

— Ну, насправді я б хотіла вивчати психологію, а не журналістику. Гадаю, це краще для мене. Але я не знаю ще, у якому університеті. Це залежить від оцінок, які я отримаю.

— Це чудово. Я бачу тебе психологом. Як справи у твого хлопця? Мама розповіла мені про нещасний випадок.

Я обгорнула кінець бабусиного жовто-помаранчевого шовкового шалика навколо своєї руки і знизала плечима.

— Він досі в комі. Уже кілька тижнів. Я дуже хвилююся за нього.

— Пам'ятаєш, як маленькою ти знайшла пташеня майни? Воно випало зі свого гнізда і було дуже крихітне. Усі гадали, що воно не має жодного шансу вижити. Але ти годувала його, зігрівала, і якимось дивом пташеня вижило.

Я всміхнулася.

— Пам'ятаю. Я назвала його Лакі.

— Дива трапляються.

Бабуся подивилася на годинник.

— Мені вже час. Коли ви вирішите прокинутися, на кухні є їжа. У холодильнику свіжі полуниці. Я залишила на обідньому столі вказівки, як дістатися вокзалу. Упораєшся?

Я кивнула.

— Дякую, бабуню.

— Бажаю приємно провести час у Мельбурні, пташеня, — вона обійняла мене та міцно стиснула. — Коли я повернуся ввечері, ми пограємо у «Богл».

Я розсміялася.

— Гарзд.

Вона пішла, але в кімнаті залишився запах ванілі. Вона завжди пахне ваніллю. Замість того, щоб повернутися до ліжка, я пішла снідати. Кессі зайшла, коли я вже доїдала свої пластівці.

— Ти мала розбудити мене, — сказала вона. — Сьогодні ми їдемо в місто?

Я кивнула.

— Я хочу дещо зробити для Веста і хотіла б зробити це сама. Ти не проти?

— Звісно. Я піду в магазини. Можу придбати цілком новий гардероб для університету.

За десять хвилин ми були готові вирушати. Я вставила новий рулон плівки в камеру. У моїй старій камері було щось, через що я відчувала себе ближчою до Веста. Ми сіли на поїзд на вокзалі Джилонг і доїхали до Саузерн-Кросс, а потім пересіли на швидкісний поїзд до Мельбурн-Сентрал. Тут ми з Кессі розійшлися. Я сказала їй, що зателефоную, коли закінчу.

Коли я вийшла з вокзалу, мене приголомшив потік енергії.

Минулої ночі перед сном, хоча я й була надзвичайно втомлена, я вивчила ті дві мапи, які мені надіслала Наталі. Моє дерево було ближче, тому я попрямувала до Державної бібліотеки. Знадобилося небагато часу, щоб дістатися туди. Я трохи почекала, щоб перетнути вулицю серед цілого натовпу людей — і ось я на місці. Бібліотека виявилася прекрасною будівлею з піщаника з широкими сходами, що вели до входу з колонами. На галявинах перед бібліотекою сиділи люди, вони здавалися цілком розслабленими, попри метушливий рух лише за кілька метрів від них.

І, звісно, дерева. Мій погляд спрямувався просто до двох дерев праворуч уздовж вулиці Літл Лонсдейл.

Одне з них — моє.

Згідно з мапою Наталі, найближче до вулиці Свонстон. Я пішла трав'янистою горою до червоної смоли — мого дерева. За формою й розміром воно було дуже схоже на евкالیпт, тільки листя інше, пишніше. Поруч із ним росло ще одне дерево, трохи більше.

Я хотіла потягнутися й притиснути руку до грубого стовбура, але куці внизу завадили мені підступитися. Мене охопило дивне почуття: як коли ти зустрічаєш когось уперше, але відчуваєш, ніби ви були знайомі вічність.

Я зробила кілька фотографій, потім відкинулася на траву й подивилася на дерево.

На своє дерево. Я завжди відчувала зв'язок із природою, але не такий сильний, як зараз.

Я могла би пробути тут цілий день, але мені ще потрібно було відвідати дерево Веста. Я дістала мапу, намагаючись знайти найкоротший маршрут. Це було приблизно за чотири квартали від ринку королеви Вікторії в бік Північного Мельбурна. Бабуся водила нас на цей ринок дуже давно, тому я мала розпливчате уявлення про те, де він розташований. Я вирішила піти пішки, бо зорієнтуватися у громадському транспорті буде складніше.

Через двадцять хвилин, мало не потрапивши під колеса жінці на Веспі й отримавши серенаду від хлопця з укулеле^[17], я повернула на вулицю Літл Левесон. Ось воно. Я пройшла до кінця вулиці й зупинилася біля останнього дерева, яке, згідно з мапою Наталі, і було деревом Веста.

Не може бути.

Я пам'ятала, як Вест казав, що його дерево — червона смола, як і моє. А це дерево було геть не схоже на дерево, яке я нещодавно фотографувала. Воно відрізнялося і за висотою, і за формою. І не тільки. Воно мало інше листя й червоні квіти. Решта дерев на цій вулиці належали цьому різновиду. Зі свого місця я добре бачила червоне буяння повсюди. Я ще раз перевірила мапу. Вулиця та, і це, безумовно, те дерево, яке позначене на папері, але це однаково якась помилка.

Наталі, мабуть, указала мені неправильну адресу або неправильне дерево. Я могла б надіслати електронного листа, але відповідь може прийти завтра або за кілька днів. Мені потрібно знайти Вестове дерево сьогодні, що означає піти до Ради та запитати її особисто. Ця думка спричинила в мене жах. Наталі так багато знає про мене — те, чого я б не розповіла їй, якби знала, що одного дня зустріну її.

Шлях до Ради зайняв менше часу, ніж я сподівалася. Я хотіла покружляти кварталом, але не зробила цього. Зрештою, я ще більше зациклююся на своїх тривогах, як-от: може, Наталі немає на місці; а що, коли вона не зможе знайти розташування дерева Веста; що робити, якщо я не зможу заговорити?

Я стояла перед ратушею Мельбурна. Це був старий двокольоровий кам'яний будинок. Глибоко вдихнувши, я пройшла під арками й наблизилася до стойки.

— Добридень, — промовила пані за стойкою. Напис повідомляв, що її звать Даніель.

Я мовчала. Повернулися знайомі відчуття: у роті пересохло, м'язи заклакли, серце гупало. Я ж говорила до батьків Веста на очах усіх тих людей у кімнаті очікування. І до тієї пані на трюфельній фермі. Я здатна це зробити.

Чому щоразу це має бути схоже на підйом на гору? Гадаєте, що коли вибрався на вершину однієї гори, то цього досить? Мовляв, тепер можна піднятися на будь-яку гору? Проблема в тому, що не всі гори однакові. І з мовленням так само — не всі ситуації однакові. Але тут лише Даніель і я. За мною ніхто не стоїть у черзі, немає іншої співробітниці — нікого, хто нас підслухає, і ніхто не знає, що я дівчина із селективною німотою.

— Вітаю, — тихо промовила я.

Я навіть не була впевнена, що мій голос прозвучав достатньо гучно, щоб його можна було почути на іншому боці стойки, але Даніель усміхнулася.

— Чим я можу вам допомогти?

Це як намагатися говорити під час бігу, коли бракує повітря. Я подумала про Веста і знайшла в собі сили говорити.

— Чи можна побачити Наталі?

Кожне слово супроводжувалося довгою паузою.

— Наталі Метьюз чи Наталі Алої?

Я покусала губу, намагаючись пригадати, чи вказувала Наталі своє повне ім'я в електронних листах.

Даніель підняла брову.

— За що вона відповідальна?

— Електронні листи дерев, — відповіла я, сумніваючись у правильності назви.

Паузи стали коротші. Наче я почала набиратися сил.

— Це Наталі Метьюз. Я зателефоную їй. Ваше ім'я?

— Пайпер Родс.

Я стояла й чекала, поки Даніель набирала внутрішній номер.

— Привіт, Нат, — сказала вона за мить. — Тут дівчина на ім'я Пайпер хоче вас побачити. Гарзд, чудово.

Даніель поклатла слухавку.

— Вона спуститься за хвилину.

— Дякую.

Я відійшла від стойки, щоб почекати. Я відчувала надзвичайне піднесення. Можливо, так почуваються альпіністи, коли доходять до верхівки. Навіть якщо мають сумніви щодо наступної гори.

Двері відчинилися, і вийшла Наталі. Вона одразу нагадала мені сучасну ляльку Барбі, ту, що призначена для відображення реалістичних стандартів краси, але однаково чудову.

— Пайпер, дуже приємно познайомитися.

Я всміхнулася.

— Як ваші пошуки дерев?

Як завжди, я роззирнулася, оцінюючи ситуацію. Ніхто більше не слухав. Річ у тім, що Наталі знала, що в мене селективна німота, чи принаймні могла зрозуміти це з моїх листів. А це вже інша гора. Я дістала свій блокнот.

Наталі прочитала записку і спала з лиця.

— Дійсно? Мені дуже шкода. Дозвольте повернутися до мого столу, і я знову перевірю в базі даних. Ви не проти почекати кілька хвилин?

Я кивнула.

— Чудово, я хутенько.

Вона пішла, а я хотіла покласти свій блокнот назад у рюк-зак, бо вирішила, що занадто довго покладалася на нього. Натомість я підійшла до найближчого сміттевого кошика й викинула його.

Наталі повернулася за кілька хвилин.

— Ви мали рацію, — сказала вона. — Це не дерево Веста. Мабуть, я помилилася, коли вводила ідентифікаційний номер його дерева. Мені шкода, що я змусила вас подолати весь цей шлях марно. Хороша новина: дерево Веста недалеко. У мене зараз обід-ня перерва, і я проведу вас.

Я хотіла попросити у Наталі адресу, щоб знайти дерево самотужки, але натомість вийшла з будівлі слідом за нею, й ми разом вирушили людною вулицею.

— Вам пощастило: сьогодні приємний день, — сказала Наталі. — Останніми днями дощило.

Я кивнула. Тато перевіряв погоду, перш ніж ми поїхали. Очікувався дощ. Я навіть узяла парасольку.

— Ви приїхали до Мельбурна, тільки щоб знайти ці дерева?

Я кивнула.

— Деякі люди вважають, що програма листування з деревами є божевільням і марнуванням грошей, але вони не усвідомлюють того, скільки людей пишуть деревам. Коли ми лише почали, то отримували тисячі електронних листів на тиждень. Тепер ми отримуємо лише кілька на тиждень. Усі обирають різні дерева. Деякі люди це роблять задля розваги, але дуже багато людей виливають серця в електронні листи. Це справді чудово.

Ми підійшли до звичайного на вигляд перехрестя, і лише тоді я усвідомила, що ми біля Державної бібліотеки. Ми перетнули дорогу, і я гадала, що Наталі піде далі вулицею, але вона піднялася трав'янистим схилом перед бібліотекою. Я йшла за кілька кроків позаду.

— Ми на місці, — сказала вона, озирнувшись.

Я похитала головою. Мій голос мене здивував.

— Це моє дерево.

— Я знаю. Ваше дерево — це те, що найближче до нас. Вестове — одразу за ним.

Я переводила погляд з Наталі на дерева й назад на Наталі.

— Ви серйозно?

Вона всміхнулася.

— Я не брехала б вам, Пайпер.

Я кивнула.

— Тоді я залишу вас, — сказала Наталі.

— Дякую, — промовила я. — Не лише за те, що допомогли мені знайти дерева, але й за те, щоб були поряд, коли мені потрібно було з кимось поговорити.

Слова вільно залишали мій рот.

Наталі поклала долоню мені на руку й потиснула її.

— Було приємно. Передавайте вітання Вестові.

Я спостерігала, як вона йде, а потім повернулася до наших дерев.

Дерево Веста було трохи вище й міцніше за моє. Вони стояли так близько одне до одного, що їхні горішні гілки сплїталися. Важко було сказати, де закінчувалося одне дерево й починалося інше. Із 77 000 дерев у Мельбурні саме наші дерева опинилися одне біля одного. Це неймовірно. Як Вест і я.

Але що більше я про це міркую, то менш неймовірним це здається. Напевно, пан Лайонс обрав цілу групу дерев в одному районі, коли розподіляв їх, тож усе геть не таке вже неймовірне.

Так чи інакше, це були наші дерева, і що б не сталося, це завжди будуть Пайпер і Вест.

44. Мовлення

Точно через чотири тижні після нещасного випадку Веста вивели з коми. Звісно, я дізналася про це з фейсбука. Щойно його батьки повідомили хороші новини на його сторінці «Одужуй» — разом із палатою, номером ліжка та годинами відвідування, — на сторінку посипалися повідомлення з привітаннями. Ніколи в житті я не відчувала такого полегшення. Наче весь місяць я стримувала в собі повітря й нарешті випустила його. Попри це я не стала нічого писати на сторінці. Я хотіла сказати всі свої слова особисто Вестові.

Я уявляла: щойно він прокинеться, я кинуся до лікарні. Але не зробила цього. Я просиділа у своїй кімнаті майже весь день. Зараз у лікарні вся школа. Та не лише через це. Я боялася зустрічі з Вестом. Що я скажу? Чи взагалі зможу щось сказати? Чи зможу заговорити до Веста чи Веста-з-коми? Останнім часом я досягла великого прогресу, розмовляла з людьми за найрізноманітніших обставин, але з Вестом усе завжди було інакше.

А ввечері однаково було пізно, години відвідування закінчилися. Я розлютилася на себе через те, що змарнувала цілий день. Я друкувала в темній кімнаті ще один рулон фото, які зробила в Мельбурні, коли мама постукала у двері.

— Тут тебе хоче побачити подруга зі школи. Каже, що її звать Індіана.

— Буду за хвилину, — відповіла я і швидко закінчила з фотографією, над якою працювала.

Я вийшла надвір, Індіана сиділа на сходах. Побачивши мене, вона підвелася.

— Привіт, Пайпер.

— Агов, — упевнено промовила я.

— Агов... Сподіваюся, ти не проти, що я заскочила. Я хотіла віддати тобі це. Просто з принтера, — вона простягнула альбом. — Я гадала, що побачу тебе сьогодні в лікарні... Хай там як, обкладинка дивовижна. Ми встигли. Нам так пощастило, бо обкладинка, яку я зробила про всяк випадок, була жахлива.

Я перегорнула альбом, новими очима роздивляючись обкладинку, яку я створила. Кольори папірців були вибуховими, але в око впадали саме написи. Кожна фотографія була розташована в рамці, наче на полароїдному знімку, і здавалося, ніби їх просто кинули зверху на обкладинку. Я пробіглася по ній пальцями. Чудово.

— Дякую. Як Вест?

— Мовчазний, але, здається, з ним усе гаразд. Гадаю, він починає усвідомлювати все, що з ним сталося. Лікарі кажуть, що він повністю відновиться, але на нього чекає довга реабілітація. Ти підеш до нього завтра?

— Я не впевнена.

— Ти повинна. Візьми альбом із собою. Вест ще його не бачив.

Я невпевнено кивнула.

Індіана нахилилася до мене.

— А ти знала, що у Веста є дуже милий двадцятирічний двоюрідний брат? Я зустріла його в лікарні. Він вивчає інженерію у ТУС^[18]. У п'ятницю ми підемо разом у кіно.

— Це чудово, — промовила я й обійняла її.

Коли вона пішла, я одразу показала альбом мамі. Вона запитала, як чувається Вест, і я переповіла все, що розповіла Індіана.

— Я, звісно, хочу побачити його, але все не так просто. Стільки тиску, стільки почуттів. Що, коли я не зможу заговорити до нього?

— Пайпер Родс, я не думаю, що це має значення, — сказала мама.

— Він закохався у тебе, перш ніж ти промовила до нього хоч слово.

— Але, може, він більше не кохає мене. Ми розлучилися до нещасного випадку. Я вирішила, що дерева та трюфелі можуть усе виправити, але що, коли ні?

— Ти не дізнаєшся, поки не побачиш його, — відповіла мама.

Я не стала казати їй, що іноді краще так і не дізнатися.

Я прокидаюся посеред ночі від сну, який розпочався з того, що юна дівчина йшла лісом. Я не бачила її обличчя, лише світле волосся. Я наче стежила за нею звіддаля. Вона зупинилася на галявині, опустила навколішки, вирила невелику ямку й посадила насіння. Потім вона зникла в лісі. Невдовзі прийшов юнак. Його обличчя я теж не роздивилася. Він мав темно-русяве волосся. Він також посадив насіння. Потім уві сні почався дощ, і я прокинулася.

Сон здається таким реальним, і я не можу заснути, тож слухаю дощ за вікном і думаю про Веста. Він спить чи теж слухає дощ?

Уранці я позичаю машину мами та їду до лікарні. Автостоянка повна, але в цьому немає нічого незвичного, тож я залишаю машину просто на вулиці та йду. Я вже біля лікарні, коли розумію, що забула в машині трюфель для Веста, і повертаюся, щоб узяти його. Більшість людей привозить хворим квіти або шоколадні цукерки, а я несучи смердючого члена сімейства грибів, але я впевнена, як ні в чому іншому, що Вестові сподобається.

Я бачу його, перш ніж він мене. У нього окрема палата, і він сам, дивиться вперед. Години відвідування щойно розпочалися, тому тут ще нікого немає. Довкола ліжка повсюди повітряні кульки та квіти. Я товчуся за дверима, моє серце скажено калатає в грудях, наче намагається вирватися назовні.

Сумніваюся, що можу це зробити. Може, попросити медсестру передати трюфель Вестові? Я вже хочу розвернутися, аж тут відчуваю поштовх у спину. Я озираюся через плече й бачу мати Веста. Вона дивиться просто мені в очі. Вони того ж кольору, що й у Веста.

— Іди, — каже вона.

Затамувавши дихання, я заходжу до палати. Вест повертає голову. Він кліпає кілька разів, ніби не зовсім упевнений, що бачить саме мене. Потім він усміхається.

— Пі, — каже він.

Я видихаю і просто знаю, що зможу.

— Привіт, Весте.

Подяка

Мені потрібно так багато сказати...

Почну з подяки своїм мамі й татові. Слова «дякую» зазвичай не достатньо. Не достатньо усіх слів подяки за те, що ви були поряд, поки я писала книгу. Скільки б років мені не було, ви завжди піклуєтесь про мене. Окремо дякую мамі за редагування та коректуру. Я безкінечно вдячна, що маю таких чудових розумних батьків.

Найщиріша подяка моєму чоловікові Стефанові. Ти був поряд увесь час: слухав мої розповіді про Пайпер і Веста, готував, коли я не могла відійти від комп'ютера, давав потрібний для творчості час, коли нам треба було планувати наше весілля, дозволяв виплакати, коли я вважала, що не впораюся, й радів, коли я змогла.

Моїй любій редакторці Гізер Керді дякую, дякую, дякую, що весь час вірила в Пайпер і Веста. Ваші терпіння і досвід зробили книгу «Усе, про що я мовчала» неабияк кращою. Також велике спасибі Джейн Годвін і Джесс Оуен за ваше розуміння та роботу над книгою.

Наступне моє велике спасибі — блискучій Фелісіті Валленс, команді YA за те, що відповіли на мільйони моїх листів та за все інше, що ви робите. Ви робите видавництво книги набагато веселішим, ніж воно є насправді. Моїй агентці Тіні Гамніор величезна подяка за те, що ви також відповідали на безліч електронних листів, та за всю вашу велику роботу поза сценою. Я також хотіла би подякувати команді маркетингу та продажів у Penguin Random House Australia і моєму дизайнерові Бруно Герфсту. Я ціную ту важку працю, яку ви робите.

Ця книга не вийшла б без подяки підліткам із селективною німотою та тривожними розладами. Ваші історії та відео вразили й надихнули мене. Дякую, що мужньо поділилися з нами.

Нарешті, велика подяка багатьом читачам, які протягом останніх двох років підтримували мене. Ви не усвідомлюєте, скільки для мене значить ваша підтримка й турбота. Усі повітряні поцілунки світу — для вас, чудові люди.

1

Великий незайманий людиною простір, зазвичай порослий чагарником або низькорослими деревами, найчастіше в Австралії, Новій Зеландії, Південній Африці, Канаді. — *(Прим. ред.)*

[\(<< back\)](#)

2

Пончик із листкового тіста, який вигадали у Нью-Йорку. — (Прим.
ред.)

[\(<< back\)](#)

3

Коржики з кукурудзяного борошна (мексиканська кухня). —
(Прим. пер.)

[<< back](#)

4

Австралійський різновид сертифікату для вступу у виші. — (Прим.
пер.)

[\(<< back\)](#)

Посилання на «Русалоньку» Г. К. Андерсена. — *(Прим. пер.)*

[<< back](#)

6

Technical and Further Education — «Технічна й подальша освіта». В Австралії заклади надають широкий спектр професійної теоретичної освіти в межах національної системи навчання. — *(Прим. пер.)*

[\(<< back\)](#)

Нетлінний шедевр Майлі Сайрус. — *(Прим. пер.)*

[<< back](#)

Антидепресант. — (Прим. ред.)

[\(<< back\)](#)

9

Птах, який видає дуже специфічні звуки, схожі на сміх. — (Прим. пер.)

[<< back](#)

10

Організація порятунку диких тварин в Австралії. — *(Прим. пер.)*

[<< back](#)

11

Обсесивно-компульсивний розлад, або невроз нав'язливих станів. — *(Прим. пер.)*

[\(<< back\)](#)

12

Гленн МакГрат — австралійський міжнародний ігрок у крикет. —
(Прим. ред.)

[<< back](#)

13

Шоу, у якому люди мають вижити на тропічному острові. — (Прим.
пер.)

[\(<< back\)](#)

Англо-ірландський бой-бенд, заснований у Лондоні 2010 року. —
(Прим. ред.)

[<< back](#)

Тематичний парк кіноіндустрії в Австралії. — *(Прим. пер.)*

[<< back](#)

16

Липка маса для закріплення фото, постерів тощо. Синтетичний каучук. — (Прим. пер.)

[<< back](#)

Чотириструнний щипковий музичний інструмент. — (Прим. ред.)

[<< back](#)

Технологічний університет у Сідней. — *(Прим. пер.)*

[<< back](#)